உற்பத்திப்

பிரகரணம்.

செறிதரு புருடனே" என அவ்வுபய சாரத்தையுங் காண்பித்து, "ஆதலி னினியா தேசநேதி நேதியாம்" எனமூர்த்த அமூர்த்த ஆரோப அதிஷ்டானமாகிய அவற்றினுமுள்ளான பிரஹ்மம் அவற்றின் நிடேதவாயிலாகக் காண்பிக்கப்பிட்டது. "விருத்தியி[illegible] விளங்கிடு மான்மா" எனக் கேனோபநி[illegible] புத்தி விருத்தியினுள் விருப்பது எனக் கூறப்பட்டுளது; ஆகையாலவ்வுருவம் பிரஹ்மத்திற்காம், புத்திவிருத்திக்கும் பொருள் விகாசத்திற்கும் விடயத்திற்கும் அஞ்ஞானத்திற்கும் சாக்ஷி வடிவமா யிராநின்ற ஏவ்வேதனமுளதோ அவற்றிற்கு ஆதியந்[illegible] எதற்கு ஆதியந் தங்கிடையாதோ அது பரமான்மாவினுடைய ரூபமாம். மாயிக விவகாரத்தைச் செய்து கொண்டிருந்த போதினும் ஞானிக்கேனும் ஈசுரருக்கேனும், யாதொருகற்போன்ற அசலநிலைபெறுமோ, சித்திரமற்றதாயே யிருந்தும் உலகங்கட் கெல்லா மிடங்கொடுத் துண்மையின் ஆகாசத்தன்மையான தெதற்காமோ அவ்வடிவமே பரமான்மாவின் வடிவமாம். வேத்தியமுதலிய திரிபுடிஞானாதி நிமித்தமான எச்சச்சித்து ஆன்மவடிவமுளதோ அதுவே அவ்வடிவுமாம்; வேத்தியம், வேதனம், வேத்தருத் தன்மைகளும், என்னுமிம் மூன்றுரூபமும் எவ்வத்துவினின்று [illegible]கி யெதன்கண்ணே யொடுங்குகின்றனவோ பரமதுர்லபமாய அதுவே பரமான்மாவின் வடிவமாம்; நிமித்தமாயிருத்தலும் பரிணாமத்தாலன்றும், மற்றேவிவர்த்தத்தானேயாம். ஸ்தாவரங்கட்கு எவ்வகைவிலா வடிவமுளதோ எம்மனே புத்தியாதி விடுபட்ட வடிவமுளதோ அந்தரூபம் ஞானமயமாகவு மிருந்துவிடின் அது பரமான்மாவோடு வமிக்கப் பெறும்.

மொழிந்த பிரளயான்ம தத்துவத்திதியை முடிக்கின்றார்.

இவ்வுலகில் யாவரானு மனுபவிப்பதா யிராநின்ற பிரத்தியக்கான்மாவாகிய இந்தப் பிரஹ்மமானது எல்லாவுபாதிகளின் இலயவயத்தால், பிரஹ்மா, சூரியன், விஷ்ணு அரன், இந்திரன், சதாசிவன் முதலியோர் சாந்தியை யடையுங்கால் மேனுக்கு மேலாயும் மாயை விடுபட்டிருத்தலிற் சைதன்ய மாத்திர மயமாயும் விசுவசங்கங்களை யெல்லாம் விட்டொளித்ததாயும் நிருவிகற்பமாயும் ஏகமாயும் சாந்தமாயு மிருக்கும் பரமசிவமாத்திர மிலங்கும். ஞானவிண் மகன்கதை சம்பூர்ணமாம்.

லீலைகதை.

முன்னர் ஆகாச ஜாக்கியானத்திற் சின்மாத்திர சொரூபமாய பரமாத்மாவிர்க்கு மாயையே மனமாகி யுலகத்தைச் சிருஷ்டிப்பதாகக் கூறப்பெற்றது இப்போது மாயையினது அளவின்மகா துர்க்கட வேதாத்தகைமை ஜகன்மாயிகத்வ நிச்சயதிடத்தின் பொருட்டு விஸ்தரிப்பார் லீலைகதையைத் தொடங்குகின்றார், கூறிய பொருளில் ஸ்ரீ இராகவருக்கு ஐயந்திரிபு துணிபின்மைகளிருப்பதைக்குறிகளாலுணர்ந்த ஸ்ரீ வசிஷ்டர் அவற்றை யகற்றும் பொருட்டு அதற்கு வேண்டிய யுக்திகோடிக ணிறைந்து கதை விசித்திரத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அதி விஸ்தாரமான மண்டப உபாக்கியானத்தைக் கேட்பிக்கும்பொருட்டுப் பதிஞ்ஞை செய்தருளுகின்றார். முன் ஞானவிண் மகன்கதையிற் சித்துருபமான பரமாத்மாவின் மாயையானது மனதாய்ச்சர்வசகத்தையுஞ் சிருஷ்டிக் கின்றதெனக் கூறப்பட்டது; இப்போது லீலைகதையில் ஜகம் மாயாமய மென்றதை வெளிப்படையாக்க மாயையினு

டைய வெகுதுர்க்கட கடனசாமர்த்தியமான தன்மை விஸ்தரிக்கப் படுகிறது.

ஹே இராகவ ! ஈண்டிந்தச் சிரவண பூஷணமா யிரா நின்ற மண்டபோக்கியானத்தைக் கேட்பாயாக, கேட்ட மாத்திரையானே ஐயமில்லாம லிப்பொருள் சித்தத்தில் விசிராந்தியை யடையும் என்று ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூற, போதத்தை விருத்திசெய்யும் மண்டபோக்கியான முழுவ தையும் நல்லுணர் வுதிப்பான் றிருவருள் செய்யவேண்டு மென்று ஸ்ரீ இராகவர் பிரார்த்திப்ப ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூறுகின்றார்: இம்மகீ பீடத்தில்விளக்கத்தோடு கூடியவனு யும் விவேகவானுயும், ஸ்ரீமானுயும், அநேகங் குமாரர்களை யுடையவனுயும், கீர்த்தியாகிய சுகந்த ஹேதுவாய வங்கி சகமலம் போன்றவனுயும், பத்மனென்னும் நாமம்வாய்ந்த ஓரரசனிருந்தான், அவன்வருணசிரம மரியாதையையும் வயங்குந்தீப மரியாதையையும் காக்குங் கருணைக்கருங் கடலாகியும், பகையிருளகற்றும் பாற்கரனுகியும், காந்தை யா மாம்பற்கலைமதியாயும் தோடத்துரும்பைத் தொலை பெரியாயும், அறிஞர் அமரர் அருங்குழாத்திற் கோர்பொறி நிறை மேருவைப் போன்றவனுயும், பவக்கடலிற் புகழ் மான்மதியாயும், சற்குணவன்னச் சரமேயாயும், சம்பத் துருவத் தாமரைகட்கோர் விம்பமாம் விமல விண்மணியா யும், பகைவரைப்போரிற் பவனனைப்போல மிக நடுங்கிடச் செய்யும் வீரியனுயும், மனவடிவினவாம் ஆனைகடமக்கோ ராண்சிங்கமாகியும், பெரும் வித்தை யனைத்தினும் பிரியோ னுகியும், இருந்து விளங்கினன் ; இத்தகையிவற்குச் சுபகை பாரியை சொலும்பெயர் லீலையாள், விலாசினியாவாள் விளங்கெலாப் பாக்கியம்உடையவள் திருவெனவுதித்தவள் பூவில், நாயகன்சேவை நவில்வகை யனைத்தினும் தூயபரி ஜனந் துதைந்தவ ரெவர்க்கும் சேயனுகூலஞ் செயலினுங்

கோமளை, ஆடல்பாடல் அமைமது மொழியாள், இளந் துளிர்க் கரமும் இன்மலரொளியுங் கொளுமதுத் திருவெ னக் கொளுந்திருமேனியாள், சொச்சத்தனுவினள் சொலி புண்ணியவதியாய்ப் பொருந்தி யிருந்தனள்.

அந்த லீலாதேவி கலக்கங்காதலன் உறிற்கலங்கிடு வள், விலக்கமகிழ்வுறில் வியன்மகிழ்விரவுவள், ஆகுலம் பெரிதுறில் ஆகுலத்திடுவள், பதிவிம்பமொப்பப் பகர்ந்திடு காந்தை, சினந்திடினுதன் பயஞ்சேர்ந்திடுவள். காதலன் கலக்காதிகள் அடைந்தபோது அதிகலக்காதிகள் அடைந் தபோதினும் கோபமுறுங்கான் மாத்திரம் பயந்தொடுங்கி யொதுங்குவ ளெனவறிக: அநேகஞ் சுகத்லைதயடைந்து வாழ்ந்துவரு மொருநாள் நல்லெண்ண முடைய அக்கல் யாவி இவ்வாறு சிந்திப்பதானள்:—இவ்வுலக நாயகனு கிய எனது நாதர் எனது பிராணனைப் பார்க்கினும் எனக் குப் பிரியராவர், அவர்யவ்வன உல்லாசராயும் ஸ்ரீமானு யும், ஜனனமரண மற்றவராயும் எவ்வாறுவர், ஆகிய அவ ரோடும், உன்னதமான ஸ்தன்னியங்களோடு கூடிய யான் புட்பக்கொடி வீடுகளில், அழகுவாய்ந்த கருணியாய் இஷ் டப்படி நூற்றுக்கணக்கான யுகங்கள் எப்போதும் எப்படி இரமிக்கமுடியும்? முதலிற் சந்திரவதன அரசர் ஜரையும் மரணமும் அற்றவராகுமாறு வேண்டியபடி தவம் ஜபம் இயம நியம அனுஷ்டானம் முதலியவற்றுனே முயல்வே னுக. ஞானவிருத்தர்களும் தபோவிருத்தர்களும், வித்தை விருத்தர்களும் ஆகிய பிராஹ்மணர்களை நரர்கட்கு மரண மானது எங்ஙனம் வராமலிருக்கும் எனக்கேட்பேன் எனச் சிந்தித்து அத்தகைய மறையவரை யழைத்துப் பூஜித்து மிகவும் வணக்கமாக ஹே விப்பிரேந்திரர்களே! அமரத் தன்மையானது எனக்கும் எனது நாயகருக்கும் எங்ங னம் உண்டாகுமென மீண்டும் மீண்டும் அவள்கேட்டனள்.

மறையவர் கூறுதல்:

தவம் ஜபம் இயமநியம அநுஷ்டான முதலியவற்றுனே சமஸ்த சித்தர்தஞ் சித்திகளு மினிதாகவே கிடைக்கும். ஆனால் அமரத்தன்மையோ ஒருகாலும் கிடைக்கவே மாட்டாது என்று சொல்ல அதைக்கேட்டதேவி மீண்டும் தனது நன்னுணர்வானே வருமாறு விரைவிற் சிந்திக்கலானாள், பிரியநாயகர் பிரிந்து விடுவாரேயென மிகப்பயந்தனள், நாயகர்க்குமுன் எனதுமரணம் தெய்வயோகத்தாலுண்டாமேலாயின் அதன்பின் சர்வதுக்கங்களும் விடுபட்டவளாகி எனது சொரூபத்தின் கண்ணே சுகமாக வாழ்வேனாக. பரலோகத்திற் செல்லினும், இச்சன்ம ஸ்மரணமின்மையின் நாயகர் வியோகத்துக்கம் அடையாமையின் ஆயிரக் கணக்கான வருடங்கள் சென்றபின் எனது நாயகர் எனக்கு முன்பு தேகம் விடுவரேலாயின் எவ்வுபாயத்தால் ஜீவன் வீட்டைவிட்டு வெளியேறும லிருக்குமோ அவ்வுபாயத்தைச் செய்வேன். எனது நாயகரது ஜீவன் சுற்றி விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் எனது பரிசுத்தமாய அந்தப்புர மண்டபத்தில் நாயகராற் பார்க்கப்பட்டவளாய் நித்தியம் இஷ்டப்படி வசிப்பேனாக. இப்பயன் சித்திக்கும் பொருட்டு இன்றுமுதல் ஞானவடிவமாக விளங்கா நின்ற ஸ்ரீ சரசுவதிதேவியைச் சந்தோஷமுண்டாகும் வரை ஜப உபவாச நியமங்களினாலே பூஜிப்பேனாக; என்று நிச்சயித்து முயலலானாள்.

தவம்புரியு முறைசாற்றுதல்

அந்த லீலாதேவியாகிய சுந்தரியானவள் நாயகருக்குத் தெரிவிக்காமலே நூலில் கூறியபடி உக்கிரமான தவத்தைப் புரிந்தாள். அவ்வாறே அநேக நியமத்தோடுங் கூடியிருந்தாள். அற்றேல் "பதியினால் ஆளைசெய்யப் படாமலே

மடமானேனவள், முதுமுபவாச நோன்புமுத்துறச் செய்வ ளென்ஞள், பதியுடை யாயுளீர்வள் பாறிடிலாவியந்தோ, கொதியுறு துயரமிக்க கொடுநர கடைவளன்றே" என நாயகருக்குத் தெரிவிக்காமலென்பது நிந்திக்கத்தக்கதாக விருப்ப நூலிற் கூறியபடி யென்றியம்பியது எங்ஙனங் கூடு மெனின்? இங்ஙனம் காட்சியாக வகாட்சியதாகவோ, மாட்சியென்று மஞளனுக்கெய்துற, நிட்சிநோன்புபவாச நியமங்கள், ஆட்சி லோகோபசாரமு மாற்றுவாள்" என் பதஞல் முன்னூல் நிந்தை, நாயகனிதத்திற் கயலாகத் தனது இஷ்டசித்தியின் பொருட்டு உபவாசாதி விஷயக மாமெனத் தோடமின்மையறிக. மூவிரவுக் கொருமுறை மூவிரவுக் கொருமுறை பாரணை செய்பவளாய்த் தேவதை கள் மறையவர் ஆசிரியர் அறிஞர் கற்ருேர் முதலியவரைப் பூசைசெய்வதிற் றற்பரையாய், ஸ்நாநம் தானம் தவம் தியானம் முதலியவற்றை நிரந்தரம் புரியும் முயல்வுடைய தேகியாய், எல்லாச்சாஸ்திரப் பொருள்களினும், அவசி யம் பயனுண் டென்னும் எண்ண முடையவளாய்த் தவம் புரிந்துகொண்டு காலாகாலத்திற் செய்யவேண்டிய செய் கைப்படி நூற்படி முறைப்படி பர்த்தா தெரிந்துகொள் ளாதபடி நாயகரை மகிழ்வித்து வந்தனள். நியமத்தோடு கூடி யிவ்வண்ணம் அந்தப்பாலையாகிய லீலை பத்துமாத பரியந்தம் இடைவிடாமல் மிகவுங் கஷ்டப்பட்டுத் தபோ நிஷ்டையை யநுஷ்டித்துவந்தனள் இவ்வாறு நூறுமூவிரவு செய்துகழித்தாள்.

அம்பிகை பிரசன்னமாதல்:

கூறியவண்ணம் விரதத்தை யநுட்டித்தலா லெழுந்த ருளிப்பாகிய வுபசாரத்தாற் பூஜிக்கப்பெற்றவளும், பாவ ஞேபசாரத்தாற் பகுமானிக்கப் பெற்றவளும் சர்வஐசுவ ரிய சம்பன்னையாய பகவதியும் கௌரியுமாகிய ஸ்ரீ சரசு

வதிதேவி சந்தோஷித்து அந்தலீலையை நோக்கிஹேபுத்ரி! பர்த்தாவி னிடத்திருக்கும் மிகுந்தபக்தியினுல் நிரந்தரஞ் செய்த நீள்தபசால் மிகவும் அகமகிழ்ந்தோமாதலின் உன் னுளம் விரும்பிய வரத்தைக் கேட்டுக்கொள் ளென்றுகூற, உளம்பூரித்த லீலாதேவி வரும் நாயகஜீவன பிரஹ்ம வித்தை யடைவுவடிவதும் பாக்கிய அனுரூபமாயதும் ஆகிய ஸ்துதியைத் தெய்வயோகத்தாற் செய்கின்றனள்; ஜன்ம ஜரைகளாகிய சுவாலையின் ரூபத்தை யகற்றும் சந்திரகாந்தியாகிய சரசுவதிதேவியே. நீடூழி நீ வாழ்க. இருதயாந்த காரக் கூட்டத்தை யகற்றும் சூரியகாந்தியாகிய சரசுவதிதேவியே! நீ நீடூழி வாழ்க. ஹே அம்பிகே! ஹேமாதாவே! ஹேயுலகமீன்ற அன்னையே! இக்கிருபணையாகிய அடியாளைக் காப்பாயாக.

வரப்பிரதான மருளல்.

ஹே தருணமங்கலையே! அடியாள் பிரார்த்திக்கும் இவ்விரண்டு வரங்களையும் கொடுத்தருள்வாயாக; ஹே அம்பிகே! அவற்றுள் ஒன்றே அடியாளுடைய நாயகர் தேகநீங்கிய பின்னச்சீவன் இவ்வெனது அந்தட்புர மண்டபத்தினின்றும், அயலனுகா தொழிக, மற்றென்றே ஹே மகாதேவியே! அடியாள் தேவரீரை யெப்போது எப்போது பிரார்த்திக்கின்றேனே தரிசனத்தின் பொருட்டும் வரங்கொடுத்தற் பொருட்டும்அப்போதுஅப்போது எனக்குத் தரிசனங்கொடுத் தருளவேண்டும். என்பதைக்கேட்ட தேவியா மூலகமாதா வானவள் ஆவ்வாறே யுனக்குளவாகுக வெனத்தாமே கூறியருளிக் கடலிலெழுந்த அலையானது அடங்குவதேபோல ஆங்கே யறிவின் மறைந்தனள்.

இஷ்டதேவதையைச் சந்தோஷிப்பித்து வர தானம் பெற்ற அவ்வரசியானவள் இன்கீதங்கேட்ட பெண்மான்

போலப் பெருமகிழ்ச்சி யுடையவளா யிருந்தபோது காலத் தேரின் கதிகழறல்:

இரவிகதிக்குத் தகாலவியஞ் சகத்தன்மை யிருத்த லானே உபசாரத்தாற் றன்மயத்வம் கூறப்பட்டது, இங்ஙனங் காலரதஞ் சென்றுகொண் டிருந்தபோது பக்கங்களாகிய நேமிகடகங்களும், மாதங்களாகிய மத்திய கடகங்களும், இருதுக்களாகிய நாபிகடகங்களும் உடையதும், "மூந்நாபி சக்கிரம் அஜரம்" என்னுஞ் சுருதியினுனே மூன்றினுந் தொடர்ந்திராநின்ற தினங்களாகிய அராக்கள் குறுக்காகத் தொடர்ந்துநின்ற சங்குகள் கேசரம் போன்றவை யுடையதும், வருடமாகிய அக்ஷதண்ட முடையதும், முப்பதுகலைவடிவ நாபியாகிய மத்தியத் துளையுடையதும், ஆகிய சூரியாதி யசைவுமயமான காலசக்கிர மோடிக் கொண்டிப்ப, அக்கால்.

என்னுயிற்றெனிற் கூறுகின்றார்.

இஷ்டவியோக ஜன்னிய துக்கமாகிய சோகத்தினுலும் வேறு பெருந்துயரங்களாலும் நீரற்ற தாமரையோடை நிகர்ப்ப மிக மலினப்பட்டு வாடினள். முற்றினு முணர்வற்றுப் பரவசமாயிருந்தனள்; மடுக்காய்ந்தவழி சபரிமீன் மடிவதுபோற் பட்ட அவளை, சபரியென்பது மீனுட்பட்ட ஜாதிவிசேடம், மிகச் சிறுமீன் குஞ்சாம். அவளுடைய பதியின் மூச்சுவிடன் முதலிய குறிகளானே பிரத்தியக்ஷமாய சேதனம் இலிங்க தேகத்தின்கண்ணே மறையலுற்றது; கண்டுகொண்டிருக்கும்போதே விரைவிற்காய்ந்த விலையிரதம்போலும் ஆகியது. போரில் வெற்றிகொண்ட தேகமானது அவ்வந்தப்புர மண்டபத்தில் இறந்துபோனவுடனே நீரில்லாத தாமரை யோடையைப்போல அவள் மிகுந்த வாட்டத்தை யடைந்தனள். விடம்போலும் அதிக

 9-1

வெப்பமான பெருமூச்சினாலே வேறு வர்ணமாக்கப்பட்ட அதரபல்லவங்களை யெல்லா முடையவளானாள். முன்னாயகனோடுகூடி மானவதியாயிருந்தவள் நாயக னிறந்தவுடனே மரணத்திற்கு முற்பட்டு நின்ற அவள் சக்கிரவாகப் புட்போல நாயகனது பிரிவாற்றாமையினாலே விரைவிற் கோவென்றழுவள், விரைவிற் பேசாம லூமையைப்போன் மூர்ச்சையிலிருப்பள் ஆயினாள். மடுக்காய்ந்துபோகத் துயருறும் மீன்குஞ்சை முதன்மழைபோலும், இவ்வாறு அளவு மிகுந்த துயரத்தோ டுற்றிருக்கும் அந்த லீலையை, முன் அநேக ஜன்மங்களில் ஆராதித்திருத்தலின் தத்துவ ஞான தானஞ் செய்யவந்த கிருபா மூர்த்தமும் அசரீரியும் ஆகிய ஸ்ரீ சரசுவதிதேவியானவள் பலன்கிட்டுங் குறிப்புண்டாக்கிக் கொண்டுற்றனள்.

அசரீரிணியாகவே யிருந்து சமாதானித்தல் விரும்பும் வரந்தருதல்களால் அநுக்கிரகிக்கும் ஸ்ரீ சரசுவதிதேவி கூறியருளல்.

ஹே குழந்தாய்! கவமயமாக இருக்கும் இந்நினது பர்த்தாவைப் புட்பக்குவியலுண் மறைத்து வைத்திருத்தி, மீண்டும் நீ இந்நாயகனை யடைவாய். புட்பங்கள் மலினத்தையடையா; இது கெடவுமாட்டாது; மீண்டும் நினது நாயகத்தகைமையை நீணாளில்லாமலே செய்யும், ஆனால் முன்றந்தவரம் பொய்யாமோவெனின்; ஆகாயத்தைப் போல நிர்மலமாக விருக்கும் இச்சரீர சம்பந்தி சீவன் இந்நினது அந்தப்புர மண்டபத்தினின்றும் விரைவி லகலாது.

ஸ்ரீ சரசுவதிதேவி கூறியபடி செய்துந் துயரமகலாமையின் மீட்டுந் தேவியை யழைத்தல்.

புட்பராசியினாலே மறைத்துப் பதியைத்தாபித்து நிதிகிடைக்கப்பெற்ற தரித்திரியானவள் மகிழ்ந்ததேபோ

லச் சிறிது மகிழ்வுற்றிருந்தனள்; அதேதினத்திற் பாதியிரவில் வேலைக்காரிக ளெல்லாம் நன்றாய்த் தூங்கும்போது ஞானமயமாய்ப் பகவதியா யிராநின்ற தேவியைச் சுத்தியான மகாமதியால் துக்கம் பொறுக்க முடியாமல் வரவழைத்தனள். அந்த ஸ்ரீதேவியானவள் அவளை யடைவுற்றுக் கூறுவதாவது, ஹே குழந்தாய் எதன்பொருட்டாக என்னைத் தியானித்தாய்; ஏன் மிகச்சோகத்தோடு கூடியிருக்கின்றாய், கானனீரானது பயனின்றியே தோற்றுமாபோலச் சமுசார மயக்கங்கள் தோற்றுநிற்கும், என்ன அதற்குலீலை கூறுவதாவது, ஹேதாயே! எனது நாயகரானவர் எங்கே போயிருக்கிறார், என்னசெய்கிறார், எத்தகையராக இருக்கிறார், என்னை யவருடைய சமீபத்திற் சேர்ப்பித்தருள வேண்டும். நான் ஒண்டியாய் வாழமுடியவே மாட்டாது என்றனள்.

பிரஹ்மத்தை யறிந்தபோது அதன்கண்ணே சித்தவிருத்தி நிரோதவடிவ யோகத்தினாலே அயோகிகளாலே கவரமுடியாத பதார்த்ததரிசன சாமர்த்தியம் சம்பவிக்கும் என்பதனானே லீலைக்குஅந்தப்புரமண்டப ஆகாசத்திலிருக்கும் பர்த்தாவின் றரிசன சாமர்த்தியசித்தியின் பொருட்டுப் பிரஹ்மசொரூபத்தை ஸ்ரீபகவதி சரசுவதிதேவி பிரதிபாதிக்கின்றாள்:—இகலோகம்போலப் பரலோக கற்பனைக்கும் சின்மாத்திர அதிஷ்டான முடைமையைக் காண்பிக்கும் பொருட்டுச் சிதாகாசத்தைப் பகுத்துக் காண்பிக்கின்றார் தேவியார்.

கூறப்பெறும் விதூரத பாரிவடிவ லீலைக்கேபோலப் பிரஹ்மப் பிரதி பாதனநி யில்லாமலேயும் லீலையின் பொருட்டு வேறுசிருஷ்டியின் றரிசன சாமர்த்தியத்தை யேன்சரசுவதி கொடுக்கவில்லை, பிரஹ்மப் பிரதிபாதனநி

யின் கண்ணே யேன் பிரவிருத்திக்கின்றனள் எனின்? நூதனுதும், லீலையானவள் வரும் லீலைபோலச் சமுசார சம்பந்த பலாபிலாஷையால் ஆராதியாமையினுனும், பரமேசுரியை சமுசாரத்தினின்று விடுபடுவேனுகவும் எனக் கருதி யாராதித்தமையானும் தேவியும் அதற்கனுகூலமாகவே பிரவிருத்திப்பாளாயினள். சித்தமே சொச்சத்தன்மை சூக்குமத்தன்மை முதலியவற்றுனே ஆகாசகற்பத்தன்மையால் ஆகாசம், சிற்பரமான்மாவே யாகாசம் சிதாகாசம், மகாபூதமெனப் பெயரிய ஆகாசம் என ஆகா மூன்றும், சொச்சத்தன்மை சூக்குமத்தன்மை முதலியவற்றுனே உலகிற் பிரசித்தமாய அம்மூன்றினுள் எச்சிதாகாசம் உளதோ அது அவ்விரண்டினும் அத்தியந்தம் மகா சூனியமென அறிதி. அல்லது வானமுமென வியாகிருதம் விளம்பப்பட்டதாம். முதல்வான மிரண்டு மின்றி யென்றதனுல் பிரஹ்மத்திற்கு நிஷ்பிரபஞ்சத்தன்மை நிகழ்த்தப்பட்டது; சித்த அவ்யாகிருதத்தினும் அயலாக அநிலமில்லாமையின். சம்வித்தாகிய சித்தத்திற்கு ஒரு தேசத்தை விட்டு ஒரு தேசத்தை யடைவதென்னும் ஒருவிடயத்தை விட்டு ஒரு விடயத்தை யடைவதாங்கால் மிக அற்பகாலத்தால் தோற்றுகின்ற எம்மத்திய முளதோ அதுவே சிதாகாசமென வுணர்ந்துகொள்ளுதி. சித்தத்தினது பூர்வ விருத்தி நட்டமாகியவழி உத்தரவிருத்தி யுண்டாம் வழியிடையே எந்நிர்விடயம் சந்தி சாக்ஷி வடிவமான சைதன்யம் சுயமாகப் பிரகாசிக்கின்றதோ, விருத்திகளின் மத்தியிற் பிரதீயமான மாதுலின் மத்தியம் எனமலரப்பெறுகின்றதோ, அது சிதாகாசமென வறிதியென வறைந்ததாயிற்று அங்ஙனமே ஏழுபூமிகளை நிரூபிக்கும் அவசரத்தில் ஒருபொருணினைவை யொழித்து மேலப்பா லொரு பொருணினைவுறி லந்த விருபொருணடுவு ணினைவறவிருக்

குமிது சொரூபத்தியல்பு. எனக்கூறப்படுறும். "செறிதரு சந்திகள் விருத்திகளி னெழிவு முழுதுங் திகழ்வனவாம் விகாரமிலா வெவ்வறிவாலந்த, நிறையறிவே கூடத்தனென லாகும்? எனப்பெரியோர்களாலும் கூறப்பெற்றுளதாம் விருத்தி சந்திகளும் விருத்தியபாவங்களும் எச்சைதன்யத் திறுல் ஒளிர்விக்கப் படுகின்றனவோ அது கூடஸ்தமென் றறியப் பெறும் என்பது பொருள். வாதனைமயமாய சித் தாகாயமெனவும், பிரசித்த விவகாரசம்பந்தமான ஆகாய மெனவும், சாற்றிய இரண்டிற்கும் இடையில் உபயசூனி யமா யிலக்கியமாஞ் சிதாகாசமெனவும், ஆகாசம் மூன்று வித மென்றறிதி; சிதாகாசமே தன்னவரண அஞ்ஞானத் திலும் வேறுபடுத்தப் படாததாய் விளங்கி அசத்துலக வடிவமா யிப்போ திலங்குகின்றது. சிதாகாசத்தினது ஏகாக்கிர சிந்தனத்திறலே விரைவில் நினது நாயகனை ஈண்டே காணலாம், அதன்பொருட்டுச் சிதாகாச பாவனை யைப் பயிலுதி. ஓரிடம்விட்டு மற்றேரிடமடையின் இடை யேயிருக்கும் அறிவே நிமிட முணரலாம், அதுவே சிதா காசமாம் என்றறிதி முறையாக வரும் விடயமிரண்டாபாச சந்தியின் கண்ணே அதனுபய சூனிய சிதாகாசம் எளி திலே யுணரலாமன்றே.

இங்ஙனம் பிரஹ்மாத்மகஞ் சிதாகாசத்தைப் பிரதி பாதித்து அதன் விடயபோகத்தையும் அதன் பயனையும் கூறுகின்றார்:—ஆதலின் நினக்கு அதன் அடைவே அத் தன்மையை யடைந்திருக்கும் நாயகசமீப அடைவாம்; ஆண்டே நினது நாயகரின் பரலோக கற்பனை யாதலின் என்னுங் கருத்தாற் கூறுகின்றார்:—

அநாத்ம ஆகாரங்களாய எல்லாச்சங்கற்பங்களையும் அடியோடும் விடுதியேலாயின், ஞான முடையவளாகிச்

சகல துயரங்களினின்றும் விடுபடுவாய். "மனத்தினை விருத்தியின்றி மருவுறக்குயிற்றி யாலும், கனத்தினை யுணருவானைக் கருதரும் பரமமான, இனித்தனி லேகமாக்கி யிடரெலாங் களைந்தேயுய்க, முனித்தனி யோகமீதே முக்கிய மென்னலாகும்." எனவும், சகலமான பொருள்களையுஞ் சமாதியமர்வோன் காண்கிலனுயகலவசங்கப் பரம் பொருளி லழுந்தி யேகவறிவாகிச் சுகமதாக விருந்தொளிருந் தூயபோதிற் கேவலமா யகமதான பரசிவமா யகண்ட வடிவா யமைகுவானல். எனவும் அவ்வாறே அறையப் பெற்றுள்ளது. சர்வான்மகபத அடைவின் கண்ணே யுபாய முறைப்பார், இங்கற்பமு மென்றார். உலகமானது அத்தியந்தம் அசத்திய மென்னும் துணிவினாலே இச்சர்வான்மக பதத்தை யடைவாய். அதன்கண்ணே சர்வசங்கற்பங்களையும் விட்டு நிலைபேறை யடைவையேயானல் எல்லாவடிவையு முடைய பதமாகிய தத்துவத்தை யடைவா யென்பதன்கட் சமுசயமே கிடையாது; ஆயின் எங்ஙனம் அதை யடையலாமெனின், அதற்குபாயத்தைக் கேட்டி, தத்துவ தரிசனத்தினாலே அவித்தை யழிவுறவேதுவைத மனுதயமாகவே யுலகின் அத்தியந்த அபாவ அடைவாம்; ஆகவே யதனல் இஃதடையப்பெறும் அயனெறி யதற்கின்றென்னும் அருமறை முறைப்படி வேறொன்றானும் முடியாது.

ஆயின் எனக்கு ஞானப்பிராப்தியானது எங்ஙனமாமென எண்ணுதே யெனல் வரப்பிரசாதத்தினாலே விரைவில் நீயவ்வறிவை யடைவாய்; என்றருளிச்செய்து அவ்வுல கன்னியானவள் தமது திவ்யஸ்தானத்திற்கு எழுந்தருளவே லீலையானவள் வரப்பிரசாத மகிமையால் பயிற்சியின் சிரமமில்லாமல் விளையாட்டாகவே நிருவிகற்ப சமாதியை யடைவுற்றனள். ஒரு நிமிடத்தினில் லோகபஞ்சரம் போலும் பேதிக்க முடியாததான அந்தக்கரண சகிதங்

தூலதேகம் விடுத்துப் பறவையானது கூட்டைவிட்டு வெளிப்போந்து ஆகாயத்திற் பறப்பதேபோலப் பறந்தனள்; சித்தத்தை நிலைநிறுத்தி அபிமானத்தியாகமே ஈண்டு கூற விழைந்ததாம், மரணம்போலும் தேகம் விடுத்து வெளியே செல்லுதலல்லவாம்.

சென்ற நாயகன் நின்றநிலையை யறிவிக்கின்றார்.

தன்னுடைய கிருக ஆகாயத்தின் கண்ணே கண்டனள். ஜயஜீவ=வெற்றியோடும் வாழ்க, சிதாகாயத்தின் கண்ணே யிருப்பவளாய் அவ்வாலய ஆகாயத்தின்கண்ணே வெளிப்பட்டதன் வாதனை கரும அனுரூபமாகத் தோற்றுந் தேக கிருகாதியோடுற்றிருக்கும் தனது நாயகனைத் தரிசித்தாள் அப்போதவன் அநேகமரசர்கள் கூட்டமுற்ற ஆஸ்தான மண்டபத்தில் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கும் பூபாலனுயக் காணப்பட்டான். நீ நீடூழி வெற்றிபெற்று வாழ்கவென வாழத்தப் பெற்றிருந்தான்; அவனதெதிரிற் கைகுவித்து மண்டலானீகமானது காரியத்தை யினிது முடிப்பான் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றது.

தனது நாயகனிருக்குங் கோலாகலத்தைக் காணுதலும் ஐயப்பட்டு ஸ்ரீவாக்குத் தேவியை வரவழைத்தலும் காட்டல்.

லீலையினாலே முன்னரநுபூத தேசாதிகளும் வந்தியாதிகளுமே ஸ்மரிக்கப்படுகின்றன. நகரமென்றதனுனே சாகாநகரங்களாகிய புரங்களையும். பட்டணமாகிய மூலநகர ராஜதானியையும் கொள்க. கொடிக்கூட்டங்களால் வியாபிக்கப்பட்ட இராஜதானியின் பிரதான அரண்மனையின் கண்ணே அவன் எழுந்தருளியிருப்ப அவ்வரண்மனையின் கீழ்வாசலில் எண்ணில்லாத விப்பிரர் முனிவர் இருடியர் கூட்டங்கணிறைந்திருந்தன; தெற்குவாசலிலோ எண்ணில்

லாத இராஜ இராஜேசுர மண்டலங்கள் காத்திருந்தன; மேல்வாசலிலோ எண்ணில்லாத பெண்மணிக் கூட்டங்க ணிறைந்திருந்தன; வடக்குவாசலிலோ ரதகஜ துரகாதி கள் எண்ணில்லாதன நண்ணி நின்றன அக்காட்சியானது ஒரு நகரத்தினின்றும், மற்றொரு நகரத்திற்கு யாவரும் வந்திருப்பது போலத் தோற்றியது; அவர்களியாவரும் தன் தேசத்திலுள்ளவர்கடம் ஆசாரத்தையே செய்பவர் களாயிருந்தார்கள்; பாலகர்களும் தன்றேயத்தினர்; சிறுமி களும் தன்றேயத்தினர்; மந்திரிமார்களும் முன் றன்றே யத்தி லிருந்தவர் ஆகவே காணப்பட்டனர். அப்பூபாலரே, அப்பண்டிதரே, இரகசிய ஆலோசனை செய்யும் சகாய அம் மந்திரிமாரே அவ்வேலைக்காரரே இருக்கக்கண்டனள் தரு நிகள் நதிகள் நதங்கள் சைலங்கள் புரங்கள் பட்டணங்கள் நிறைந்திருப்பதையும், நானா நகரங்கள் விந்யாசமாய காடு கள் கிராமங்கள் நிறைந்திருப்பதையுங் கண்டனள், பழைய ஐரைமுதலியவை யொன்றுமின்றி பதினாறு வயதுடைய காளையாகப் பூபாலனைக் கண்டனள். சர்வபழைய ஜனக் கூட்டங்களையும் சர்வகிராமவாசிகளையும். லீலையானவள் கண்டு மிகவுஞ் சிந்தையோடு கூடியவளானாள். அந்த வாசனா நகரத்தி லவர்களையெல்லாங் கண்டு இஃதென்னே முன்னிருந்த நகரத்தி லிருந்தவர்களெல்லாம் இறந்து போய்விட்டார்களா? என்றாச்சரியப்பட்டு மீண்டும் ஸ்ரீசரசு வதிதேவியின் பிரசாதத்தினாலே யுண்டாகிய வுணர்வாற் சமாதியினின்றுங்கிளம்பிப் பழைய அந்தப்புரத்தையடைந் தனள்; அவ்வர்த்தராத்திரியில் அங்கு முன்போன்று இருந்த யாவரையும் கணத்திற் கண்டனள். கண்டு சித்தத் திற் சிந்திப்பதாவது. அகோ! இம்மாயை ஆச்சரியமாக வன்றோ இருக்கின்றது, எல்லாப்பிரஜைகளும் சமாதியிற் கண்ட உள்ளவாகாச தேசத்திலும் வெளித்தேசத்திலும்

அன்றோ இருக்கின்றார்கள், மலையாதிகளும் ஆங்கேபோலிருங்குமுள. இம்மாயைத் தன்மையை யுவமித்துப் பார்க்கின் கண்ணாடியின் உள்ளும்புறம்பும் பர்வதம் அனுபவிக்கப் படுவதேபோலும் சிற்கண்ணாடியில் உள்ளிலும் வெளியிலும் உலகசிருஷ்டி யனுபவிக்கப் படுகின்றது, ஆனால் திருஷ்டாந்தத்தைப்போலவே இரண்டனுள் ஒன்றனுக்கே பொய்ம்மையாம்; இரண்டிற்கும் ஆகாதெனச் சம்பவித்தலின் இதன்கண் ஐயமன்றோ உளதாகின்றது, இவ்விரண்டனுள் மயக்கமயச் சிருஷ்டியாதாம் உண்மை யுலகமியாதாம்? இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீ வாக்தேவியை இனிதாராதித்து அத்தேவியின் சந்நிதியில் ஐயமாயிருக்கின்றதென்று விண்ணப்பித்தும் அவ்வையம் நீங்கும் வண்ணம் வினவித் தெரிந்துகொள்வேன்'' எனத் துணிந்து அக்கணமே யன்போடும் அவள் அருச்சித்தேத்தினள்.

ஸ்ரீ வாக்குத்தேவி பிரசன்னமாதலும் தனதையம் வினுதலும், கூறல்

முன் றரிசனந்தந்தடைவுற்ற குமாரி வடிவ திவ்ய மூர்த்தியைக் கண்டு கண்களிகூர்ந்து பரமார்த்த மகாசக்தியும் பத்திராசனத் தெழுந்தருளி யவளும் ஆகிய அவ்வாக் தேவியைப் புவியிலுற்ற லீலாதேவி கைகூப்பி யினிதாகச் சந்நிதியிலிருந்து வினவுவாளாயினள்.—ஹே பரமேசுரி! எம்மனோரை தயோசித விடயத்திலல்லவோ உத்தமர் சாதுரியமாய்ப் பஜிப்பர், ஆகையால் தேவரீரது சந்நிதியில் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளும்! விடயங்கட்குச் சமாதானத்தை திருவருள் செய்யவேண்டும்! எங்ஙனம் பதிக்கு அமூர்த்தமாக இச்சர்க்கத்தினின்றுஞ் சர்க்கம் மயக்கவடிவமாயுண்டாமோ அங்ஙனம் உலகமயக்க நீக்கப்பொருட்டு அனுக்கிரகித்தருள வேண்டும். இச்சர்க்கமும் முற்சர்க்க

கோசர சமஸ்காரஜன்ய மயக்கமேயாகும், எனக் கூறிய பொருளை மெய்ப்பிக்கும் பொருட்டு மண்டப உபாக்கியான ஆரம்பத்தை ஸ்ரீஅம்பிகை பதிஞ்ஞைசெய்து கூறுகின்றாள், உந்து என்பதாதியாய் முன்மிருதியினால் மயக்கமாத்திரவடிவ இச்சர்க்க முதித்தது.

பதிஞ்ஞை செய்த அதனையே விரித்துரைத்தல்:

ஆகாசமே நீலத்தகைமையான் நீலக்கற்றள வடிவமான மறைப்பீட்டும்பொருளாம், அதனால் ஆச்சாதிக்கப்பட்ட = மறைக்கப்பட்ட, ஆகிருதி = ஆகாரம் உடையதாயிருக்கும். மேருவே ஸ்தம்பமாம், அத்ன்கண்ணுள்ள லோகேசர்களாகிய இந்திராதிகளின் குடும்பினிகளே பதுமைகளாவார்கள் அவர்களை யுடையதாம். கனமயல் வடிவமா யிலங்குகின்ற இவ்விதத்தை யியம்பக் கேட்பாயாக, இச்சமுசாரமானது ஒரு ஜீரண மண்டபமேயாகும், எங்குளதெனின்? அஞ்ஞானத்தான் மறைப்பட்ட அங்கிசமாய் அதனினும் சிருஷ்டிப்பவன்றன் அந்தக்கரணபாக சிதாகாசத்தில் அசம்சார மண்டபமுளதாம், ஆகாசரூபமானயாதொரு காசகண்டம் போலும் நீலமேலவயவச் சேர்க்கையான் மறைவுற்ற ஆகிருதியுடையதாகும்; அதன்கண்ணிருக்கும் மேருகிரியாகிய தம்பத்தின்கண் அமைக்கப்பெற்த உலக பாலகர்களாகிய இந்திரனிந்திராணி முதலிய பதுமைகள் மிக அலங்கிருதமாகும்; பதினான்கு லோகங்களாகிய உள்வீடுகள் அதன்கண்ணுண்டு; திரிபுவன அந்தராளப் பள்ளமு முண்டு; ஆண்டாதித்தனே யணையாத் தீபமாம்.

மாயாமண்டப வர்ணனை.

மண்டபம் நெடுங்காலம் ஆய்விட்டதாயின் வன்மீக நிறைந்த லோஷ்ட முடையதாய் விடும்; அவ்வாறே சமு

சார மண்டபமும் மூலையிலுள்ள பூதவன்மீக வியாப்த பர்வதலோஷ்டங்களையுடையதாம், லோஷ்டம் = மட்பிண்டம், தூளிக்கட்டி. பர்வத கோணங்களில் இராநின்ற பிராணிகள் பூதசப்தத்தானே கூறப்படுகின்றன, பர்வதங்களே லோஷ்டங்களாம், கோணத்திருக்கும் பூதங்களேயாய வன்மீகங்களால் வியாப்தங்களாய பர்வதலோஷ்டங்களை யுடையதாம். அல்லது கோணத்திரா நின்ற பூதவன்மீக வியாப்த பர்வத லோஷ்டங்களை யுடையதாம். ஜரடம் = ஜரையோடு கூடியிருத்தல், அநேகபுத்திரர் மரீசியாதியர், ஜரையையும் அளவிலா மைந்தரையு முடையவராய் பிரஜைகட் கீசரா யிருக்கும் பிராஹ்மணரது இருப்பிடமாம். மண்டபமானது மேற்பாகத்திற் குறுக்கில் நீண்ட பெருமூங்கிலினுள்ள கிடமுடையதாம், அவ்வாறே சமுசார மண்டபமுமாம். மேகமார்க்கத்திற்கும் சௌரமார்க்கத்திற்கும் இடையில் வாயுமார்க்கம் பிரசித்தமாம் எம்மார்க்கத்தைப் பற்றிப் பீமசேனனுல், எடுத்தெறியப்பட்ட அநேக ஆயிரங்கஜங்கள் பஞ்சுகள் போலப் பறந்தனவோ. விமானத்திற் செல்பவரே புழுக்கள் ஆவர்கள், வாயுமார்க்கமே பெருமூங்கிலாம் அதன்கண் ணிராநின்ற விமான சம்பந்திப் புழுக்களையுடையதாம். ஆகாயத்தில் வசிக்கும் சித்தக் கூட்டங்களே மசகங்கள், அவற்றால் ஆக்கப்பெற்ற குங்குமத்தொனியை யுடையதாம். ஒரு கோணந்தனிற் புற்றுண்டாக்கும் உபதிகைவம்ரி என்னுஞ் சந்துக்களின் வன்மீகங்களேயாய நகராதி வியாப்த மலைமட் கண்டங்கள் அங்குண்டு, அநேகம் புத்திரர்களோடு கூடிய விருத்தரான பிரஜைகட் கீசராம் பிரஹ்மாவென்னும் பிராஹ்மணர் வீடும் அங்குளதாம். ஜீவக்கூட்டங்களாகிய கோசகாரப் புழுக்களின் ஈட்டமங்கதிகம், இவைகள் தம்பந்தனக் கூடுசெய்யும் புழுக்களாம்; விண்மேற்றலங் கருமையா யிருக்கும், ஆகாய வீதி

விலுலாவும் சித்தக் கூட்டங்களாகிய கொதுகுகள் கும்கும் என இரைந்துகொண் டிருக்கும்; வாயுமார்க்கமாகிய மகா வம்சத்தின் கண்ணே (மதுவித்தையின் கண்ணே சுவர்க்கமே குறுக்காயிருக்கும் வம்சமாகுமாதலின் என்க) இருக்கும் விமானத்தேறி யுலவும் புழுக்கள் எண்ணிறந்தனவாம், மேகங்களாகிய இற்புகைகளின் உக்கிரக் கூட்டத்தாற் சூழப்பட் டிருண்டிருக்கும் ஒரு கோணமாம்.

சமுசாரமண்டப வர்ணனையை யுபசங்கரித்து பிரகிருதந் தொடங்கல்:—

ஒருபால் சுரர் அசுரர் முதலிய தீயமக்களின் விளையாட்டோசை கலகலவென மாறுதா நிறைந்துறையும்; பூவாதிலோகங்களின் உள்ளடங்கிய புரம் கிராமங்களாகிய பண்டபத்துற்ற பாண்டபதார்த்த அதிசயங்களாம், எரி நதி, கடல், தடாகஜலங்களால் ஈரப்படுத்தப்பட்ட மகீதலமு மாங்குண்டு, பாதாளம் பூதலம் சுவர்க்கம் என்னும் பாகங்களாயிலங்கும் பொந்துகளு மாங்குண்டு, அத்தகைய மண்டபத்தின் கண்ணே ஏதோ ஒகு ஏகதேசகோணத் தேகதேச பொந்தாகாயத்திலிருக்கும் மலையோட்டடியில் ஒரு சிறிய கிரிக்கிராமக் குழியுளதாம்; ஆறுகளாலும் குள்ளுகளாலும் உபவனங்களாலும் சூழப்பெற்ற அந்தக்கிராமத்தில், யாகாக்கினியை யுடையவனும் கற்புக்கரசியை யுடையவனும், அநேகம் மைந்தர்களை யுடையவனும், அரோக திடகாத்திரனும் பாற்பசுக்களும் வாகனங்களும் உடையவனும், அரசபய மணுகாதவனும், எல்லாவருணா ஆசிரம அதிதிகளையும் பூசிப்பவனும், போஷிப்பவனும், அறநெறி நின்றோனும், ஆகிய அருமறையோன் ஒருவனிருந்தனன்.

உவமான பூர்வகமாக அம்மறையவனையும் அவன் மனைவியையும் புகழல்

பிரசித்த வசிட்டனினும் வேறொருவனே யாவன் வசிட்டனென்னும் பெயர் மாத்திரையானே இவன் விக்கியாதியுடையவன், தெய்வதனம் மநுடதனம் வடிவம், வயது, தொழில், வித்தை, பெருமை, சேட்டை முதலியவற்றால் வசிட்டனுக்கே அம்மறையவன் ஒப்பாவான், என்னும் வசிட்டனது கிருத்தியங்களாகிய இக்குவாகு வங்கிசத்திற்குக் குருத்தன்மை செலுத்தல் ஸ்ரீஇராம உபதேசாதிகள் இல்லாதவனவன்; வசிட்டனென்னும் பெயரானே வழங்கப் பெறுவன். அவனது அடிபரவும் இந்து சுந்தரியாய மனைவி அருந்ததியெனப் பெயர் பெற்றவளேயாவள்; ஆனலவள் விண்ணருந்ததி இவள் மண்ணருந்ததியாவள்; வித்தம், வேஷம், வயதுகருமம், வித்தை, விபவம், சேஷ்டை முதலியவற்றானே இவளும் அவ்வருந்ததியையே யொப்பாவாள் எனினும், சேதன சொரூபஸ்திதியி லொப்பாகாள்; அம் மறையவன்பால், மிகமெய்யன்புடையவள், விலாசமந்த நடையுடையவள், வெள்ளாம்பல்போலும் புன்னகையுடையவள் இத்தகைய இவள் அவனது சமுசார ஈர்வைசுவரியமாக இருந்தனள். இவ்விருவருக்கும் அவ்விருவருக்கும் வேற்றுமை, தத்வஞானம் வரும்பிறப்பில் உளதாவதாக இருத்தலால் அக்கால் அஞ்ஞராதலின் கட்டுப்பட்டிருத்தலினானும், தத்வஞானம் அப்போதே யிருத்தலின் ஜீவன்முக்தத் தன்மையோடு கூடிவிருத்தலினானும் என்றுணர்க.

அம்மறையவனது அரசதரிசனமும் அரசாக்ஷியாசையும் கூறுகின்றார்.

அம்மறையவன் அம்மலையின் சார்பின் சோலையிற் பசும்புற் சூழ்ந்த சமநிலத்தில் ஒருகால் உட்கார்ந் திருந்த போது பூமியிற்செல்லும் பூபதியொருவனை நன்குகண்ட

னன், அந்த பூபதியானவன் எல்லாப் பரிவாரங்களோடும் வேட்டையாடும் வேட்கையோடும் பெருஞ்சேனையின் ஆரவாரத்தோடும் மிருகங்களைப் பிளக்கும் ஆசையோடும் மேருகிரிக் கொப்பாகச் சென்றான். சென்ற அம்மகிபாலனைக் கண்ணுற்று இதனைச் சிந்தையோடு மெண்ணுகின்றான்:—சர்வ சௌபாக்கி யங்களோடுங் கூடி விளங்கா நின்றஅரசியற்கை என்ன இரம்மியம் அகோ ஆச்சரியம்! இரதகஜதுரக பதாதிகளாலும் கொடி குடை வெண்சாமரைகளாலும் சோபிக்கப்பெற்ற இதுவன்றோ மகாபாக்கியம்! பத்துத் திசைகளிலும் பரந்த இராச்சியங்கட்குச் சக்கிரவர்த்தியாக எப்போது ஆவேன்.

அந்தணனது ஆசைப் பெருக்கமும் அப்பெருக்கத்துடன் மரித்தலும் விரித்தல்.

அந்தப்புர அழகியர்களோடு ஆலிங்கன லீலைகள் ஆற்றியதாலுண்டான சிரமத்தெழுந்த வேர்வைத்துளிகளை, புட்பங்களின் மகரந்தப் பொடிகளுடன் கலந்து சுகந்தமடைந்த வாயுக்கள் எப்போது மாற்றுகிற்குமோ! இவ்வண்ணம் அவ்வேதியன் இச்சித்துப்பின் அதுமுதல் இஷ்டவிடயத்தை நினைந்துகொண்டே யிருந்தான்; வாழ்நாள் முழுதும் சோம்பலின்றி நித்யம் தனது தருமத்தில் வழுவாதவனுகவே இருந்தான்; தாமரையைப் பனியிடி தகர்ப்பதேபோலும், தடாகநீரைக் கரையிடுதல் கெடுத்தலே போலும் அம்மறையவனை ஜர்ஜரஞ் செய்யுமாறு ஜரையானது வந்தடைந்தது, மரணத்தையடைய நெருக்கமாகவிருக்கும் அம்மறைவனது மனைவி வசந்த இருதுவானது சென்றபின் உஷ்ண இருதுவின் பயத்தால் வாடுங்கொடிபோல வாட்டத்தை யடைந்தனள். அதன்பினவள் உன்னைப்போல என்னை அன்புடன் ஆராதித்தனள். சாவா

திருத்தல் அடைய முடியாதென வெண்ணி இவ்வரத்தை எம்பால் வேண்டிக்கொண்டாள். ஹே இராஜ இராஜ ஈசுரி! எனது நாயகர் மரித்தபின்னர் அவ்வுயிர் இம்மண்டபத்தி லேயே யிருக்கவேண்டும், இதனைவிட்டு வெளியி லேக லாகாது எனப் பிரார்த்தித்துக் கொண்ட அளவில் அவ் வாறே யாகுகவென வரமீந்தேன், பின்பு அவ்விப்பிரன் காலவசத்தால் மரணத்தை யடைவுற்றனன்.

பின்னத்தம்பதிகள் என்னுனர்கள் என அறியும் வேட்கையுண்டாக அவர்கள் அடைந்த நிலைமையைப்பற் றிக் கூறல்.

அக்கிருக ஆகாயத்திலேயே அந்தக்கரண வாசனுவச் சின்னப் பிரஹ்மமாய ஜீவாகாசத் தன்மையானே யிருந் தனன், பின்ருனுகவே முன்செய்த அளவில்லாத திட பாவனையின் வயத்தினுலே ஆகாய சரீரமுடைய னுகவே தினது பதியுயர்ந்த தெய்வமானுட சக்திமானுன மன்னவ னுனன்; மனுடப் பிரபாவத்தாற் பூமண்டல முழுவதையும் வெற்றிகொண்டும், தெய்வப் பிரதாபத்தால் தெய்வலோ கத்தையும் அடக்கிக்கொண்டும், பாதாளத்தை வெற்றி கொண்டு கிருபைபாலித்தும் மூவுலகவிஜய மன்னவனு யிலங்கினுன். அக்கிருகத்துள்ளிருக்கும் ஆகாயத்தில் சித்த சமஸ்கார அவச்சின்னப் பிரஹ்மாகாசப் பிரசுரவடிவப் பூதாகாசவடிவம் வாய்ந்த அம்மறையவன் தேகம் நீங்கிய போது, அவனது மனைவியாகிய பார்ப்பினி யானவள் சோகத்தாலத்தியந்தம் மூர்ச்சித்து வாடிகாய்ந்த உளுந்து இரண்டாக வெடிப்பதேபோல இருதயம் பிளந்திறந்தாள். நாயகனேடு சவமாய தேகத்தை சேய்மையில் விட்டுவிட் டுப் பரலோகத்திற்குக் கொண்டுசெலுத்தும் மானசதேகத் தோடும் நாயகன்பால் நண்ணினள்.

அங்குற்ற வைபவமும் காலக்குறுக்கமும் அறைந்து அவ்விருவரும் நீங்களே யாவீரென் றுரைத்தல்

கிரிக்கிராம கந்தரத்தி லிருங்கும் அம் மறையவன் பூபத்தன்மையை யடைந்து இப்போதுனக்குப் பர்த்தாவா யிருக்கின்றான்; அந்தக் கிரிக்கிராமத்தின் கண்ணே அம் மறையவனுடைய வீடுகளிருக்கின்றன; பூஸ்தாவராதி தனங்களு மிருக்கின்றன மரணமாகி யிப்போது எட்டுத் தினங்களாயின; உயிரும் கிரிக்கிராமகிருக மண்டபத்திற் றனிருக்கிறது. அம் மறையவன்றான் இப்போது மன்ன வனுந் தன்மையை யடைந்து நினக்கு நாயகனாக விருக் கின்றனன், அருந்ததியாகவிருந்த அவளே இப்போது லீலை யாகிய நீயாயிருக்கின்றாய்.

கூறிவந்ததை யுபசங்கரித்தல்

நீங்கள் இருவருந்தா னப்போது அரசனும் அரசியும் ஆகவிருந்து அற்புதமான சக்கரவாகப் புட்களைப்போலும் புவியின்கண் ணெழுந்தருளிய உமையும் உமாநாயகனும் போலும் மகிழ்ந்து அரசு செலுத்துகின்றீர்கள். முடிவா கக் கூறுமிடத்து இரண்டு சிருஷ்டிகளைப் போலும் பழைய சர்க்கமும் மயக்கமாத்திரமே யாகும்; இங்ஙனம் முன்ன டந்த சிருஷ்டிக்கிரம முழுதையுங் கூறினேம்; அதன் கண்ணே பிரஹ்மாகாசத்தைச் சிவரூபமாகப் பார்த்த மயலே மூலமாகு மென்றறிதி, மயன் மாத்திரத்தை யடைந்த ஆகாசந்தான் இங்ஙனம் ஜீவரூபத்தைத் தரித் தாடுகின்றது. பின்பின்மயல்கட்கு முன்முன் மயலே கார ணமாகும், இம்மயலினின்றும் சிதாகாயத்தின் கண்ணே இம்மயக்கம் பிரதிபிம்பித்த தென்றறிக, தனது திருஷ்டி யினாலேஅசத்தியமேயாகும்அதிஷ்டான திருஷ்டியினாலோ சத்தியமேயாகும் என்றுணரின் பவம் நீங்கிச் சுகம்பெற

லாம், இவ்வாறாகவே மித்தையான அனர்த்த உணர்ச்சி யினால் எல்லாச் சர்க்கங்களுமே துல்லியமேயாகும் ஆகை யால் சிருஷ்டிமயன் மயமியாதாகும் மயலற்றது தான் யாதாகும் இவ்வண்ணம் இடரிலாது அநர்த்தத்தை யுணரின் அயலொன்றுந் தோற்றவே தோற்றாதாம்

பொருத்தமில்லாப் பொருளெனப் புகன்றதை யாக்ஷேபித்தல்: இங்ஙனந் தேவி கூறியதைகேட்டு அசம்பாவனை யால் நெடுநேரம் மிகவும் விஸ்மயத்தால் மலர்ந்த நேத்திரங்களை யுடையவளாய் லீலையானவள் தத்தளித்த அக்ஷர மொழிகளாற் றேவியை நோக்கிக்கூறல்.

ஹே ஜகதீசுரியே! உம்முடைய திருமொழி பொய்யே யாகும் மெய்யேயாயினும் இத்தகைய விருத்தமானவிது எங்ஙனஞ் சம்பவிக்கும்: மறையவனுயிர் தன் வீட்டி லெங்கே! இந்நாமெங்கே யிருக்கின்றோம்; விஸ்தாரமான தேசத்தில் அற்புதம்! சமாதியிற் கண்ட நாயகரது சர்க்க மும் என் வீட்டிற்றனெவ்வாறு சம்பவிக்கும்? அத்தகைய வேறு உலகமும், அப்பூமியும், அம்மலைகளும்; அப்பத்துத் திசைகளும் ஆகிய எனது நாயகரிருக்கும் அவைகள் எல் லாம் இவ்வீட்டகத்தே யெங்ஙனம் இலங்கா நிற்கும்?

அசம்பாவனை புஷ்டியாமாறு ஸ்ரீதேவி கூறிய பொரு ளில் திருஷ்டாந்தங்களினால் நன்மையின்மையை லீலை கூறுகின்றாள்.

ஐராவதமெனினும் ஐராவணமெனினும் பரியாயம். ஹே சருவேசுர ஈசுரியே! மதத்த ஐராவதமானது ஒரு கடுகின்றுளையிற் கட்டுப்படுவது போலும், ஒரு புன்கொது காற் செய்யப்பட்ட போர்க்காற்றாது வீரசிங்கக் கூட்டங் கள் அணுவின் றுளையிலடைக்கலம் புகுந்ததுபோலும்; தாமரைவிரையிற் றுபித்த மேருகிரியானது அங்கிருந்த

ஒரு சிறுவண்டின் குஞ்சால்நெரிந்து தூளானதேபோலும், கனமேகங் கர்ச்சிப்பக்கேட்டுச் சித்திரமயில் ஆடுவதே போலும் அருளியது அனைத்தும் அசங்கதமேயாகும், வீட்டிற்குள்ளே பிருதிவியும் பர்வதங்களும் எங்ஙனந்தா னிருக்கும்? பிரசாதத்தை யனுக்கிரகிக்கும் விடயத்திற் பெரியோர்கள் சிறிதும் வருந்தார்களல்லவா? ஆகலின் இது எவ்வாறு பொருந்துறுமோ அவ்வாறு நின்மலமான திருவுள்ளத்திற் கருணைபுரிந்து அருளல் வேண்டுமென்று லீலை கேட்ப அதற்குத்தேவி யனுக்கிரகம் செய்கின்றாள்.

ஈசுரியாகிய எமது பரம ஆப்தத்தன்மை வுண்மை யானே நன்கு தெரிந்து வினவியதேயாகு மிவ்வினா வென் னுந் திருக்கருத்தானே பரிகாரந் தேவிசெய்தல்: பொருந் தாததை யுண்டாக்கும்படியான பொய்யைப் பரிகரித்துத் தேவிகூறல்.

ஒருகாலும் பொய்மொழியே யாங்கள் புகலேம்; உள்ளபடியே கூறக்கேட்டி "பொய்ம்மொழி புகலற்க" வென்னும் நியதிகளை எம்போலியர் கடந்து நடவார்; அன்னியர்களாற் பேதிக்கப்படும் மரியாதையை யாமே ஸ்தாபிப்பேம்; யாம் அம்மரியாதையைக் கடந்தால் மற் றெவர் காப்பர்? அக்கிராமத்திருக்கும் மறையவனாகிய ஜீவான்மா அத்தன் வீட்டின்கண்ணே விண்ணின்கண்ணே இம்மகாராஜ்யத்தை அரசவாசனை யுபகித சிதாகாச வடிவ மாக விருந்தே காண்கின்றது.

ஆயின் எங்களுக்குப் பூர்வசம்சார விஷயஸ்மிருதி யேன்றொடர்வதில்லை, என்றால் அதனினும் அயலாய இப் பிரவிருத்தி யுதித்தது? எனக்கடாவ விடைதருகின்றார். அவர்களே யாங்களாக விருக்கும் பக்ஷத்தில் அவ்வாறு

பிரத்தியபிஞ்ஞை யேன் உண்டாகலாகாது,மரணத்திற்குத் தான் என்னவடிவம் எனக்கூறுகின்றார்.

நனவில் அநுபவித்த பதார்த்த விடயஸ்மிருதி கனு அவஸ்தையின்கண்ணே உண்டாவதில்லையாம். வேறுவகை யாய்த் தோற்றமுமுண்டாகின்றது, அதுபோலவே முற் பிறப்பின் கண்ணே யநுபவித்த பதார்த்த விடயஸ்மிருதி இப்பிறப்பில்லோபமாய்ப் போய்விடுகின்றது, தொடர்வ தில்லையாம், பூர்வஜன்மத்திற் பாவனை விசேடத்தானே வேறுவகையாகவும் பிரதீதியாகின்றது, இந்த மரணமே அதன்கண்ணே காரணமாம். மரணமோசமஸ்காரவடிவ ஸ்மிருதி பீஜத்தை மாறுபடுத்தி மறைப்பதாம், ஆகலின் ஸ்மிருதி தொடர்வதில்லை யென்பது கருத்தாம். மருவும் அடைவெப்படியோ வீட்டினூடே என்னும் வினவின் பரி காரத்தைத் தெளிவுபடுத்தும் பொருட்டுத் தன்மயமென்ப தாகியாம். உண்மையானே விளங்கா நின்ற அத்திவ்ய பரமாத்ம ஆகாசத்தின் ஜீவத்வ உபாதிபூத அந்தக்கரணத் தின் உள்ளேயுள்ளதனினும் உள்ளே இப்பூமி சைலவன கானலத்துடன் உளதாம். சங்கற்ப சப்தத்தானே மனோ ராஜ்யம் செய்யாநின்ற புருடனுடைய சங்கற்பம் கவரப் பெறு கின்றது, அல்லது மூலத்தில் அந்தரிருப்பது என்ப தற்கு மனத்திலிருப்பது எனப் பொருள்கொள்க, கொள் ளவே இப்பக்ஷத்தில் இச்சுலோகத்தின் பிற்பாதிக்குமே லன்வயமாம். அப்பழைய ஸ்மிருதியானது உங்கட்கு உண்டாக மாட்டாது, வேற்றெண்ணமே யுண்டாகும், கன வின்கண்ணே நனவின்மிருதி எங்ஙன முண்டாக மாட் டாதோ அங்ஙனமே மரணப்பான்மையுந் தோன்றுதாம்; கனவிற்றிரிபுவனம் போலவும், மனநினைவிற் றிரிவித வுல கம்போலவும் கதைப் பொருட்போர் போலவும் மருப்பூமி யில் மன்னுநீர்போலவும் அம்மறையவனது வீட்டினுள்ளே

பர்வதவனபட்டணத்தோடு கூடிய பூமிமுழுதும் மனத்தி லுங் கண்ணாடியிலும் வயங்குமாபோலிருந்து விளங்குகின்றது. கனமான இச்சிருஷ்டியானது சத்தியம்போல அசத்தியமாகவே தோற்றுகின்றது, அசத்தியமா யிருந்தபோதிலும் சத்தியமாகத் தோற்றுவான் என் எனின்? பஞ்சகோசத்துள் ளிருக்கும் பரமசத்தாஞ் சிதாகாசத்தின் நிமித்தத்தானே சத்தாகத் தோற்றுகின்றது.

ஜகத்துள்ளே யிருக்கின்றது என்னுமிது ஒருபாலே தான் எல்லாவிடங்களிலும் என்றெண்ணற்க என்கின்றார்: ஆகாசாதி ஜகத்சர்க்கமாவதில் முன்னுள்ளது நிரவகாசத் தன்மை விரோதியன்று மெனப் பரமாணு வவச்சின்ன சிதான்மாவின் கண்ணும் அது சம்பவித்தவழி யசம்பவ ஆசங்கை யுளதாவதே கூடாதா மென்கின்றார்:

சிதாத்மாவாய்ப் பிரஹ்மமாய்ப் பரமசூக்கும அந்தக்கரண வுபகிதத்தன்மையானே பரமாணுத் தன்மை யுற்றதா யிலங்கும் ஜீவனிடத்தில் எல்லாந் தோற்று மென்பதாம். "மயிர்நுனி யொன்று நூறுவகுத்ததை நூறதாக்கினுயி ரொருபாகங்கூட வொப்பிலா நுண்ணிதாகும்" என அதனது சூக்கும மிகுதிப்பாட்டை மறையு மறைகின்றது. உள்ளே உள்ளே பிரதிபாச மாத்திர காரணங்களாய்ச் செல்லுவன வாயிருக்கின்றன, இங்ஙனமான வுலகங்கள் இருக்கின்றன, சமுசாரமானது அநாதியாக இருத்தலின். திருஷ்டிக்கே சிருஷ்டித் தன்மை யுண்மையின் சொப்பன அவஸ்தையின் மாட்டு அதிசூக்கும நாடியின் கண் ணிருத்தலினானே அனுவெனப்படுஞ் சீவனிடத்தில் உள்ளுள்ளே ஜகத்துகள் காணப்பெறுகின்ற படியினானும் கூடும். இதனானே ஜீவன்றோறும் உள்ளுள்ளே யுலகங்களிருக்கின்றன வெனக் கூறியது மிகப் பொருத்தமுடைய

தேயாம் பரமாணுவிற் சிதாத்மாவின்கண்ணே உள்ளுள்ளே உலகங்க ளிருக்கின்றன வாதலின் இதன் கண்ணென்ன சங்கிக்கக் கிடந்ததோ அறியேம். ஹே என்றுயே எட்டாந்தினத்தில் விப்பிரன் விழுந்தான் என்றுயே, எமக்கு அநேகவருடங்கள் சென்றுள்ளனவே இஃதெங்ஙனம் பொருந்தும் உரையாய் என லீலை பிரார்த்தித்தனள்.

தேயம்போலக் காலமும் அதிகமதல்ல வெனச் சமாதானித்தல்:

தேயமீடிய தல்லாமைபோற் காலமும் நீடியதாகாதாம் என்பதன் நியாயத்தை யாம்கூறக் கேட்பாயாக, ஜகத்சிருஷ்டியின் ஞேற்றரவானது எங்ஙனந்தோற்றரவு மாத்திரமாய் நிகழுமோ அங்ஙனமே, கணங்கற்ப முதலியவற்றின் ஞேற்றரவும் கேவலந் தோற்றரவு மாத்திரமேயாகும், தோற்றரவு மாத்திரமென்பது எங்ஙனங் கூடுமெனின்? கணங்கற்பாதி யெல்லாவுலகும் நீயாந்தகைமை எனதாந்தகைமை யத்தியாச அதீனத்ம ஜன்மப் பிரமவான்களுக்கே தோற்றுகிற்கு மென்றறிதி; அத்தோற்றரவின் முறையைக் கூறக்கேட்பாயாக, ஜீவனுனவன் பொய்மரண மூர்ச்சையைக் கணகால மனுபவித்து முன்னிருந்த நிலைமையை மறந்து மற்றொன்றையே காண்பன்.

இப்பவத்துறு முறையைக் காட்டுதல்.

ஓரிமைக்கொட்டு மாத்திரைக்குள்ளே வியோமத்தின் கண்ணே வியோமத்தைப்போல ஆதார தேகாதி சூனியமாயினும் இது ஆதேய மென்றும் இவ்வாதாரத்தின் கண்ணே யானிருக்கின்றே னென்றும் சமஸ்காரம் உற்பன்னமாகின்றது. ஹஸ்த பாதாதியோடு கூடியிருக்குந் தேகமாகிய இது என்னுடையது எனப்பார்ப்பன்; எத்

தேகத்தைச் சிந்தை செய்கின்றனரோ அத்தேகத்தையே காண்குவன்! இத்தந்தையின் மைந்தன்யான் எனக்கித் தனை வருடமாயிற்று, இவர்கள் எனது மனோரம்மியமான பந்துக்கள், இஃதெனது அழகிய வீடாகும் யான் பிறந்திருக்கின்றேன் யான்பாலன், யான் விருத்தி யடைந்துளேன், யான் இத்தகையன், இவர்கள்யாவரும் என்னுடைய பந்துக்களாவார்கள், இவர்களிவ்வாறு நடக்கின்றார்கள் எனக்காண்பன்.

சிதாத்மாவிற்கு வேருக இருக்கும் யாவுமே வெறும் பொய் என்னும் நல்லுணர்வு தன்பாலதாகப் புரிந்து லீலை கூறுகின்ருள்: மாயாசபள ஈசுரகாரியம் அந்தக்கரணமாம், இவ்விரு உபாதிகளையும் பேதமாய் நாடின் உபகிதங்களின் பாலும் பேதகற்பனையாம், ஆகவே காரியசத்தை காரண சத்தையின் அதீன சன்மத்தை யுடையது என மயலால் முன்காரணம் பின்காரியம் என்றறிதலாம், அது கூடாதாம், மற்ருே மாயையந்தக்கரணங்களை யுபேக்ஷித்து அவ்விரண்டினுந்-தொடர்ந்திருக்கு மறிவைக்காண்க, பிரத்தியக் சாக்ஷியாகிய அதனைக்கண்ட வளவில் காரிய காரணப் பான்மை யிராதாம், பிண்ட் வஸ்தையைக் குடத்தகைமையை யெண்ணில் காரண காரியமதியாம், மண்மாத்திரமாயெண்ணினே அம்மதியிலையாம், இங்ஙனம் ஈசுரவுலக் கற்பினையேற் காரண காரியமதியாம், சன்மாத்திரம் ஒன்றேயென எண்ணின் அம்மதியிலையாம், ஆகையினுற் சம்பாவனை மாத்திரமே யிச்சமுசாரம் பிரத்தியக்கில், ஐயப்பாடேல் பிரத்தியக்சாக்ஷியா யிருந்தால் நீங்கும், எத்திருசியமும் ஒரு சிறிதும் உண்டாகவேயில்லை சிதாகாசத்தில் சிதாகாசம் கேவலம் தன்பாலே யிருக்கின்றது இதனைத் தன்மகிமையிலே தானிருந் துளதாமென மறையும் அறை

கின்றதென்றதைக் கேட்ட லீலை அவ்வாறுளதாய திருஷ்டியினுனே தெளிவடைந்து கூறுகின்றாள்.

நீ மகேசுரியாயிருக்கின்றமையால் மறையவ தம்பதி தம்பிரபஞ்சத்தைக் கொண்டுபோய்க் காட்டவல்லவளாயிருக்கின்றாய். ஹே ஜகன் மாதாவே! அற்புதம்! அற்புதம்!! உலகசம்பந்தமாய ரூபஐசுவர்யம் காலைப்பிரமையினாலே வெட்டவெளியாகப் பார்வையாற் பிரகாசிக்கப் படுவதேபோல நின்னால் எனக்கு அந்ததிருஷ்டியானது காட்டப்பட்டது. இப்போது யானிதன்கண் ணிருக்கின்றேன் திருக்கின்கண்ணே அப்யாசத்தா லல்லாமல் விற்பத்தி திடமுடமை வாராமைக்குள் கூறப்படும் மனோ எழுச்சியைத் தவிர்த்தருளல் வேண்டும்; அதாவது எவ்வீட்டில் அம்மறையவன் , மறையவளோடும் இருந்தனனோ அதனையான் காணவேண்டும் அச்சர்க்கத்தையும் அக்கிரிக் கிராமத்தையும் காண்பான் அவாவுளது ஆகலின் என்னை ஆங்கு கூட்டிக் கொண்டுபோய்க் காட்டியருளல் வேண்டும் என்றனள்:

லீலைக்குத் தூலசரீரத்தோடு சர்க்காந்தரத்துட்செலுத்துங் காரண கருமத்தைக் காணும் பகவதி, பிரஹ்ம வித்தைத் தானத்தில் முதிர்ந்து நிற்கும் அவளது புண்ணியக் கூட்டத்தை யெண்ணி அதனை யனுசரித்துக் கொண்டே திருவாய் மலர்ந்தருளுவாள்: 'அச்சர்க்கத்தைக் காணும் பொருட்டு முன்போலச் சமாதியில் இத்தேகத்தை மறத்தல் அவசியமெனல்.

பொன்னலாய பூஷணத்தகைமை கூறிய புந்தியாலே விழியினாலே நன்றாகப் பார்க்கப்படின் சேர்க்கைச் சிறப்பாய்ச் சேர்ந்த அவற்றினும் வேறாகப் புலப்படுவதின்றாம். ஆகையினாலவை பூஷண புந்தியால் மூடர்களால் விபரீதமாகக் கவரப்பெறுகின்றன; அதுபோல நிராகாரங்களாயி

னும் உலகங்கள் ஆகார முடையனவாக மயலாற் கவரப் பெறுகின்றன. ஆகலின் மூர்த்தமாய சரீரம் வேறுமூர்த்தி யால் தடைப்படுத்தப்படின் வேற்றுலகின் காட்சிவாயில் வடிவச் செல்கைத் தடைப்படும். திருசியமற்ற சித்துருவ மயப் பரமபவித்திர திருஷ்டியான காரணப் பிரஹ்மரூபத் தன்மையைப் பற்றிக்கொண்டு அமலையாகுதி இத்தேக ஆகாரத்தை விடுதி. அதன் பின்னர் பூமியின்கண்ணிருக் கும் நரசங்கற்பம் ககனத்துட் புரங் கதுவலே போலும் சிதாகாயத்தின்கண் ணிருக்குங் மாயாகாசவடிவ அச்சர்க் கத்தை ஐயமில்லாம லடையலாம். இவ்வண்ண மிருப்பை யேல் அவ்வியாவற்றையும் என்னேடு கூடவந்து யாதொரு தடையுமில்லாமற் காணலாம்; அதைக்காணும் விடயத்தில் இத்தேகமானது பெருந்தடை யென்றுணர்தி, ஹே புவ னேசுரி! இத்தேகத்தோடும் வேற்றுலகை ஏன் அடைய முடியாதென்பதை யருளவேண்டு மென அம்பிகை யருளு வதாவது: மாயாமாத்திரமாக இருப்பதனுனே உலக சம் பந்தமான இவைகள் அமூர்த்தங்களாக இருந்தபோதினும் பொய்யுணர் வினுனே மூர்த்தமுடையனவாக நீங்கள் பூஷண புந்தியினுனே பொன்களைப் போலும் இவைகளை யுணர்கின்றீர்கள் பூஷணரூபந்தரித்த பொன்னின் கண் ணேயும் பூஷணத் தன்மையாகிய பொன்னலாத்தன்மை இல்லாதவே போலும், உலக உருவப் பிரஹ்மத்தின் கண் ணேயுலகமில்லவே யில்லையென்றுணர்தி.

கேவலம் தேகம் வேறுசர்க்த்துவார கமனப்பிரதிபந் தகம் என்பதுமாத்திர மன்றும், மற்றூ, தத்துவஞானப் பிரதி பந்தகமுமாம் எனல்.

அவ்வத்தேயங்களை யாதொரு தடையுமில்லாத கதி யால் அடைவிக்கின்ற படியினுலே சூக்கும சித்ததேகம்

ஆதிவாகிகம் எனப்படும். அச்சூக்கும தேகமே, நின் போன்ற அஞ்ஞர்களால், நின்போலும் விபரீத பாவனை செய்யப்பெற்ற வழி, ஆதிபௌதிகமிஃதென்னும் படியான ஆகார புத்தியாற் கவரப்பெறுகின்றது. ஆண்டுத்திட உபஸ்திதியை அடைந்திராநின்ற இவ்வெம் போலியாதி யரோ பயிற்சியின் முதிற்சியாற் பிரஹ்மசம்பத்தியி லிருத் தலின் எப்போதுந் தற்பரவடிவமான அதனையே சொரூப மாகக் கண்டுகொண் டிருக்கின்றோம். மனோமாத்திரமாய் நகரங்களைக்காணும் எமக்குடலமோ சுத்தசிதாகாச மயா மேயாகும் இத்தேகத்தோடும் தற்பதவடிவமான பிரஹ் மத்தையே யுள்ளே பார்க்கின்றோம், எம்போலவே இப் பதுமஜாதியரு மிலங்குவர். "இதனதுபாத இவ்விசுவ பூதங்களே, இதன் முப்பாத மின்னமுதந்திவி" என்னு மறையை யனுசரித்துலகத்தை ஏகதேசமாய்க் காண்பேம். நமக்குப் பயிற்சியில்லாமல் ஆகாரம் பிரஹ்மத் தன் மையை யடைந்திலது; அந்தக்கரணத்தி லிருக்குஞ் சிதா பாசரூப வடிவமாக நின்றனை; அதனால் அந்தப் பிரஹ்மத் தையும் முன்மொழிந்த கிரிக்கிராமத்தையும் நீ காண முடி யாதவளா யிருக்கின்றாய்; இத்தேகத்தோடும் போய்க்காண முடியாமைக்குச் சங்கற்பத்தா லாகியிருப்பதே காரண மாகும், யாண்டு தன்னுடைய சங்கற்பபட்டணத்தைத் தன்றேகத்தாலேயே யடைய முடியாதோ ஆண்டு அன் னிய சங்கற்ப பட்டணத்தை யன்னிய தேகமடைய முடிவ தெங்ஙனங்கூறுதி, ஆகலின் இத்தேகத்தை விட்டொழித்து எச்சிதாகாச வடிவமாக இருந்தாற் பார்க்கமுடியுமோ அதனையே அதிவிரைவி லடையமுயலுதி, இத்தேகத்திற் கும் மானசத்தன்மையே யுளதாகுக, உளதாயின் பார்த்தி வத்தன்மை யெங்ஙன்கூடும்? ஆதிவாகிகமேயாகிய இச் சித்த தேகத்தை நம்போலியர் ஆதிபௌதிகத் தன்மைப்

புத்தியினால் நீண்ட பாவனையைக்கொண்டு கவர்ந்துள்ளீர் கனவிற்போலும், நீள்காலத் தியானத்திற் போலும் மய லிற்போலும், மனோராஜ்ஜியத்திற் போலும், கந்தர்வ பட் டணத்திற் போலும், எனவுணர்க.

ஆயின் ஆதிவாகிகத்தன்மை சகஜமாகச் சித்ததேகம், எப்போதடையும் என்றுசிங்கிப்ப உத்தரமருளல். ஆயின் எப்போது இதனது பார்த்திவத்தன்மை நிவிர்த்தியாகு மெனின்! கூறியருளல்.

போதமானது பூரணமாவதற்குள் தூலதேகத்தை யிங்கே நிலைநிறுத்தி வேறு சர்க்கத்தைக் காண்குதியென்று கூறியருளுந் தேவியார் போதம் பூரணமாயின் தேகத்தை யிங்குநிறுவாமலே பிரபஞ்சாந்தர தரிசனம் செய்யலா மெனத் திருவருள் பாலித்தது போலன்றோ காணப்பெறு கின்றது; அஃதொவ்வாதாம், பூர்ணபோதத்தாற் ககனக மனுதி உதயமாகாமையின் அதேதேகத்தானே சர்க்காந் தர தரிசன அசம்பவத்தாற் பூரணஞானத்தை யடைந்த சூடாலைக்கும் ஆகாசகமனுதி சித்தியின் பொருட்டு வேறு முயற்சி யிருந்ததாகக் காணப் பெறுகின்றமையின் எனின் இஃதொரு தோடமாகாதாம், ஞானமார்க்கத்தில் லீலைக்கு ஆதர அதிசய முண்டாக்கற் பொருட்டு அங்ஙனம் அறைந் தமையின் என்றுணர்க. எப்போது சமாதியின் பயில்வி னானே நினது வாசனையானது சுருங்கிச் சொரூபஸ்திதி யடையப் பெறுமோ அப்போது தான் மீண்டுந் தேகத்தில் ஆதிவாகிகத் தன்மையை யடையலாம். முன்மொழிந்த சுத்த சத்துவ முற்றுச் சமாதியின் சாமர்த்தியத்தால் நெடுங்காலம் நிலைபெற்றதும், நன்றாக வாசனை குறைந்த தும் ஆகியசித்தம், பனிக்கட்டியானது வெய்யிலினாலுருகி நீர்மையை யடைவதேபோல ஆதிவாகிகத் தன்மையைய

டையும்; ஆகையால் அநிந்திதமாகிய வாசனாக்ஷயத்தில் முயற்சிசெய்வாயாக, அது முதிர்ந்து வளர்ந்த அளவிற் சீவன் முக்தையாயிருந்து வாழ்வாய் கிரிக்கிராமத்தைக் காணவேண்டு மென்று மாசையிற்றலைபட்ட சித்தத்தின் கண்ணோ உணர்வின் நிறைவேனும் வாசனையின் நீக்கப் பயிற்சியேனும் உண்டாகாதாம் என்னுந் திருக்கருத்தால் உரைத்தருளப் பெறுகின்றது ஞானமேநிறையு முன்னென. இவ்வதி சீதளமாய போதசந்திரன் பூரணமாவதற்கு முன்னரேதேகத்தை யிங்குவைத்துவிட்டு லோகாந்தரஞ் சென்று காண்பாயாக.

தத்துவம்பயில் வாதனையன்றியே சகங்கடன் மயமாகா, என்பதாதியானே கூறப்பட்ட போதபூரக ஞானாப்யாசத்தின் சொரூபத்தையும் அதன் பிரகாரத்தையும் அதன்பரிபாக ஹேதுவையும் அதன்பரிபாக பலத்தையும் முறையாக வினவுகின்றனள் லீலை: இங்ஙனம் நிர்மலமாகிய ஞானமானது உன்னால் அடியாட் குபதேசிக்கப்பட்டது, அவ்வுபதேசத்தைச் செவிகுளிரக் கேட்டமாத்திரத்தானே திருசிய விடுசிகையானது பரமசாந்தியை யடைந்தது, அவ்வுணர்வுற வுபகாரம் உரைத்தருளல் வேண்டுமென வேண்டல் லீலை.

அந்த ஞானத்தையடைய உபகாரமென்ன? என்ன பயிற்சிவேண்டும்? எத்தகையது அது? அஃதெங்ஙனம் விருத்தியை யடையும், அது விருத்தியானால் அதனாலுண்டாவதென்னே? உரைத்தருள வேண்டுமென வேண்ட ஸ்ரீ ஜகன்மாதா கூறுகின்றதாவது; எக்கால் எக்கால் ஏதனால் எதனால் யாது யாது சிறிது செய்யப்படுமோ அவையெல்லாம் ஒருகாலத்திலும் பயிற்சியில்லாமல் ஈண்டு சித்தியுறுவாம், ஆண்டு அப்யாசசொரூப மென்னெனின், ஐய

யில்லாமல் தனதநுபுத்தியில் ஏறுவதற்காக அதனநுசிந்தனமும், அறிவார் அயலார் மதிச்சம்வாதப் பொருட்டு அதனது கூறுதலும், ஒன்றற்கொன்று அறியாத அங்கிசங்களைத் தெளிவித்தற் பொருட்டுப் பரஸ்பரம் அதனது அன்னியோன்னிய மினிது தெரிவிக்கையும் ஆகிய இவ் வுபாயங்களால் சமுசயங்களின் நிவிருத்தியானபின் விபரீத பாவனையின் நீக்கப்பொருட்டு அதனோடு ஒருமையுற்றிருக்குந் தியானத்தைச் செய்துவருவதையும் அதனது அப்பியாசமென்று பெரியோர் சொல்லுவர் இனிதுண்டாய சர்வ பரிக்கிரகங்களின் தியாக இலக்கண சௌந்தரியத்தாலும் வைராக்கிய இரசத்தினாலும், இரஞ்சிதர்களாய் ஆனந்த அமுத ஊற்றெடுக்கும் மதியுடையவர்களாய் அதனானே மேன்மை தங்கியவர்களாகி யிருப்பார்கள் அப்பியாசிகள். சிரவணாதி பரத்வமாயிருத்தலும் அதனப்பியாச இலக்கணமாகும் என்றுணர்தி, ஞாதா ஞேயாதி திரிபுடிப்பொருள்களின் அத்தியந்த அபாவசம்பத்தியின் கண்ணே பிரமாண தத்துவ நிச்சய அநுகூல யூகத்தினாலும், வேதாந்த சாஸ்திரங்களாலும் யாவர்முயலுகின்றனரோ அவர் பிரஹ்மாப்பியாசிக ளென்றுணர்தி.

மத்யம அதிகாரியின் ஞானப்பியாசம் கூறல்: முக்காலத்திய திருசியபாத தரிசன ஆவிருத்தியும் அதன்பயிற்சியே யென்றுணர்தி யென்கின்றார்.

இஃதுலகம் இது நானென்னும் இத்திருசியம்சிருஷ்டியனாதியிலேயே யுண்டாகவில்லை யாதலின் எப்பொழுதுமே கிடையவே கிடையாதென்று பயில்வர் பிரஹ்மசாதகர்; திருசியம் அத்தியந்தம் இல்லையென்னும் போதத்தால் இராகத்துவேடாதிக ளெல்லாம் குறைந்து வரவே மனத்தாலுண்டாய வித்தை வாசனைத் திடத்தன்மையாலாகும் ஆன்மரதியாதோ அதனைப்பிரஹ்மாப்பியாச மென்பர்.

திருசிய அசம்பவ போதத்தினது பரிபக்குவ ஹேது வைத்துதித்துக்கொண்டு அது புஷ்டியாயின் என்னே யுண்டாமென்னும் வினவிற்கு விடை பகருகின்றார்:— திருசிய மித்தியாத்வ தாட்டியத்தாலாய தேகாதியின் அழிவின்கண்ணே முன்னர் ஞானோபயோகியாதலின் அக்கால தனப்பியாச இலக்கணமாம் அயல்வகையாகாதா மென்கின்றார்.

எக்காரணத்தால் முடிபான சாக்ஷாத்கார வடிவ ஞானமும் அதன் ஞேயமாகிய பிரஹ்மமும் திருசியத்தின் அசம்பவம் எதனால் அல்லது எதன் கண்ணே அவ்விதமானதே போதமென்று சொல்லப்படும், அதன்பயில்வினாலே நிர்வாண பதவியானது கிடைக்கும் என அப்பயிற்சிபெரும் பயனை யுடையதாம். யோகத்தினாலே தூலயாக்கையை விடுத்துக் கிரிக்கிராமத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென விச்சித்துச் சமாதிகூடுதலை ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூறல்—இங்ஙனம் அவ்விரவின் கண்ணே அந்தப் புரமண்டபத்தில் திடமாகச் சகலசாளரவாயின் முதலிய வற்றின் தாழ்கள் போட்டு மிகுந்த சாமர்த்தியத்தோடுங்கூடிய மனச்சேடியர் தூங்கியபின்னர் அவ்விருவரும் இனிதுற மொழிந்து பின் சமாதிநிலையையடைந்து இரத்தின தம்பத்தமைந் திருக்கு மிரத்தினப் பதுமைகள் போலவும் சித்திரபித்தியிலமைத்த சித்திரப் பாவைகள் போலவும் காயங்க ளசைவற்றுக் கலங்காதிலங்கினர்.

காற்றற்ற சரற்காலத்திற் பர்வதத்தின் கண் ணிறங்கிய மேகங்கள் எங்ஙனந் தூய்தாயும் மங்களமாயும், சாந்தமாயும், சீதளமாயும், அசைவற்றதாயும் இருக்குமோ அங்ஙனமிருந்த அவ்விருவரும் மற்றென் செய்தார்கள் என வினவ விடைதருகின்றார்.

வசந்தாதியிலிருக்கும் மனோகர கற்பலதைகள் பழந் தளிர்வாடக் காண்டலின் பூர்வ இரசத்தை விடுகின்றன வென்ன நிர்விகற்ப சமாதியினுனே வெளியுணர்வுகள் யாவற்றையும் விட்டொழிந்திருந்தனர். அத்தியந்த திருசிய சாந்தியால் நிருவிகற்பசமாதி நிலைபெறுவதில் தத்துவ சாக்ஷாத் காரத்தால் மூலத்தோடும் முக்காலத்திய திருசிய பாதமே நிலைபெற முற்றிய காரணமாகும்: யான் உலகமென்னுந் திருசியமயல் = முதலிலுண்டாகவே யில்லையாகலின் அத்தியந்தங் கிடையவே கிடையாது என்றவர்கள் அறிந்ததும் இத்திருசியப்பேயானது இருவரிடத்தும் இல்லாமலே போய்விட்டது. கூறப்படும் விண்செல்வதில்அவர்தம் தேகவேற்றுமை யெவ்வாறிருந்ததெனின்? ஸ்ரீ ஞான தேவியானவள் முன்னிருந்த ஞானதேகத்தோடு மூலவினள், லீலாதேவியோ அயலான தியானஞான அனுரூபமாய தேகத்தோடு மூலவினள் விரைவில் அத்தூரவிண் செல்லுங் கற்பனையும் தனதுகிருக மண்டப ஆகாசப் பிரதேச மாத்திரத்திலேயே நடந்ததல்லாமல் வெளியிலன்றும்,வீட்டிற்குள்ளேயே பிராதேச மாத்திரமேறி(தேகாந்த பாடமேல் இருதயத்தினின்றுங் கண்டதேச பரியந்தமான பிரதேசமாத்திர நாடி மார்க்கத்தையுற்று எனப் பொருளுரைத்துக் கொள்க) வெளிப்பட்ட பூர்வசங்கற்ப சமஸ்காரவுணர்வினுனே சிதாகாசரூபமா யிராநின்ற அவ்விருவரும் விண்செலு மாகிருதிகளுடையராயினர். கிருபாதிருஷ்டியையுடைய அம்மையாரும் விநோதப்பிரிய லீலாதேவியும் விஷயவுணர்வின் இயற்கையாய விடயத்தை யனுசரித்த வியவகார கற்பனையின் வசத்தால் அங்கிருந்து விண்ணில் மிகுதூரஞ் சென்றனர், அவ்வீட்டி லிருந்து கொண்டே விண்ணில் அதிதூரம் செல்வோம்யாம் என்னும் சிற்பிரதானமானச கற்பனு விருத்தியினுனே கோடியோஜனை

விண்ணிர்ணம் தூரத்திலும் தூரத்திலும் அதிதூரஞ் சென்றவர், உண்மையாகச் சிதாகாச தேகமுடையவரா யிருந்தபோதிலும் முன்சங்கற்பித்த திருசிய அநுசந்தானசகிதசித்தவடிவத் தன்மையை யடைந்திருக்குந் தம்மியற்கையினுலே ஆகாசதேகத்தோடு கூடியவரா யிருந்தபோதிலும் ஒருவருக்கொருவர் ஆகாரத்தைக் கண்டுகொண்டு அன்பின் மேலீட்டால் நேயமுற்ற இருவரும் சென்றனர். தூரத்திலும் அதிதூரங்கிளம்பி மெதுவாக மேலிடஞ்செல்பவரும், கரத்தோடுகரம் இனிதுபற்றிச் செல்பவரும்ஆகிய தேவிமாரிருவரும் அநந்தவிசுவ விசித்திர விலாசங்களோடு கூடியிருக்கும் ஆகாய நெறியிற் கண்ட அதிசயமாவன: அவ்வாகாயமானது ஒருபெருங் கடலே போலும் மிகவிசாலமுற்றுக் கம்பீரமாயிருந்தது.

மேலும்ஆகாச நெறியையே பல காட்சிகளுடன் வருணிக்கின்றார்.

அவ்வாகாய நெறியானது கம்பீரமாய் அதி நிருமலமாய் அதிகோமள மனோகரமாய் மந்தமாருதக் கலப்பாற் சுகபோகந் தருவதா யிருந்தது; ஆங்கு மனோவேகத்தோடுற்ற மகாசித்தரானே வாயுசஞ்சார வேகமானது வெற்றி கொள்ளப்பட்டதா யிருந்தது, விமானங்களிலும் வீட்டுகளிலும் உள்ள தேவஸ்திரிகளின் வாத்தியங்களின் கும்கும் என்னும் தொனி நிறைந்திருந்தது, அநேகம்பூதஅரக்கர் கூட்டங்களும் பேய்க் கூட்டங்களும் நிறைந்திருந்தன; வாயுவின் போக்குவரவு வேகத்தாற் செல்லும் விமானக்கூட்டங்கள் கோடானுகோடி விளங்கின. காகங் கூகை முதலியவைகூடிப் பறந்த தோற்றமும் டாகினித் திரள்கள் கூட்டங் கூட்டமா யாடிக்கொண்டிருந்த தோற்றமும் கடலிலெழும் அலைபோலிருந்தது. நாய் காகம் ஒட்டை கழுதை

முகங்களோடு கூடிய அலையும் யோகினி கணங்கட்கு அணிமாதி சித்திக ளிருப்பதால் தாங்களிருக்கு மிடத்திலேயே தங்களுக்கு வேண்டியவை கிடைத்தபோதிலும் வீணாகவே நூறுயோசனைக் கணக்காக வெகுதூரஞ் சென்று மீண்டு கொண்டிருந்தன. எப்போதுஞ் சென்று கொண்டிருக்கும் நக்ஷத்திரங்கட்கு வாசஸ்தானமா யிராநின்ற சோதிச் சக்கிரத்தில் இரவியாதிகளின் கதியாற் குறிப்பிக்கப்பட்ட சுக்கில கிருஷ்ணபக்ஷாதி காலவிபாகம் நடந்து கொண்டிருந்தது; வாதஸ்கந்தபேதரூப அச்சக்கிரத்தின் கண்ணே கற்பிக்கப்பட்ட தாழ்ந்ததேயத்துள் கங்கையின் நீர்ப்பிரவாகம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. ஆச்சரியங்காண்டலால் தெய்வக் குழந்தைகள் பயந்து சென்றுகொண்டிருந்தன. வஞ்ஜிராதி தரித்துத் தேவதைகள் உலாவியிருந்தனர், ஒருபாற் சுவரில்லா மாளிகையில் தும்புரு நாரதர் பாடிக்கொண் டிருந்தார்கள். மேகமார்க்கப் பிரதேசத்தில் மகாமேகங்களாகிய புஷ்கராவர்த்தகாதிகளின் பெரும் பிரளய விருஷ்டி யாரம்பத்தால் ஒருபால் ஆகுலமிகுத்திருந்தது; மற்றொருபால், சித்திரத்தி லெழுதியதுபோல வியாபாரமற்றதாய்ச் சப்த மற்றதாய்க் கற்பாந்த மேகங்கள் கூடியிருந்தன. மேலும் பலபால் பலமேகங்களிருந்தன. சிலபால் நிரந்தரங் குதித்துக் கூத்தாடும் மாத்ருகணங்கள் சூழ்ந்திருந்தார்கள், நித்தியம் நவநவமான மதங்களால் மதப்பட்ட யோகீசுரீ கணங்கள் நிறைந்திருந்தார்கள். லோகாலோக பர்வதத்திற் கப்பால் இலக்ஷம் யோஜனைவரையும் அடையப்படா அசலமாயிருந்தது, சிலபாலோ கற்கர்ப்பம் நிகர்ப்ப அழிவிலாத் தமம் நிறைந்திருந்தது, சில்பாற் சூரிய அக்கினிகட் கொப்பாக அழிவிலாப் பேரொளியா யிருந்தது; சந்திராதி வீடுகளில் பனிக்கூட்டமே போலும் கடுமையான குளிராக இருந்தது.

பூகோளத்தைச் சுற்றிலுஞ் சுற்றும் ஆதித்தியன் சுழலப் பூமியின் சாயையும் சுற்றிலும் சுழலும், பாதாளஞ் சென்ற சூரியன்மேலே கிளம்பும், அதுவே கறுப்பாக இருத்தலின் காகமாம், அதனது ஆக்ரமணத்தாற் சிற்சிலபான் மண்டலங்களிற் பிடிக்கப்பட்டது சந்திரமண்டலமாம், அவ்விது சந்திரக்கிராசத்தில் ஊகமாம் சூரியக் கிராசத்திலோ இவ் வூகமாகாதாம், மற்றேருசந்திரனது தடைப்பிற்பாகத்தில் அருக்கன் செல்லில் சந்திரமண்டலத்திற் சனித்த எப்பூமிச்சாயைப் பரதிபிம்பமோ அதனுல் கறுப்புக் கதுவலின் காகம் போன்றுற்ற சந்திரனது ஆக்கிரமணத்தாற் சிற்சில பான் மண்டலங்களிற் பிடிக்கப்பட்டது அருக்கமண்டலமாம்; என்பது சோதிடப் பிரக்கிரியையாம். மேலேகூறிய பிரகாரம் ஆகாயத்தில் அநேகவிசித்திர வர்ணனையால் விண்ணேர்தம் வாழ்வில் ஆசை நன்னாலாகாது அதனைத் துச்சமாக எண்ணவேண்டும் என்பார் அத்திக்கனி திருஷ்டாந்தங் காட்டினர். அத்திப்பழத் தகட்டில் விளையாடும் கொதுகின் முறைபோலும் மூவுலகத்துட்பட் டுலவும் பிராணிக்கூட்டங்களென வுணர்க, இவ்வியாவற்றையும் அவ் விரு தாய்மார்களும் தாண்டி ஆகாயமேற் சென்றபின் மீண்டும் மகிதலத்தை யடையும்பொருட்டு முயன்றூர்கள். பின்னவ்விரண்டு சுந்தர மூர்த்திகளும் பத்மபூபாலப் பிரபஞ்ச ஆதார பிரஹ்மாண்ட மண்டலத்தினின்றும் அன்னிய பிரஹ்மாண்ட மண்டலத்தை மேற்கூறிய பிரகாரம் அடைந்து அம்மறையவனது இடம்நோக்கிச் சென்றனர்.

அவ்வந்தணன் மனைபுகுந்து ஆங்கு லீலைசெய்ததைக் கூறுகின்றூர்.

வேலைக்காரிகள் சிந்தையால் இஷடார்த்த வர்ஜிதர்களாக இருந்தார்கள். கண்ணீரால் நனைக்கப்பட்ட முகங்

களை யுடையவர்களாகப் பெண்மணிகளிருந்தார்கள். இடி யாற்றக்கமான தருவேபோலப் பூர்வவிந்யாசங்களை விட்டிருந்தனர். அந்த லீலையானவள் தெய்வம்போலச் சத்திய சங்கற்பமும், சத்தியகாமமும் அடைந்திருந்தாள். சித்த யோகினிகளாகிய அவர்கள் மற்றொருவருக்கும் தெரியா வண்ணம், நின்று அம்மறையவனது இடமாகிய மண்டபமாம் லீலையினது கிருகத்தைக் கண்டார்கள். அக்கால் அம்மண்டபமானது சிந்தாகுலத்தை யுடைய அடிமைகளாற்சூழப்பட்டும், கண்ணீர் ததும்பித் துயருற்றுவாடும் மங்கையர்தம் முகங்களை யுடைத்தாகியும், கண்ணீர் துளி முதலியவற்றுனே மலினமுற்றும், பூஷணங்கள் திலகங்கள் இன்றியும் இருத்தலின் அருவுற்றது போன்ற ஜனங்களுடைய முகங்களை யுடைத்தாகியும், சீரணமான இலைத் தாமரையொத்த வதனங்களை யுடைத்தாகியு மிருந்தது அழிந்த உற்சவ புரத்தை யொத்தும், ஸ்ரீ அகத்தியர் பானஞ்செய்த கடலையொத்தும், வெப்பிற் காலத்தால் வெதுப்பப்பட்ட உத்யானவனத்தை யொத்து, இடியால் தகிக்கப்பட்ட விருக்ஷத்தை யொத்தும், பனியால் வெம்பிய பங்கயமொத்தும், தைலங்குறைந்ததசை விளக்கொத்தும், பார்வையதற்ற படுகுருடொத்தும் இருந்தது. ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூறல்: நீண்ட நிர்மலஞானப் பயிற்சியினுனே சத்திய சங்கற்பத்தையும் சத்திய காமத்தையும் தேவியைப்போ லடைவுற்றிருந்த அச்சுந்தரியாகிய லீலையானவள் இங்குள்ளவர்களாகிய பந்துக்கள் என்னையும் சாமானிய மங்கையுருவந் தரித்திருக்கும் ஸ்ரீ சரசுவதி தேவியையும் கண்ணுறுக வெனச் சிந்தை செய்தனள்.

தேவிமார்களைக் கண்டு அங்குள்ளார் வணங்கலும் அவர் துயரந்தீர்த்தலும் கூறல்.

எங்கள் தாய்தந்தையர் எல்லா ஜனங்களையும் அதிதிகளாகப்பூசிப்பவர், குலத்தை வளர்ப்பவர், மறையவர் மரியாதையில் வாழ்பவர். மறையவர்க் கெல்லாவிதத்திலும் ஆதாரபூதமானவர். புணர்ந்தபாவ மெலாம் பரிபூரண முணர்ந்த ஞானி விழிபட வோடுமே யென்பது பிரசித்த மன்றோ சிரங்கரம்வைத்த அதனுனே துக்கமேயாய துர்ப்பாக்கிய சம்பந்த சங்கடமியாவுமே கணத்திற் றொலைந்ததா மென்க. கிருகத்திலிருந்த அவர்கள் இருதேவிமார்களையும் கண்குளிரக் கண்டார்கள்; அவ்விருவரும் அலைமகளும் மலைமகளும் ஒருங்கு வந்ததுபோலும் அவ்வீடு முழுவதையும் ஒளிர்வித்துக் கொண்டு மிருந்தார்கள். இருவரையுந் தரிசித்து ஹே, வனதேவதைகளாகிய தாய்மார்களே! உங்கட்கு நமஸ்காரம் நமஸ்காரம் என்று அங்கிருந்த ஜனங்களோடும் புஷ்பாஞ்சலியை மூத்தகுமாரன் செய்தனன்; இல்லத்தில் எழுந்தருளிய அவர்களது பாதபதுமங்களில் அந்தப் புஷ்பாஞ்சலியானது, ஹிமநீர்க்கணமழை பதுமவல்லியிற்போலத் தூவியது. மூத்தகுமார் முதலியோர் கூறுவதாவது: அடியேங்களுடைய துக்கங்கள், எல்லாம் நீங்கும்பொருட்டு எழுந்தருளிய வனதேவிமார்களே! ஜயமுறுவீர்களாக. நல்லோர்களுடைய நடைகளெல்லாம் அயலார் துயரைக் களைவதேயன்றோ! இங்ஙன் பூசித்தபின் நீங்கள் பெருந்துய ரடைந்திருத்தற்கு யாது காரணம்? எனவினவ மூத்தகுமராதியர் மொழிவாராயினர்: ஹே தாய்மார்களே! சர்வ அதிதிகளையும் பூஜிப்பவர்களும் சந்ததியைச் செய்தவர்களும் மறையவர்தம் மரியாதையைக் காப்பாற்றத் தம்பம்போலும் ஆதார பூதமானவர்களும் மிகுந்த நேயமுற்றவர்களும் ஆகிய பிராஹ்மண தம்பதிகள் ஈண்டிருந்து கொண்டிருந்தார்கள், எந்தாய் தந்தையராகிய அவ்விருவரும் இன்று (நீள்கால மில்லை

யென்பதைக் குறிப்பிக்கும் பொருட்டு) புத்திர பசுபந்துக் களோடு கூடிய இவ்வில்லத்தை விட்டுச் சுவர்க்கத்தை யடைந்தார்கள். அதனுன் மூவுலகமும் சூனியம்போல எங்கட்கிருக்கின்றது. "பூர்ணனுலகைப் பூர்ணமாய்க்காண் பன், காமுகனுலகைக் காமுகங் காண்பன், ஆர்த்தியுலகை யார்த்திமயமே, ஓதன் ஓப்தமாய்த் தன்மனம்போன்றே" என்னும் நியாயத்தை யனுசரித்துக் கூறியதாம். ஆகையி னுலே நீங்கள் எங்களுடைய சோகங்களையெல்லாம் நாசஞ் செய்வீர்களாக; பெரியோர்களுடைய தரிசனமானது ஒரு காலத்திலும் வீணுகமாட்டாதல்லவா எனக்கூறிய அந்த மூத்தமைந்தனை நோக்கி லீலாதேவியானவள் நீர் நீங்கும் போது தாமரைத் தடாகத்தில் இலையினுல் மிக வணங்கிய தன்சந்தானமூலக் கிரந்தியைப்போல அழகியகரத்தால் தலையைத்தடவித் துயரொழித்தாள். அந்த லீலாதேவி யவ்வாறு தடவியதால் அம் மைந்தனுடைய துக்க துர்ப் பாக்கிய சங்கடங்களெல்லாம் பெருமழையின் சம்பந்தத் தால் வெய்யில் வெப்பம் பர்வதத்தைவிட்டு நீங்குவது போலும் நீங்கின; அத்திருவையொத்த தேவிமார்களின் கிருபா திருஷ்டியினுல் அவ்வீட்டிலிருந்த ஜனங்கள் யாவ ரும் அமிர்தபானஞ் செய்தவர்கள்போல எல்லாத் துயரங் களினின்றும் விடுபட்டனர்.

அங்கிருந்து மறைந்தபின்னர் தேவியை ஐயம்நீக்கு மாறுபிரார்த்தித்தல் லீலை.

பிரபஞ்ச மித்தியாத் தன்மையின்கண் திருஷ்டாந்த மிருதிகள் கிடைத்திருத்தலின் உலகம் பிரமசத்தே, பிரஹ் மரூப பூதசத்தை இத்தகைய சத்திய சகத்துருவம் அல் லது நிட்பிரபஞ்சம், அந்தக் கிரித்தடக்கிராமத்தில் அம் மறைவனது கிருகத்தின்மண்டப ஆகாசத்தில்அவணின்று

கொண்டிருந்த ஜேஷ்டசருமாதிகளின் முன்பே அவ்விரு தேவிமாரும் மறைந்துவிட்டனர். மறைந்தபின்னர் ஸ்ரீ சரசுவதிதேவி லீலையைநோக்கி ஹே குழந்தாய், கண்ட பொருள்களின் காணும்பொருள்களின் உணர்வுகளாகிய அறியத்தக்கவை யாவுமேயறியலாயது, இத்தகையது இந்தப் பிரஹ்மசத்தை யென்று தெரிந்து கொண்டனை யினியுனக்கு மேலுமியாது வினவவேண்டுமோ அதனைக் கூறுதியென்ன அதற்குலீலை கூறுவதாவது ஹே இராஜராஜேசுரி! இறந்த என்து நாயகஜீவன் யாண்டு அரசுபுரிகின்றதோ அண்டுபான் அவர்களாற் காணப்படாத காரணமென்னே? ஈண்டுமைந்தனாற் காணப்பட்ட காரணமென்னே? அருளல் வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டாள். இச்சம்பாஷனை தேகத்தோடாவெனின்? இல்லையாம், சங்கற்ப சரீரத்த ஆகாயவடிவினனை நோக்கி ஞானவின் வடிவத்தேவி கூறியதாம் என்க; எனினும் அன்னியோன்னிய சங்கற்பத்தாற் றோன்றியவர்கட்குச் சம்வாதங்கூடல் யாங்ஙன மெனின்? உமை அதிருத்தர்கட்கே போலும் திருவருளால் சமானமாகவே பரஸ்பரம் பயன்பற்றிய சங்கற்பமாதல் கனவாதல் உண்டாயின் பரஸ்பரம் சம்பாஷணம் பயனுறுதலே போலும் சம்வாதமா மென்றுணர்க.

காணுவகைக்கும் கண்டமைக்கும் காரணம் அகங்கார ஆக்கமும் அகங்கார நீக்கமுமே யாமெனச் சமாதித்தல்.

ஞானப்பாச மில்லாமல் நினது லீலையா யிருக்கின்றேன் என்னும் பாவனை யஸ்தமாகாதபோது நினக்குச் சத்திய சங்கற்பம் பொருந்திற்றில்லை. அத்வைதப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே சித்த விருத்தி நிரோதவடிவ யோகப் பிரதிபந்தபூத துவைதத்தின் மிகுலயத்தால் இப்போது

சத்திய சங்கற்ப முடையவளாயினை. அப்பியாசமில்லாமல் நினது துவைத எண்ணமாகிய வுலகவுண்மை நிச்சயம் நன்ருக முழுதும் நாசமாகவில்லை, அத்வைதத்தைப் பேதப் படுத்தும் அவித்தையை யழிக்கும் வாயிலாக அடையாத வர் சத்திய சங்கற்பர் முதலிய பயனுறுங் கிரியைகளோடு பொருந்த லெங்ஙனங்கூடும்? வெய்யிலில் உழல்பவனுக்கு நிழலின் குணமாகிய தன்மையின் அனுபவமும், நிழலின் கண்ணே யிருக்கும் புருடனுடைய மகிழ்ச்சியனுபவமும் எங்ஙன்றெரியும், நான் லீலையாயிருக்கின்றேன் என்பது பயிற்சி யின்மையினுனே யுனக்குக் கெடாமலிருந்தது; லீலாதேகத்தில் மாத்திரம் யானிருக்கின்றேன் என்னும் திடசமஸ்காரம் இருந்தபோ துனக்குச் சத்திய சங்கற்பம் உண்டாகவில்லை. இன்று சத்திய சங்கற்பத்தை யடைந் திருக்கின்ருய் யாதலின் மைந்தன் என்னைக்காண்குக என் னும் நினது விருப்பம் சபலமாய் முடிந்தது, இப்போது நீ அந்நாயகனது சமீபத்தை யடைவையேயானுல் கூறியகார ணங்கொண்டு முன்போன்றே விவகாரத்தை முற்று மாறு செய்து கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ சரசுவதிதேவியின் பிரசாதத்தினுலே சாதிக்கப் பெற்ற அஸ்பரிச யோக (நிருவிகற்ப)த்தினுலே உண்டா கிய லௌகிகப் பிரபாவமுடைய லீலை பூர்வஜன்ம பரம்ப ரைகளை நினைந்து உண்டாகிய பரமவைராக்கியத்தை யடைந்து இச் சமுசாரமானது தன்னுற் சடிதியில் நீக் குறுவதாக அறிவிக்கும் பொருட்டுப் பூர்வ ஜன்மங்களை வருணிக்கின்ருள்.

இச்சகத் விஷயமெல்லாம் இப்போது யானுணர்ந் தேன், இவ்வெனது ஜன்மம் இராஜசமாம், தாமசமல்ல சாத்விகமும் அல்லவாம், இந்தஜன்மம் இரஜசின் காரிய

மாம், துக்கசந்தாப மிகுதியினால், "இடையே யிருப்ப பிராஜாத்தாரே" என்னும் மனுடஜன்மங்கட்கு ராஜத்தை யுணர்த்தும் ஸ்மிருதியுமுளது, ஹிரணிய கருப்பரது ஆதியாய அத்தர்ப்பத்தினது முதலில் அந்தக்கரண உபாதியுற்பத்தியாகிப் பிரதிபிம்ப முளதாய் வந்த எனக்கு என்னூறு ஜன்மங்கள் நானாவித யோனிகளில் ஒழிந்தன, இப்போது அவற்றைக் காண்பது போன்றே வெளியாக ஸ்பரிக்கின்றேன். முன்னொருபோது ஒரு சமுசாரமண்டலத்தில் வித்யாதர லோகமாகிய தாமரையின் கண்ணே வித்யாதர வராங்கனையாகிய வண்டாக இருந்தேன், துர்வாசனையினாலே கெடுக்கப்பட்டுப் பின்னர் யான் மநுடதேகமுற்று இருந்தேன்.

மேலுமநேக சன்ம பரம்பரையைப் பகர்ந்தபின் னிருவருஞ் செல்லல்.

புங்கவிருக்ஷம் முதலிய ஜன்மங்களையும் அடைந்தேன் பறவையாக இருந்த என்னால் வைரியாகிய வேடனால் விரப்பட்ட ஜாலமானது வாசனைக்ஷயமே போலக் கிலேசத்தானே கெடுக்கப்பட்டது. வாகுராவென்பது மிருகபந்தினி யெனவாயினும் ஈண்டுப் பொருந்தாமையின் கொள்ளவில்லை. அரண்ய பூமியின்கண் ணிவ்வாறு தூயருற்றேனென்பதாம் கமலத்திடை நிகழும். பீஜகோசங்களின் மத்திய இடங்களையே சய்யையாகக் கொண்டு வண்டோடு மிளைப்பாறி யிருந்தேன், அப்பதுமமுகுள கேசரங்களை பயின்று துயின்றேன். பின்னுண்மைப்பயன்றரும் வினைவாயிலாய் அரசனாயினேன், ஸ்ரீமானாய்ச் சுராஷ்டிரத்தை நூறுவருடம் ஆண்டேன். பசும்புற்றரையிலும் புற்றளத்திலும் ஆடுவதின் சலனத்தாற் றரித்திரத் தன்மையை யவலம்பித்துக் கொதுகாய்க் கொதுகுட னிருந்

தேன். சமுசார கடற்பிரை விடய ஆசையாம். நீக்கமுடியாத காற்றுடனுற்ற ஓடத்தின் கமன மோயாத் துயருறுதலை போலும், அதாவது விஸ்தாரமான கடலினுள்ளசஞ்சல அலைகட் குட்பட்டு அதிவிடமமாய் மோகப்பட்டுஅலைந்து பிரசண்ட வாயுவினாலே சுற்றப்பட்ட ஓடஞ்செல்லுந் துயர்முறை போலும், சமுசார விசால சமுத்திரத்திலுள்ள விடயதிருஷ்ணை லக்ஷண லகரியினாலே சுழலுகட்குச் சமானமான யோனிகளில் அலைந்து திரிந்தேன். பெருநீரிற்பட்ட ஓடம் துரும்பொத்ததின் தரணியைத் திரணமென்றார். யோகத்தினா லேற்பட்ட அதிசயப் பிரமணைக் கிரமங்களினாலே பிராஹ்மண மண்டபத்தி னின்றும் மேலே சென்றனர். மற்றொரு சமுசாரமண்டபத்தில் பன்னகேசுர காமினியாக விருந்தேன், கடம்பு குருக்கத்தி எனுமிச்சைமாதுளை புங்கவனங்களிற் சுற்றிக்கொண்டு தளையாடையைக் கட்டிக்கொண்டு கறுத்தவளாகிய வேடச்சியா யிருந்தேனியான், வனத்தில் வசிக்கும் வாசனை மிகுத்து அதனாலே மூடையாய்த் தருமமரியாதைகளை யறியாதவளாகி யிருந்தமையானே கெட்ட காரியங்களை நிறையச்செய்து பூங்கொத்துகளாகிய கண்களையும் இலைகளாகிய கரங்களையும் உடைத்தாகி வனத்தில் விலாசஞ்செய்யும் கொடியாகி யமர்ந்தேன்; முனிவரது சங்கத்தால் பவித்திரத்தையடைந்துவாழும் புண்யாசிரம லதையா யிருந்தேன், வனக்கினியால் அக்கொடி தகிக்கப்பட்டு மகாமுனிவருக்குப் பெண்ணாகப் பிறந்தேன்,புண்ணியத்தா லாண்மகவாய் இராஜ்ஜியாதி போகபயன்களைத்தரும் முன்சஞ்சிதகருமங்களினது பரிணாமத்தால் நூறுவருடம் சுராஷ்டிர தேயத்தில் சகல ஐசுவரிய சம்பன்ன அரசனாகயானிருந்தேன். பனைகளுந் தாழைகளும் நிறைந்த ஜலம்நிறைந்த பிரதேசங்களில் அரசனாகவிருந்து பரதனங்களை யபகரித்த தோஷ விசே

ஷங்களால் குஷ்டத்தால் நஷ்ட அவயவங்களையுடைய சிறிப் பிள்ளையாக ஒன்பதுவருட மிருந்தேன், சுராஷ்டிரத்தில் எட்டுவருடம் பசுமாடாகி மிகு துன்பமடைந்தேன், பெருங் காட்டிற் பக்ஷியாகிக் காரணமின்றிய வைரத்தினுனே வேடர்களாற் போடப்பட்ட வலையிலகப்பட்டு, அதமமாகிய துவைதவாதனையை யறுக்க யானிப்போது பட்ட கட்டம்போலக் கட்டப்பட்டு அவ்வலைக்கட்டை யறுத்தேன். கர்ணிகையின் புஷ்பரேணுக்களி னிடையே அவற்றையே சையையாகக் கொண்டு ஆண்வண்டோடு இளைப்பாறி யிருந்தேன், விழித்துப் பதுமமொட்டுகளி லிருக்கும் மகரந்தத் தேன் முதலியவற்றை,மாந்திக்கொண்டு துயருற்றேன் மானாகித் திரிந்தேன், மச்சமாய்ப் பட்டதுயர் மாகோடிகோடியாம், பறைக்குட்டியாக இருந்து சுரதலீலைகட் சிடுபட்டுக் கட்குடித்துப் பாடிபாடித் திரிந்தேன் பின்னு மனந்த முறை பிறந்துழன்ற பின்னர், அன்னமானேன் ஒருஇலங்கையிலே நிறைந்த தேயத்தில்ஆடிக்கொண்டிருந்த வெகுகொதுகுகளின் மத்தியில் அதனினின்றும் நழுவிய ஒருகொதுகிற்கு அவன் புகுதும் ஆற்றலின்மையின் விளையாடுந் தரித்திரத் தன்மையைக்கண்டு அச்சமஸ்காரத்தானே மரணத்தை யடைந்த ஹம்சத்தால்கொதுகுஜன்மம் எடுக்கப்பட்டு அதி தீனத்தோடு மிருந்தேன் எத்தன்மை எத்தன்மையை நினைத்துக் கொண்டு தேகத்தைவிடுவாரோ என மிருதியுமுளதாம். சுருக்கிக்கூறுமிடத்து நூற்றுக்கணக்காக அநேகவகைத் துக்கங்களோடு கூடிக்கூடி அநேகம் யோநிகளில் சமுசாரமாகிய நீண்ட நதியின் சஞ்சலமான லகரிகளானே தடுக்கமுடியாததான வாதப்பிரமியின் வேகமான ஓட்டத்திற் கொப்பாக ஓடியோடித் தராசின் தட்டுகள்போல மேற்கதி கீழ்க்கதிகளை யடைவுற்று அதனுனே ஆகுலமிகுந்தமன அங்கத்தை யுடை

யவளாகி மயங்கிச் சுழன்று திரிந்தேன். வாதப்பிரமியானது இயற்கையாகவே வாயுப்பிரவாக அனுசாரிணியாயிருப்பது மேற்கீழ்தேசங்களில் ஆயாசமில்லாமலே ஓடுவதென்பது வெளி, இவ்வண்ணம் லலித ஆகிருதிகளோடு கூடியதேவிமா ரிருவரும் சம்பாஷித்துக் கொண்டேயோக சாமர்த்தியத்தினாலே அந்தணர் வீட்டினின்றும் மேலே கிளம்பி விண்ணின் கண் வெகுதூரஞ்சென்றனர்.

மீண்டும் அந்தப்புரம்போய் மீண்டு வேறு பிரமாண்டத்திற்கேகிச் சூராதி சந்நத்த சேனையைக் காணல்,

முற்பவித்த ஜகத்தைத்தாண்டிக் கூறிய வண்ணம் அநந்தகோடி பிரஹ்மாண்ட விசித்திரங்களைக் கண்டு கொண்டேயேகி அவற்றுள் ஒரு பிரஹ்மாண்டத்தின் கண்ணே யவ்விருவரும் விரைவிற் புகுந்து அந்தப் புரத்தைக் கண்டார்கள், ஆண்டு நெடுநேர மிராமல் உடனே கிளம்பிப் போயினர். அவ்வந்தப்புரமானது, புஷ்பபாரத்தினாலே நிறைந்த மகாராஜ மகாசவத்தோடு கூடியிருந்தது சவத்தின் சமீபத்தில் வீற்றிருக்கும் உட்சமாதியி லாரூடமாயிருக்கும் சித்தத்தோடுற்ற லீலையின் சரீரத்தோடு கூடியிருந்தது அதனைப் பார்த்தபின் அத்திவ்ய யோகினிகள் மீண்டும் யோககதிகொண்டு சென்று சிறிது விரிந்திருக்குஞ் சமுசார ஆவரணத்தைப் பிளந்து பிரஹ்மாண்ட கபாலத்தையும்பிளந்து லீலையினது பர்த்தாவினுடைய சங்கற்ப சமுசாரத்திற் புகுந்தார்கள்; அச்சமயத்தில் அந்த மண்டலத்தில் அநேக நகரங்கள் நெருங்கியிருக்கு மிடத்தில், தனக்குச் சகாயமாய் வந்திருக்கும் மண்டலேசுரர்கள் பெருகப் பெருகியிருக்கும் சிந்துராஜனென்பவன் சேனையினால் ஆக்கிரமணஞ் செய்திருந்தனன். சங்கற்பத்தாலாய விமானத்திருக்கும் இரண்டு தேவிமாரும் போர்முகமாகி

நின்ற பூபதிகளின் இருசேனையும் மலைந்ததைக் கண்ணுற் ருர். லீலா நாயகராற் பரிபாலிக்கப்பெற்ற சுவராஷ்டிர மண்டலத்தில், சதுரங்க சைநியத்தோடு கூடியதும், சிங்கந் தேள் அரக்கபிசாசாதிகட் காதாரமாதலின் தவிதீய ஆகாச பீஷணமுற்றதும் ஆகிய ஒருவிஸ்தார ஆரணியத் தில் அவ்விருசேனைகளும் நிறைந்திருந்தன அவ்விரண்டும் கலக்க மற்றனவாயும் அழகிய இருகடற் கொப்பிடத்தக் கனவாயும், மகத்தாய காரியங்களில் முயன்றுகொண்டி ருப்பனவாயும், மதம் பிடித்தனவாயும் இரண்டு மன்னவர் களால் அலங்கரிக்கப் பெற்றனவாயும் இருந்தன. போரின் பொருட்டு வரிந்து கட்டுவனவும், பெருங் கர்ச்சனையுடன் யுத்தசந்நாகஞ் செய்வனவும் அக்கினியைப்போலத் தீப்த முற்றனவும், அற்புதமுற்றனவும் முன்னர் பாணப்பிரயோ கஞ் செய்வதை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருப்பதானே மூடாத செங்கட் கலக்கமுற்றிருப்பனவும் ஆகியிருந்தன. அத்தேவிமா ரிருவரும் சத்திய சங்கற்பத்தினுற் கற்பிக்கப் பட்டதும் மிக அழகியதும் விமல விண்ணின்கண் ணிச்சல மாய் நிலைத்து நிற்பதும் ஆகியவிமானத்தில் இருந்து விநோதமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். பகைப்பட ெருருவன் பயமற்றவனுய்த் தன்படையைத்தாக்க விதூரதன் அப்படையை முசலத்தாற் ருக்கிப்பொடித்தனன், அரசனிவ் வாறு செய்தபின் பிரளயக்கடல் பொங்கியதுபோலப் பாணப்பிரயோகங்கள், அக்கினிக்கும் மின்னலுக்கும் சமானமாய்ச் சொலித்து மின்னும்கொடூர அஸ்திரசஸ்திர வர்க்கங்களால் நாற்பக்கங்களிலும் இருசேனைகளிலும் மிக மிகவும் உண்டாயின. மதம்பிடித்த யானைகளும் அவற்ருல் வீழ்த்தப்பட்டவர்களும் துடித்துக்கொண்டுஓடமுடியாமல் பூமியிற் புரண்டு நிகழ்ந்தவேகம் மிகுத்திருந்தது கவண்களி னின்றும் விடுபட்ட கற்களாலும் சக்கிரக்கூட்டங்களாலும்

பறவைகளெல்லாம் மூலைக்குமூலை மிகுதூரமோடின. கட்க கண்டங்கள் வெகுதூரத்தி னுயரக்கிளம்பி மின்னி யாகாயத்தில் நக்ஷத்திர அழகைச் செய்துகொண்டிருந்தன, மிகுந்த வலுவுடன் பிரயோகிக்கப் பட்ட வேற்கூட்டங்களானே பிளக்கப்பட்ட யானைக்கூட்டங்கள் பூமியை மறைத்துக் கொண்டிருந்தன. வஜ்ஜிரமுஷ்டிமல்லர்கள் கசக்குங் கசக்கினாலே கசங்கிய அநேகம் வீரர்கள் துன்புற்றுக்கொண்டிருந்தனர். நாராசங்களாகிய மழைகளை அளவின்றிப் பெய்யும் நிறைந்த வீரசூரவடிவ மதத்த மேகங்களின் சம்பிரமங்களைக் கண்டு கவந்த வடிவ மயில்கள் எழுந்தெழுந்து, கூத்தாடிக் கொண்டிருந்தன. இந்தப்பிரகார மிருந்த அந்தரணசம்பிரமமானது வேகத்தோடு சுற்றிக்கொண்டு திரியும் மதம்பிடித்த யானைகளாகிய பர்வதங்களா லலங்கரிக்கப்பட்ட கற்பாந்த காலத்தைப்போலு மிருந்தது. இங்ஙன்மலைந்த,

இருபடையும் வெம்போர் புரிந்தபின் சூரிய அஸ்தமனமாதலும் இருபடையும் இளைப்பாறுதலும்.

இவ்வண்ணம் மிகவும் ஆகுலம் நிறைந்த போரானது நிகழ்ந்தபோது, வெற்றியுடன் விளங்கும் வீரர்கள் தோள் தட்டுவதைக் கேட்ட தோல்வி யடைந்தவர்கள் மிகவும் பயத்தையடைந்தார்கள், உதிரப் பெருக்கைத் தடுக்கும்படியான கடினகவசங்களில் அவ்வுதிர நீரானது பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது, இருளானது மிகுதியாக ஆதித்தியனும் மறைய ஆரம்பித்தனன், அஷ்டபாகத்தைச்சேஷ பிரதாபமாதுரிய ஆகிருதியானது சஸ்திர அடியினுன் மொத்துண்ட இரக்தகாந்தியினாலே சூரனைப்போல மெலிவையடைந்தது. பின்னர்ச் சேனையின் அதிபதிகள் மந்திரிமார்களோடு விசாரஞ்செய்து போரை நிறுத்தவேண்

டுமென்று தூதர்களைப் பரஸ்பரம் அனுப்பினார்கள். பின்னிரு சேனைகளிலும் துருவனைப்போலும் ஒவ்வொருபோர்வீரன் பெருந்தேரின்மேலே கொடிக் கட்டுமிடத்தில்ஆதாரமாகச் செய்திருக்கும் நீண்ட மூங்கிற்றம்பமிரண்டிலேறிப் பூரணசந்திரப் பிரகாசம் போன்ற வெள்ளைக் கொடியைப் போரை நிறுத்துங் குறியாக எத்திசைகளினும் வீசினார்கள்; பின்னர் மகாப்பிரளயத்தில் இடிக்கும் பெருமேகங்களைபோல் எல்லாத்திசைகளிலும் பிரதித்தொனி கேட்கும்படியாகத் தொனித்த துந்துபிகளெல்லாம் ஒய்ந்தன. இருசேனைகளும் பிரளயாந்தத்தில் நாற்றிசைகளிலும்உள்ள நாற்கடலும் ஒரு பெருங்கடலாவதேபோல நாற்றிசைகளிலும் பிரிந்து சென்றன. அக்கால் அஸ்தமித்த ஆதித்யன் வீரரைப்போலும் இரக்தமயமாக இருந்தனர், நிர்மலமான ஆகாயத்தில் மந்த இரஸ்மி யுடையவராயினர் மேற்குக்கடலில் ஸ்நாநஞ் செய்யப் புகுந்தனர் வீரர்தம் ஆயுதவர்க்கங்கள் பிரபையாவு மிழந்து சமுத்திரஞ் சென்று வீழ்ந்தன வீரருமாங்கே. கையிற் பிடிக்க முடிவதேபோலும் நெருங்கியிருக்கும் இருட்பிண்டத்தால் பிரகட பூதங்களாயகுட்டியங்கள் அங்கிலங்கின.

இரணங்கண ஸ்திதியைக்கூறி நகரஸ்திதியை நவில்கின்றார் பகையென.

உதாரவடிவமான லீலாபதி விதூரதன் சிறிது துயரடைந்த மனத்தினன் போலும் எல்லா இரகசியங்களையும் உணரும் படியான ஆற்றலோடு கூடிய மந்திரிமார்களுடனே காலையில் நடக்கவேண்டுங் காரியங்களை யாலோசித்து விரைவில் சந்திரோதயத்திற்குச் சமானமாகிய அழகிய வீட்டில் குளிர்ந்த ஒடுக்கத்தில் நீண்டசந்திர சமாகாரமான ஹிமசிதள சயனத்தில் ஒருமுகூர்த்த நேரம் கட்டாமரை

யை மூடி நித்திரை செய்தனன் அக்கால் அம்பிகையும் லீலாதேவியும் தமது ஆகாய இருப்பைவிட்டுத் தாமரையின் மொக்கில் காற்று ரேகைகள் புகுந்தனபோல அவ்வரசனிருப்பைச் சாளரவாயிலாக அடைந்தனர். அவ்விரு தேவிமாரும் இருசந்திரர் போலிருந்ததால் மிகவும் ஒளிராநின்ற அதி வெண்மையான உதரத்தோடும் அது மிகவும் அழகாக பதுமன் அரண்மனை போலும் இருந்தது; இன்பப் பரிசமுடையதாய் நிருமல நறுமண முடையதாய் மிகமிருதுவதாய் சங்கற்பத்தா லுண்டாய மந்தாரபுஷ்ப மாருதம் வீசிக்கொண்டிருந்தது அவர் மகிமையினல் மன்னராதி யாவரும் நித்திரையின் மூழ்கினர் சசிகிரணங்களைப்போலும் அதிசீதளமாய அத்தேவிமாரது திருமேனிகளின் பிரபைப் பிரவாகத்தால் மிக மகிழ்வடைந்த அவ்வரசன் அமிருதத்தால் தெளிக்கப் பெற்றவனைப் போல் விழித்தனன் இரண்டு மேருவின் சிகரத்தில் இரண்டு சந்திரபிம்பங்க ளிலங்குவ போலிலங்கும் திவ்வியமான தேவிமாரிருவரும் சங்கற்பத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட இரண்டு பொன்னுசனங்களில் வீற்றிருப்ப அம்மன்னவன் கண்டனன்; நீளநினையின் பூசைமுதலியவற்றின் றடையால் அபராதம் நேருமென நிமிடகாலம் உண்ணினைந்து அம்மன்னவன் விஸ்மயத்தை யடைந்து, சக்ரகதாதரன் சேஷசயனத்தினின்று மெழுந்ததேபோலச் சயனத்தினின்று மெழுந்தனன். நித்திரைப்போது வேறுபிரித்திரிந்த மாலையாரம் அம்பர முதலியவற்றைக் கண்டாதிய தத்தமதுசித ஸ்தானத்திலணிந்து இருகரங்களிலும் மலர்ந்த புஷ்பங்களைக் கொணர்ந்து அன்புடன் புஷ்பாஞ்சலி செய்வான் தன்னுடைய புஷ்பசயனத்தி னின்றுங் கிளம்பிப் பூமியின்கண்ணே பத்தபதும ஆசனத்திலிருந்து கொண்டு இதனைக் கூறத் தொடங்கினன்; ஜன்மம் துக்கஜீவனம் மூவிததாப

முதலிய தோடங்களைக் கெடுக்கும்; சந்திரப் பிரபைகளே வெல்வீர்களாக, வெளியுள் தமங்களை விலக்கும் ஆற்றலோடு கூடிய சூரியப் பிரபைகளே தேவிமார்களே வாழ்வீர்களாக, என இயம்பித்தானே குடலையில் மலரைக் கவர்ந்து அவர்களுடைய பாதங்களில் புஷ்பாஞ்சலியைச் சமர்ப்பித்தான்; அதுபிர விருக்ஷம் தன் புஷ்பங்களைப் பதுமினிகளின் பதமங்களி லுதிர்த்தனபோ லிலங்கியது.

மந்திரி யெழுதலும் தொழுதலும்

ஸ்ரீ சரசுவதி தேவியானவள் மந்திரியைக் கொண்டு லீலாதேவிக்கு அரசனது பிறப்பின் பரம்பரையைத் தெரிவிக்கக் கருதிப்பக்கத்தில் நித்திரை செய்த மந்திரியைச் சங்கற்ப மாத்திரையானே எழும்புமாறு செய்தனள், எழும்பியதும் அத் திவ்யமான தேவிமார்களைத் தரிசித்துத் திருவடியின் கண்ணே நமஸ்கரித்துப் புஷ்பாஞ்சலியைச் சமர்ப்பித்துச் சந்நிதியில் மிகவும் வணக்கத்துடன் உட்கார்ந்தனன். ஹே அரசனே ! நீயார் யாருடைய குமாரன் எப்போ திங்குப் பிறந்தனையெனத் தேவிவினவியதைக்கேட்ட மந்திரி இவ்வாறு மொழியலுற்றான்.

குலபரம்பரையை மந்திரி கூறுதல்.

ஹே தேவிமார்களே ! தங்களுடைய பிரசாதமேயிதுவாம், தங்களுடைய சந்நிதியிலும் அடியேன் பேசும்படியான பாக்கியத்தை யடைந்தே னல்லவா, அடியேனுடைய பிரபுவின் ஜன்மபரம்பரையைச் சொல்லக் கேட்பீர்களாக, இக்குவாகு வம்சத்திற் பிறந்தவனாய்த் தாமரை யிதழ் போன்ற நேத்திர முடையவனாய்த் தன் புயநிழலினாலே மறைத்ததேபோலச் சத்துரு தாரித்திரமுதலிய சந்தாபங்களை நீக்கிப் பூமண்டலத்தைப் புரப்பவனாய் ஸ்ரீமான் குந்தரதன் என்னும் பேரிறைவன் முன்னிருந்தனன், அவனுக்

குச் சந்திரவதன முற்ற பத்திரரதன் என்னும் நாமம் வாய்ந்த மைந்தன் உண்டானான், அவனுக்கு விசுவரதன் என்னும் மைந்தனும், அவனுக்குப் பிருகத்ரதன் என்னும் மைந்தனும், அவனுக்குச் சிந்துரதன் என்னும் மைந்தனும் அவனுக்குச் சைலரதன் என்னும் மைந்தனும், அவனுக்குக் காமரதன் என்னும் மைந்தனும், அவனுக்கு மகாரதன் என்னும் மைந்தனும், அவனுக்கு விஷ்ணுரதன் என்னும் மைந்தனும், அவனுக்கு நபோரதன் என்னும் மைந்தனும், அவனது மகத்தாகிய புண்ணிய புஞ்ச பரிபாகத்தால் இவ் விதூரதன் என்னும் எங்களது பிரபுவானவர் உண்டானார் இவர் பூரண அமல ஆகிருதியுடையவர், அமிருத திருஷ்டியினாலும் சிநேகமாதுரிய ஔதாரியாதி குணங்களினாலே யாவரையும் மகிழ்விப்பவர், பாற்கடற்குப்பூரணசந்திரனைப் போன்றும் யாவரையும் பூரிக்கச் செய்பவர், சுமித்திரை யென்னும் தாய்க்கு ஸ்ரீ பார்வதிதேவியாருக்குக்குகன் உண்டானதேபோல அபரகுக னெனும்படி யுதித்தனர், இவரதுபிதா பத்தாவதுவயதில் இவ்விராஜ்ஜிய பாரத்தை யிவர்பாற் கொடுத்து வைராக்கியத்துடன் வனஞ்சென்றனர், அதுமுதலாகத் தருமத்துடன் இப்பூபீடத்தைக் காப்பாற்றி வருகின்றார், எங்களுடைய அறத்துருமம் பலந்தர வருங்காலம் போலும் நீங்கள் எழுந்தருளினீர்கள்.

மந்திரி யுபசங்கரித்த பின்னர் அரசனைத் தன் முற்பலங்காணுமாறு ஸ்ரீ சரசுவதிதேவி யனுக்கிரகஞ் செய்தல்.

இத்தகைய தரிசனத்தையன்றோ இப்பாக்கியவான் அடைந்து பரமபவித்திரத்தை யடைந்தனர் எனக்கூறி மந்திரியானவன் மௌனமாக விருந்தனன், அவ்வாறே மன்னவனும் நமஸ்கரித்து வணங்கிய முகத்தோடும் பூமியின்கண்ணே பத்தபதும ஆசனத்திருந்தனன், அவனே

நோக்கி ஹே அரச! முன்ஜன்ம வரலாறெல்லாம் நினைதிநீ விவேகத்தால் எனச் சுயமாகவே சரசுவதி தேவியானவள் தமது திருக்கரத்தால் அரசனது சிரத்தைத் தடவிக் கூறினள், கூறவே ஹிருதய ஆகாசத்திலிருந்த ஜீவனை மறைக்கும் இருள்முதலியவை நஷ்டமாயின. ஞானதேவியார் பரிசித்தமாத்திரத்தில் அவன் மனமானது சாந்தப் பிரகாசத்தோடு கூடியதாயிற்று, இருதயத்தின் கண்ணே விளங்கித் தோற்றுகின்ற பூர்வ விருத்தாந்தம் யாவற்றையும் நினைந்து கண்டனன், விடுத்ததேகத்தையும் சக்ரவர்த்தியாக இருந்து ஆண்டமையையும், லீலாதேவியோடு விலாசித்துக் கொண்டிருந்த தன்மையையும், ஞானதேவியாரது திருவருளினது வலுவினாலே அநுபவிக்காத வாயினும் அறிந்தனன், மகாதேவியாரது விருத்தாந்தத்தையும் லீலாதேவியினுடைய விசேடவிருத்தாந்தத்தையும், தன்னுடைய முற்சரித்திரத்தையும், கண்டு ஆனந்த சமுத்திரத்தின் கண்ணே மூழ்கியவன்போல ஆயினன், ஆ! ஆஆ!! சமுசாரமயமாய் நமது மனதில் இம்மாயை இவ்வண்ணமன்றோ விரிந்து கிடக்கின்றது என்ன அற்புதம் அற்புதம் என்றனன்.

முற்பிறப்பும் மாயாமகிமைபுங் கண்டு ஐயங்கொண்டு விதூரதன் வினுதல்.

தேவிமார்களது திருவருளா லன்றோ இப்போது யாவற்றையும் கண்டனன். ஹே தேவிமார்களே! முன்னிறந்த எனக்கு ஒரு நாள்தானே ஆகியிருக்கின்றது இப்போதெனக்கு எழுபதுவருடம் கழிந்துளதே இஃதென்னே! அநேக காரியங்களை ஸ்மரிக்கின்றேனே, முப்பாட்டனையும் நினைக்கின்றேனே பாலியத்தையும் தாருண்யத்தையும் மித்திரர்களையும், நெருங்கிய பந்துக்களையும் நினைக்கின்றேனே

இஃதென்னே என்று மன்னவன் விண்ணப்பிக்க, அதற்கு ஞானதேவியார் கூறுவாராயினர்.

ஞானதேவியார் சர்வப் பிரபஞ்சமும் சொரூபத்தானே அதிஷ்டான சின்மாத்திர சொரூபமாகவே யிருக்கின்றது தோற்றமாகியமற்றயதோ மாயா மாத்திரமேயாம் என்னும் உண்மையை யுபதேசிக்கும் பொருட்டு முதலில் தூரதேசகாலத்திலிருக்கும் லோகாந்தர கமனமயக்கமகற்றி யுபதேசிக்கின்றார். மரணமாகா மூர்ச்சையின் பின்னரே அதேகாலத்தில் இந்நினது வீட்டிலேயே இதனதிஷ்டான சிதாகாசத்திலேய இருப்பதும் மாயாவரணத்தான் மறைபட்டதாய கிரிக்கிராமத்த அந்தணன் வீட்டினுள்ளேயிருப்பதும் அப்பதுமாண்டத்தி லிருப்பதும், அவ்வரண்மனையிலேயே யிருப்பதும், அதனினும் பிரதான கிரகத்தினுள்ளே யுள்ளககனத்தேயிருப்பதும் ஆம் இப்பிரமாண்டமண்டபம், இந்தப்பிரமாண்ட மண்டபத்தினுடைய உள்ளே இப்போது காணப்படும் நினது ஜன்மாதிபுதிதாகவே தோற்றும்; ஆனாலவ்வந்தணன் ஜகத்தே இங்ஙன்றோற்றுகின்றதோ வெனின், இன்றும், மற்றோவேறுவேறாகவே இவ்வுலகவீடானது தோற்றுகிறது; மறையவனில்லத்தே எமது பக்தனாகிய ஜீவனுளன், ஆண்டேயவனது பூபீடம் அம்மண்டபத்தேயுளது, அவ்வில்லத்தே இப்பதும சமுசாரமண்டலமுளது, அப்பதுமக்கிரக மண்டபத்தையேயடையவே யாரம்பிக்கப்பட்டதாயிந்த நினது வீடிருக்கின்றது, மூவுலகமுமே மனோவிகாரமாத்திரமா யிருக்கின்றதாதலின் நினது நிருமல ஆகாசமயமாய நிருமலமனத்தின் கண்ணே இவ்விஸ்தார விவகார மயக்கத்தினுடைய பிரதிபிம்பமான துண்டாகி யிருக்கின்றது (நிருமலக்கூற்றுப் பிரதிபிம்பப் பொருட்டாம்) விவகாரமயக்க விஸ்தாரம் கண்கண்டதைக் கொண்டே கருதலாமன்றோ! என்

ஜன்மம் வெளியாயிருப்பதே போலயான் இக்குவாகுகுலத்தன் என்பதும் வெளியேயாம், என்பெயரின்னது, எனக்குமுன்னே பாட்டன்மாரிருந்தார். யான்பிறந்து பாலகன், எனக்குப்பத்து வருடத்தில் பிதாராஜ்யமீந்து பரிவிராட்டாய்த் தவப்பொருட்டுச் சென்றனர், யான் அரசனாய்த் திக்குவிஜயஞ்செய்து சக்கிரவர்த்தியாகி இம்மந்திரிமாரோடும் நீதியாய்ப் பிரஜாபரிபாலனஞ் செய்கின்றேன் யாகாதிகளும் தருமாதிகளும் முறைபிறழாது செய்கின்றேன், இப்போதெனக்கு எழுபது வருடமாயிற்று, பகைவராற் பெரும்பாதையுளது, போர்புரிந்தனுத்துச் சயனித்தேன், தேவிமாரைப் பூசித்தேன், ஒரு தேவி பூர்வஜன்மமறியுமாறு உணர்வளித்தாள். என்னிதயம் உரைவேண்டியதை யுணர்ந்து கிருதகிருத்தியத் தகைமையை யடைந்துவிட்டது, ஐயங்களும் சர்வதுக்கங்களும் நீங்கிவிட்டமையின் மகாசாந்தனாயினேன், நிரதிசய சுகமுற்றுப் பொங்கித்ததும்பிப் பூரித்தேன், கேவலம் ஏகரச சுகரூபமாகவே துலங்குகின்றேன் என்பதாக இங்ஙன் பெருமயக்கம் மிகநிறைந்துண்டாகி யிருக்கின்றது இதனை யுய்த்துணருதி.

மருட்சியானே காலதீர்க்கந் தோற்றலைக்கூறி ஞானோபதேசஞ் செய்தல் ஒவ்வொருகால் சிருஷ்டி லக்ஷமியானது சேர்ந்தும் சேராமலும்வளரும், கனவின்கண்ணே வேறு ஜீவர்களுடைய சர்க்கத்தோடு சேரும் கனவின் கண்ணே சேராதாம், அம்மரணமுற்ற முகூர்த்தத்தில் ஞானபானுவாய நீனக்கு இத்தோற்றமெல்லா முண்டாம், இவ்வசத்துருபக் கூட்டமெல்லாம் உண்டாம், கனவினிற் கடிகையொன்றிற் கண்டாமன்றே நூறுவருடமயல், சங்கற்ப நிர்மாணங்களில் ஜீவனம் மீண்டும் மரணங்கண்டாம், கந்தர்வநகரத்திற் குட்டியங்களேயும் அதன் கண்ணுற்ற சித்திரங்களேயும் கண்டாம், ஒடமோட அதனுள் ளிருப்பவனுக்குப்

பக்கத்திருக்கும் விருக்ஷமும் பர்வதமும் ஓடுவதன் காண்கையுங் கண்டாம், தன்னுடைய தாதுக்களாகிய வாத பித்த சிலேஷ்மங்கள் கலக்கமுறவே சந்நிபாதமுண்டாக அபூர்வமாகப் பர்வதநர்த்தன முண்டாதலுங் கண்டாம், கனவின் கண்ணே விவகாரத்திற்குப் பொருத்தமறப் பொய்யான தன்றலைவெட்டித் தன் கரங்கொண்டேகலும் கண்டாம், இவ்வண்ணம் மித்தையாகவே மிகப்பெருமையதும், அகற்றலாகாததும், ஆகிய பெரும்பிராந்தி யிதுவாம், ஆயின் பரமார்த்த சத்தியமாயிருப்பது யாதெனின், உண்மையாக நீயொருகாலத்திலும் உண்டாகவு மில்லை மரிக்கவுமில்லை தூயநல்லறிவு மயமாயிருக்கின்ற நீசாந்தனாய் நின்வடிவின் கண்ணே நிலைபெற்றுளாய் திருசயமியாவும் பொய்யாகுங்கால், அதனோடுகூடிச் சிதாபாச வடிவமாகக் காண்குதலும் பொய்யேயாகலின் நிர்விஷய சின்மாத்திரமே சேடித்து நிற்கும், எவ்விவ்வியாவற்றையும் காண்கின்றனையோ இவையாவற்றையுமே காண்கின்றிலாய்

வஸ்துவின் றிதியானது அங்ஙன மிருந்தபோதினும் மூகரறிவதில்லை யென்கின்றார்.

எங்குநிறைந்த பதத்தின் கண்ணே அழுத்தமற்றவர் உண்மையாக வுலகம் இன்மையதாகவே யிருந்த போதினும் அம்மகா மூடனுடைய திருஷ்டிக்கு பரமார்த்த சத்தாகவும் வஜ்ஜிரசாரமாகவு மிருக்கும், வஜ்ஜிரத்தின் சாரம் போல் அதிதிடதரமாக விருக்கும். பாலவேதாள மென்பது பாலன்தன் சாயையில் ஆரோபித்ததாம், மரணபரியந்தம் துக்கத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டே யிருக்கும் அது சத்தியமாகத் தோற்றுவதேபோல மூடமதிக்கும் உலகம் சத்தியமாகவே தோற்றிக்கொண் டிருக்கும், மருப்பூமியிற் றோற்றும் தாபநீரையேமயலான் மான் நன்னீ

றென மயங்கும். கடககற்பனைக் கதிஷ்டான பூதமாய கனக விடயத்தில் அவிவேக முடையவனுக்குக் கனகவிகிருதமான கடகத்தில் கடகமிஃதா மென்னும் மாறுபட்ட வுணர்வேயுளதாம், ஒரு சிறிதும் ஹேமமதியே யின்றாம், இது கடகமன்றும், மற்றேறுபொன்னே யாமென்னும் மதியுளதாவதே கிடையாது. இத்திருஷ்டாந்தம் போன்றே அஞ்ஞனுக்கும் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மஞான மில்லாமையின் திருசியப் பிராந்தியே யுளதாம் அயலாகப் பரமார்த்த திருஷ்டியே கிடையாதாம், இதுதிருசியம் இல்லை, மற்றேறு பிரஹ்மமேயாம் என்னும் பிரமிதியுண்டாவதே கிடையாது. காடாகவும் மலையாகவும், கயமாகவும் பாம்பாகவும், மாடாகவும் மரமாகவுமே காண்பன் என்பதாம். நின்னுலேயே நின்னிடத்தில் நித்தியம் எல்லா வடிவமாகியே யிலங்குகின்றாய்' விகாரம் வாக்கினால் விரிந்திடும்பெயரே, உகாமண்டானே யுண்மைபதாகும், எனயாவும் வாசிகமே யாம். வித்வான்களது திருஷ்டியினாலே உலகின்பொய்ம்மையை விஸ்தாரமாக வருணித்து அதனைத் திடப்படுத்தும் பொருட்டு அஞ்ஞ திருஷ்டியினாலே அதற் கத்தியந்த திடசத்தியத் தன்மை கூறுவார் பொல்லாத வென்றார். அறியாமதியனாய் மூடனாய் விஸ்தாரபதத்தில் திடமான விற்பத்தியில்லானா யிருக்கும் அவனுக்கு, இவ்வுலகமானது அசத்தாக இருந்தபோதிலும், திடமான வஜ்ரசாரத்திற் கொப்பாக அதிதிடமான சத்தாகவே யிருக்கும்; இவ்வுலகத்தின் கண்ணே அர்த்தக்கிரியா காரித்தன்மையானே சத்தியத் தன்மை பிரசித்தமாமென்க. அசத்தாயினும் அஞ்ஞனுக்கு அர்த்தக்கிரியா காரித்தன்மையானே சத்வமாதல் கண்டதுண்டோ வெனின்? உண்டாம், பாலகனுக்குத் தோற்றிய வேதாளமானது மரணபரியந்தம் துக்கத்தைக் கொடுப்பதே யாமன்றோ, அதுபோல அசத்தேயாய

ஜகத்தானது மூடபுத்தியனுக்குச் சத்துவடிவமாகத் தோற்றுகின்றது; மருப்பூமியாதபன்றானே அஞ்ஞமிருக திருஷ்டியால் உண்மை நீராய் மிருகங்கட்கு மயக்ககாரண மாவதேபோல அசத்தியமேயாய இவ்வுலகமானது மூடமதியனுக்குச் சத்தியமாகத் தோற்றும். ஜந்துக்கட்குக் கனுமரணமானது அசத்தியமாகியும் சத்தியமாகத் தோற்றுவதேபோல மூடமதியினர்க் குலகமானது சோக ரோதனுதியர்த்தக்கிரியா காரியாகத் தோற்றும்; தொடர்ந்து தோற்றும் கனக சொரூபத்தை யறியாதவனுக்குக் கனகத்தாலாய கடகத்தே, கடகவுணர்வே யிருக்கின்றதன்றித் தங்கமதி சிறிதுங் கிடையவே கிடையாதாம்; அஃதொப்ப அறியானுக்கு வீடுகளும் மலைகளும் விருக்ஷங்களும் கஜங்களும் நாகங்களும் புரங்களும் ஆகிய இவற்றின் அதிஷ்டானமாயிலங்கும் சர்வ அனுகத ஏகசற்பிரஹ்ம திருஷ்டி கிடையவே கிடையாது இவற்றின்கண் மாறுயதிருசிய மென்னும் திருஷ்டியே யுளதாம்.

இங்ஙனந் தள்ளத்தக்கதாகிய அஞ்ஞதிருஷ்டியைக் காண்பித்துக் கொள்ளத் தக்கதாகிய தஞ்ஞதிருஷ்டியை விஸ்தரிக்கின்றார்:—தஞ்ஞன் = அதையறிந்தவன்.

அகந்தாதிகளுடன்கூடி யிராநின்றதீர்க்கசொப்பனமாம் இவ்வுலகம், தன்னினும் அயலாயிருக்கும் சத்தியஜனங்கள் கனவிற்கண்ட வேறுபுருடர்களே, ஆயின் அவர்கள் எங்ஙனம் சாஸ்திரங்களிற் கூறிய வேட்டல் வாங்கல். கூறன் முதலிய அர்த்தக்கிரியா சமர்த்தர்களாய்ச் சத்தியர்களெனச் சாஸ்திரங்களி லங்கீகரிக்கப் பட்டுளார்கள்? சத்தியர்கள் ஆகுமாறுகூறக் கேட்குதி ! சர்வாதிஷ்டானமாயும் சாந்தமாயும் "பிராணன்களே சத்தியம் அவற்றினுமிது சத்தியம்" என்னும் மறைமொழியின்படி நிரதிசய

சத்தியமாயும் சுசியாயும் திருசிய மற்ற சின்மாத்திர வபுவாயும் விஸ்தாரமாய பரமாகாசமாயும் அப்பொருளிருக்கும்.

அதனது மாயாசபல ரூபத்தைக் கூறுகின்றார்.

எங்குமிருப்பதும் எல்லா ஆற்றலுடையதும் எல்லாமாவதும் எல்லாவடிவ மாவதும் சுயமும் மாயையினாலே எங்கெங்கு எத்தகைய எத்தகைய அர்த்தக்கிரியா யோக்கியமாக ஆவிர்ப்பவிக்கின்றதோ அங்கங்கு அவ்வத்தகையதாகவேயாம், ஹேமன்னர் மன்ன ! இவ்வியம்பிய தத்துவமானது லீலையின்பொருட்டாக இனிதருளினேம், நினக்கு வாஞ்சித சித்தியானதுண்டாகுக, உரைத்தவுலகம் பொய்யென்பதனது திருஷ்டாந்த திருஷ்டிகள் மண்டபத்தடங்கிய நினது பிரஹ்மாண்ட கற்பனை யிலக்கணங்கள் லீலையாற் காணப் பெற்றன, யாம்செல்கின்றோம் என்பதாம்.

இவ்வண்ணம்ஸ்ரீ சரசுவதி தேவியினால் மதுரவர்ணங்களிறைந்த வாணியானது நிகழ்ந்தபோது மகாமதிமானும் பூமிபாலனுயு மிலங்கும் விதூரதன் இயம்பத் தொடங்கல்.

ஹே பரமேச்சுரியே! அற்பமான சாமர்த்திய முடைய எம்போலிய மனுடமாத்திர ரிடத்தும் வேண்டினோர் பயனற்றவராக ஆகார் என்றால் மகா பலன்களை யருள் செய்யும் தங்களுடைய தரிசனம் எவ்வாறுமென என்சொல்வது ? யான் இதன் பின்னர் இவ்வுலகத்தை விடுத்தும் தேகத்தை யொழித்துப் புராதனமானதைக் கனவினின்றும் வேறுகனவை யடைவதேபோலத் தடையில்லாமல் என்று அடைவேன் ? அடையும்போது இம்மனைவி மந்திரியாதியரும் கூடவே வருதல்வேண்டும். என்ன, அவன் விரும்பியவரும் பொருள்களையும் வெளிப்படையாகக்

கூறிச் சேஷவரங்களையும் ஸ்ரீ தேவி கொடுக்கத் தொடங்கிக் கூறுவதாவது: ஹே ராஜாவே இந்தப் போர்க்களத்தில் இப்போது உயிர்விடுவாய் விட்டபின் பழைய இராஜ்யத்தை யடைவாய் நினக்கு யாவும் பிரத்தியக்ஷ மாகவே யாம் மனைவி மந்திரி யாதியரோடும் பழையபுரத்தையே யடைவாய், ஆதிவாசிகங்கொண்டதிவேகமாகச் சென்று அத்தேகத்தையே யடைவாய் என்று இவ்வண்ணம் மாதுர்ய வாக்கை யுடையவர்கள் பரஸ்பரம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது வீட்டின் மேன்மாடி முதலிய உன்னதப் பிரதேசங்களிலேறி யிரவின் கண்ணே வெளிப்புர விருத்தாந்தங் காணும் சேவகர் இராஜசந்நிதியை யடைந்துதிக்கு முக்காடி நின்று கூறுகின்றான்.

பகைவர் செய்யும் பரிதாபத்தை அவன்பரபரப்புடன் பகர்தல்.

இருபாலுங் கூர்மைவாய்ந்த பட்டிசம் இரும்புப் பூண் கட்டிய தண்ட முசலாதி யாவற்றையும் ஆயுத சப்தத்தாற் கொள்க. பர்வதசம்பந்தியாய அப்பட்டணம் தீப்பற்றிப் பிரளயமேக சமூக துல்லியமாகப் புகையைத் தொடங்கியது மேலேவானமெங்கும் வியாபித்தது; அவ்வகையே அதிகடின சப்தங்களும் எங்கும் வியாபித்தன. ஹே மகாப் பிரபுவே! அம்புநேமி யரியவாள் கதையுலக்கை முதலியவற்றின் மழைகளோடு கூடிமகத்தாகிய சேனையானது மிகவுங் கோலாகலத்துட னெழுந்து பெருங்கடல் போலும் வந்தடைந்துளது; கதைவேல் அக்கினியந்திர முதலியவற்றின் மழைகளைக் கற்பகால அநிலங்களால் எடுத்தெறியப் பட்ட குலாசல சிலைக்கொப்பாக மகா உற்சாகத்துடன் மாற்றார்சேனை கொட்டுகின்றது; உன்னதமானமேன்மாடி சிகரங்களாலும், திருண காஷ்டாதி யைசுவரியங்களாலும்

பர்வத சமானமான நகரத்தில் அக்கினிவைக்கப்பட்டு எட்டுத் திக்குகளிலும் வியாபித்துவிட்டது; ஆகாயத்தின் கண்ணே கற்பமேகங்களாகிய சம்வர்த்த மேகங்களின் கூட்டங்கட்குச் சமானமாய புகைமகா மலைகள் கருடனைப் போல வலுவிற் கிளம்பத் தொடங்கிவிட்டன மிகுந்தபயத்தோடு மிங்ஙனியம்பியபோது ஜனங்களின் நிஷ்டுர பாஷண வடிவ சப்தங்களின் கோலாகலங்கள் மிகமிக வெளியில் எத்திசைகளிலும் எழுந்து நிறைந்து நின்றன.

அக்கோலாகலமே சம்பந்திகளின் பேதத்தால், நானாவிதமான சிறப்புற் றிருந்ததெனல்.

பலத்தோடும் வேகத்தோடுங் கூடிய மத்தகஜங்களின் கர்ஜனைகள் மிகுத்திருந்தன. சடசடாஸ் போடங்களினுலும் ஹலஹலாரவங்களினுலும் தனுஷ்டங்களின் குஞ்சரங்களின் கோலாஹலம் மிகமிகவுங் கிளம்பியது. வாதாயன (சாளர) வழியாகப் பார்த்தனர். பிரளய பிரசண்ட மாருதத்தாற் கலக்கமுற்று ஒருங்குற்ற எழுகடல் வேகம் போன்ற வேகத்தை அப்பகைப் படையுடைத்தாயிருந்தது, உக்கிரங்களாகிய பிரளயமேகங்கள் என்னத்தரங்கங்களை யுடைத்தாயிருந்தது, கற்பாந்த வன்னியினலே தக்தமாதலின் விப்பிரமத்தை யடைந்தமேரு மந்தராதியர் வதங்களைப்போல விளங்கிக்கொண் டிருந்தது தகிக்கப்பட்ட அந்நகரமென்க. முஷ்டிகிராகியங்க ளாகிய மகா மேகங்களின் கர்ஜனைகளைப்போ லுண்டாய பயங்கரமான சப்தங்களும் உபத்திரவங்களும் மிகப்பெருகி யவற்றுன் மிகக்கோரமாக இருந்தது அத்தோற்றம். கோலாகலங்கள் மிகுந்தும் பகைகள் வீரமொழிகளாற் சற்பிதஞ்செய்தன் மிகுந்தும் கோரமிகுத் திருந்தது. பகைகளின் ஜல்பித ஹேதுக்களினனே மிகவும் அதிகரித்த கலகலாரவங்களி

ளுனே கோரமிகுத்திருந்த தெனினும் அமையும் அப்புரத்தில் தாண்டா நின்ற உன் முக (கொள்ளி) கண்டங்களே யாய உக்கிரநக்ஷத்திரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட் டிருந்தது அவ்வாகாயம். க்ஷீரசுவாமிகள் பிரமாணம் உடுப்பற்றுடைய தென்பதற்காம் மூலம் அங்காரராசிகள் வீழ்ந்தளவில் நரநாரிகளது உக்கிரமாய ரோதனம் மிகுந்திருந்தது. வலுவாகக் காதளவு இழுத்து வளைக்கப்பட்டுச் சரமழைகளைப் பெய்யும் தனுஷ்டீகளின் மகாஹலஹலா அரவங்களும், மலைபோலப் பருத்துமகாமதம் நிறைந்த மாதங்கங்களின் அதிவீர கர்ஜனைகளின் கோலாகலங்களும், புரத்தின் கண்ணே கடகட வெனச்சப்தித்து வெடித்தெரியும் பெருந்தீயின் பெருமோசைகளும் வீடும் மனைவிம்க்களும் எரியக் கதறும் புரத்திலுள்ளோர் கூக்குரலும், இங்குமங்கும் கிளம்பும் அக்கினிக் கண்டங்களின் டாங்கார ஓசைகளும் நாற்புறங்களிலும் சுழன்று அக்கினிச் சுவாலைகளின் தகத்தகக் கென்றெரியும் பேரோசைகளும், ஜனங்கள் பரிதாபப்பட்டுப் பேசிக்கொள்ளும் ஓசைகளும், ஒருங்குகூடி யெழுந்து கொண்டிருந்தன; சாளரங்களின் வழியாகத் தேவிமார்களும் மந்திரியும் விதூரத மன்னவனும் பேரிருளையும் பேரோசைகளையும் பெரும்பட்டணத்திக்குமுக்கையும் கண்டார்கள். பிரளய அநலத்தாற் சுவறுகின்ற பூர்ண ஏகார்ணவவேகத்தோடும். பரசைனியத்தால் உக்கிரமாக விடப்பட்ட உக்கிர அம்பின் மேகதரங்கங்களோடும் கூடி நிறைந்திருந்தது மேருமுதலிய பர்வதங்களையு முறுக்கும் கற்பாந்த அக்கினியைப் போலும் அக்கினி வீசிக்கொண்டிருந்தது; ஆகாயம் அளாவிய அந்தமகா சுவாலைகளின் சிகைகளால் யாவும் வெந்துகொண்டிருந்தன, பிறர்பொருளைக் கொள்ளையிடும்பொருட்டு மற்றவரைப் பயமுறுத்துவான் மகாமேக கர்ஜனையைப் பார்க்கினும் அதிககர்ஜனை

யுடையவராய், மிகுந்த கோபத்தோடும் உபத்திரவஞ் செய்பவராய் பிராபல்ய முடையவராய், அதிபுஷ்டராய்த் திரியும் சோரர்களின் கோரமான சோரத்தாலும் அதட்டு களாலும் கலகலவெனப் பயங்கரசப்தம் நிறைந்திருந்தன. ஆகாயத்தின்கண்ணே கொள்ளிக் கட்டைகளின் துண்டங் களே உக்கிரமாய அசுபங்காட்டுங் குறியாகச் செவ்வுடுக் கூட்டமாகச் சென்று நிறைந்தன, சுவாலைகள் நாற்புறமும் சூழ்தலானே வீட்டுக் கூட்டங்கள் பரஸ்பரம் பற்றிச் சுவாலைமலை யுயர்ந்திருந்தது. அக்கினிக்குவியல் வீழ்தலா னே நரநாரியர் பெரிய கூக்குரலுடன் அழுதுகொண் டிருந்தனர்.

பயந்த பட்டத்து ராணியைக்கண்டும்அந்தப்புரத்தில் நடக்கும் அலங்கோலங்களைக் கேட்டும் அரசன் போர்க்குச் செல்லுதல்.

மேற்கூறிய வண்ணம் நடந்துகொண்டிருக்கும்வேளை யின் மதோன்மத்த யவ்வனம் வாய்ந்த பட்டத்து ராணி யானவள் தாமரைத்தவிசை மகாலக்குமி யடைந்ததை நிகர்ப்பத் தன் னரண்மனையை யடைந்தனள் (அந்த லீலை யின் பிரஞ்ஞையா லதிஷ்டித மாயதாம் அவ்வரசனரண் மனை) பின்னமுற்ற ஹாரலதை யாதிகளாலாகுல முற்றவ ளாகிச் சகிமார்களோடும் தாசிமார்களோடும் பயமிகவுற்ற வளாகித் தளர்ந்து சென்றனள்: அம்மன்னவனை நோக்கி, அத்தேவியின் சகிகளிலொருத்தி விண்ணப்பிக்கத் தொடங் கியதாவது:—ஹே தேவ! அபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்ற முக்கிய மகிஷியாகிய தேவியானவள் எங்களோடுகூட அந் தப் புரத்துள்ளிருந்து ஓடிவந்து காற்றினலடிபட்ட கொடி யானது தருவைச் சரணடைவது போலத் தேவரீரைச் சரணடைய நிற்கின்றனள். பெருங்கடலின் பேரலைகளால்

தீரத்தருக் கொடிகள் போலப் பலமுடைய ஆயுதந்தரித்த பகைவர்களானே மனைவிகளாகிய மற்றைய போகமாதர் அபகரிக்கப் பட்டனர். அந்தப்புரத்திற்கு அதிபர்களாக இருந்தயாவரும் மதோன் மத்தர்களாகிய சத்துருக்க ளானே பொடிப் பொடியாக ஆய்விட்டார்கள். பயமற்று வந்தசத்துருக்கட்கு அளவுகிடையாது அவர்களானே காற் றால் உயர்ந்ததருக்கள் அழிவதொப்ப நம்மவர் அழிந்தொ ழிந்தனர். தூரத்தி லிருந்து பயமில்லாமல் வந்த சத்து ருக்களானே நமது புரம் நிறைந்துள்ளது,விதூரதமன்னன் இவ்வாறு கூறக்கேட்டுத் தேவிமார்களைப் பார்த்து வேண் டுவதாவது ஹே தேவிமார்களே! யான் போரின்பொருட் டுச் செல்கின்றேன் தேவிமார்களுடைய உத்தரவில்லாமலே இடையிற் போர்க்குச் செல்லும் அபராதத்தைப் பொறுத் துக்கொள்ளுங்கள். இவ்வெனது மனைவி தங்கள் பாததாம ரையின் வண்டாக இருந்து தங்களாற் காப்பாற்றப்பெறுக: இவ்வண்ணம் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு சினத்தாற் சிவந்த விழிகளையுடையவனுகி மதம்பிடித்த யானைகள் அதஞ்செய் யும் வனக்குகையி னின்றும் சினந்த சிங்கம் கிளம்பியது போலப் போர்க்குக் கிளம்பினன்

புராதனலீலை புதியலீலையை நோக்கி யற்புதமுற்று ஐயம் வினுதல்

கண்ணுடியினின்றும் கண்குளிரக் காணப்பெற்றபிரதி பிம்பம் போன்றவளும், தனது ஆகிருதிக்குச் சமானமான ஆகிருதியை யுடையவளும் ஆகிவந்த லீலையை யுணர்ந்த லீலைகண்டு கூறுவதாவது. ஹே பரமேசுரி! இஃதென்ன அற்புதம் இவளாக யானிருந்த தெவ்வாறோ! முன்யான் எவளாக இருந்தேனே அவளாகிய இவளாக யானிருந்த வாறென்னேயோ! வயதும் ஒன்றாகவே காணப்படுகின்ற

நிதென்னேயோ! (தனக் கன்னியத்தன்மை கூடாமையா லும் சென்ற அவஸ்தைக்கும் ஸ்திதி கூடாமையாலும் என்பது கருத்தாம்;)

சிற்சக்தியினுற்றங்கள் தருக்கிக்க முடியாதனவாக லிருத்தலின் சமானகருமத்தாற் கிளப்பப் பட்டவர் கட் கும் சமானமாகவே தோற்ற முண்டாம் சிற்சிலபா விதத் தைக் கண்டாமென ஸ்ரீதேவியார் திருஷ்டி சிருஷ்டிவா தத்தை யவலம்பித்துச் சமாதானிக்கின்றார்.

ஆத்மாந்தரத்தில் நினதுபாவனை பாவித்த நினது நாயகனுல் நினக்கொப்பாகக் கற்பித்தலின் நிற்கொப்பான லீலை நின்றனள் என விடை விளம்பக்கருதிக் கூறல்:

எவ்வாறென்னாம் உள்ளே யுண்டாகின்றதோ அவ் வாறே கணகாலத்தி லனுபவமாம், மனமானது கனு முத லியவற்றே சித்தத்தா லனுபவிக்கப்பட்ட நனுப்பொருளா காரத் தன்மையை யடைவதேபோலச் சித்தானது அத்தி யாசத்தானே திருசிய ஆகாரத் தன்மையை யடையும். எவ்வாகாரப் பொருள் தன்கண்ணே அவ்வகையாய சமஸ் காரவடிவ ஐகத்துருவம்ஆண்டுச் சித்தத்தின் கண்ணும் சித் தின்கண்ணும் உளதாம், அவ்வகையாகவே கனத்திலுண் டாம்; போக்தாவின் அதிருஷ்டத்தால் கிளப்பப்பட்ட மாயையோடுகூடிய சிற்சக்தியானது செய்யாதனையும் செய்விக்கும், தேசகால நீர்க்காதியும் மயலேயாம். மனப் புறத்தோற்றம் வெளியிலுள்ள தென்பதும்உண்மையென்ப துய்கீண்ட பழக்கத்தானே யாமென்க எத்தகைய பாவனை யுடன் அக்காலத்தில் அவ்விடத்தில் நினது நாயகனிருந் தானே அத்தகைய பாவனையுடன் இறந்தான் ஆகையினுல் பாவித்தபடியான அப்பொருள்களேயே அங்கேயேஅடைந் தவனுனன். சொப்பன சங்கற்ப சைனியம் போலும்இவர்

யாவரும் சிற்சந்தியானே சத்ரூபமே; இவ்வளவே கனுப் பொருள்களினும் நனுப் பொருள்களின் விலக்ஷணத் தகைமை, யாது அவிசம்வாதி சர்வபுருஷ சாதாரணர்த்தத் தன்மையோ, இத்துணை மாத்திரையானே சத்தியத் தன்மைச் சித்தியாகாதாம், சந்திரன் ஒட்டையளவு தோற்றுதல் இந்திரஜால முதலியவை கூட அவிசம்வாதியாய் யாவருங் கண்கூடாக அநுபவிக்கக் கண்டாம், பாதிதமாதல் இருபாலு மொப்பேயாம்.

அற்றேல் விவகாரதசையில் விசம்வாத மில்லாதவழி கற்பிதத்தன்மையே அசித்தமாம் என ஆசங்கித்து விய பிசாரித் தன்மையானே திருசிய மாத்திரத்திற்கு மித்தியாத் தன்மையைச் சாதிக்கின்றார். பரஸ்பரகால அசத்வமும் சிறப்பற்றதேயாகு மென்கின்றார்.

கனவின்கண்ணே நனவானது அசத்திய ரூபமேயாம், நனவின் கண்ணே கனவானது அசத்திய ரூபமேயாம், பாதத்தைப்போல நாசத்தின் கண்ணும் பரஸ்பர கால அசத்துவம் சமமேயாம்; ஜன்மத்தின் கண்ணே மரணம் அசத்து வடிவமாம், மரணத்தின் கண்ணே ஜன்மமும் அசத்து மயமேயாகும், நாசத்தில் அவயவங்கள் நாசமுடையன வாதலின் திரவியமானது நசிக்குக, பாதத்திலோ அநுபூதி பலத்தினாலே நசிக்குக; இங்ஙனம் நிமித்தமேத மிருப்பினும் அழிவதிற் சிறப்பொன்றையுங்காணேமே; முன்னர் சத்தியத்தன்மை சாற்றப்பெறறது ஈண்டோ அசத்தியத் தன்மையென அநிர்வசநீயத் தன்மையாம் இரண்டும் சமமேயாம், இவ்வண்ணமாக இதுசத்துமல்ல அசத்துமல்ல, மயன் மாத்திரமாகவே மலர்கின்றது,மலர்ந்தறவே சிருஷ்டிகாலத்திலும் பிரளயகாலத்திலும் சிறப்பின்றிய சத்ரூபப் பிரஹ்மம் சித்தமேயாம். உபோற்

வித சம்பந்தமாகவுரைத்து விவகரித்த வினுவின்விடையை யளிக்கின்ருர், அநுபவங்கள் என.

உலகமயல்களின் விசித்திரத் தகைமையைக் காட்டும் வாயிலாய் அபிநவலீலையின் ஒப்பான மயற்கவர்ச்சியை யும் முன் மொழிந்ததையும் தெளிவிக்கின்ருர்.

சில அநுபூதிகள் மயல்களாய்ப் பூர்வ அநுபூதியி னின்றுண்டாம் சமஸ்காரவாயிலாக உண்டாம்; சிற்சில அபூர்வ அநுபவங்களாம், பூர்வ அநுபவங்களைக் காரண மாகக் கொண்டு உண்டாகாதனவே அபூர்வ அநுபவங்கள் எனப்படும்; சில ஒப்பனவாயாம் நினது சமானசீலமாய் நினது சமானகுலமாய் நினது சமானசரீரமாய் உண்டா யிருப்பதே போலும் பிரதிபிம்பமாக வுண்டாகி நினது பர்த்தாவின் கற்பனையாக இந்தலீலை தோற்றுகின்ருள். முன்னனுபூதியோடு ஒப்பாகவோ ஒப்பில்லாமலோ சிற் சில அபூர்வ அநுபவமாகவோ விரைவில் அநுபவிக்கின் ருர்க ளென்றுணர்தி, சிலபால், ஒரொருகால் சர்வ அவ் வாசனை யுண்டாங்கால், பேதத்தைப் பிரித்துப் பாராமை யின் அவைகளேயெனத் தோற்றும், சிலபாலோ பாதி வாசனை யுளதாயின் பாதிசமமாகவே தோற்றும், ஜீவாகா சத்தின் கண்ணே அநுபூதிகள் அசத்தியங்க ளாயினும் சத்தியங்கள்போலத் தோற்று கின்றனவாம். ஆகவே நினது சீலத்தளாய் நினது ஒழுக்கத்தளாய் நினது குலத் தளாய் நினது தேகமயத்தளாய் இவள்வரற்குரித்தேயா வள். மொழிந்த முறையிற் பிரதிபிம்பஜன்னியம் பிரதிபை யாக இந்த லீலையிலங்குகின்றனள்; எங்கு நிறைந்திருக்கும் அறிவாங் கண்ணுடியில் பிரதிபை பிரதிபிம்பிக் கின்றபடி யால் யாண்டும் இதுவே முறையெனக் காணலாம்.

தோற்றத்தின் முடியும் விதூரதன் பதுமனுமெனக் கேட்ட நவீனலீலை பிரார்த்தனையும்:

விதூரதபுரத்தி லிருந்த புதியலீலை புஷ்பாஞ்சலிசெய்து வேண்டுவாளாயினள். ஸ்ரீ சரசுவதிதேவி விதூரதனாகிய நினது இந்நாயகன் போர்க்களத்தில் இத்தேகத்தை விட்டு அந்த அந்தப்புரத்தையே 'யடைந்து பதுமபூபால வடிவினனா யிருப்பன் என்று கூறியதைக் கேட்ட இரண்டாவது லீலையானவள் எதிரில் நின்று இருகரங் கூப்பி மிகுந்த பக்தி வணக்கத்தோடும் அநேக நமஸ்கார பூர்வகம் இவ்வசனங்களைக் கூறத் தொடங்கினள்.

அபிநவலீலை வரந்தர வேண்டலும் ஸ்ரீதேவி வேண்டியவாறருள் புரிதலும்:

ஹேதேவி இக்கிருபணியிடத்திற் காருண்யம் வைத்து வரந்தரல் வேண்டும்; முற்றிலும் லோபப் பொருட்டுவெகு அவமானம் சகித்தல் கிருபணமாம் ஹே ஞானசொரூபமாகிய பகவதித்தாயே! இத்தகைய தேவியை யான் நித்தியம் அருச்சித்துக்கொண் டிருந்தேன், அத்தேவி யிரவிற் கனவில் இனியதரிசனத்தைக் கொடுத்துக்கொண் டிருந்தனள், அத்தேவி எத்தகையினளா யிருந்தனளோ அத்தகையினளாகவே நீ யிருக்கிறாய் ஆகலின் ஹே அம்பிகையே! அழகிய திருமுகத்தாய்! கிருபணர்கள்மேல் வைக்குங் காருண்யத்தால் வரந்தரல் வேண்டும். நீதான் அந்தத் தேவி யென்பதில் ஐயமேயில்லை, இந்தப் பிரகாரம் அவள் வேண்டிக் கொண்ட அளவில் ஸ்ரீ ஞான தேவியானவள் அவள் அன்பினாற் சிந்தித்ததையும் பூசித்ததையும் கருதி அந்த லீலையை நோக்கி மிகமகிழ்வுடன், அனன்னியமாகிய பாவனையினாலே யிடைவிடாமல் சாங்காறும் நோன்புற்றுள நின்மேல் பரமதிருப்தியை யடைந்தேன், ஆகலின் ஹேகுழந்தாய்! உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேட்டுக் கொள் ளென்றருள, போர்க்களத்திற்றேகத்தை விட்டு

எனது பதியானவர் எங்கே போயிருப்பாரோ அங்கு இத் தேகத்துடனே இவ்வங்கனையா யிருக்குமாறு திருவருள் செய்யவேண்டு மென்று அத்தேயத்து லீலை வேண்டிக் கொள்ள, அதற்கு ஸ்ரீ ஞானதேவி, அவ்வாறேயாகுக, நீயொரு தடையும் படாமல் மிகச்சிறந்த பக்தியோடும் சகலசாமக் கிரியோடும் மிகநன்றாக நெடுநாள் பூசித்து வந்தாய் என அருள்செய்தாள்.

புதியலீலையானவள் கிடைத்தவரத்தின் சிறப்பால் மகிழ்வுடன் முகமிகமலர்ந் திருப்பதைக்கண்ட புராதன லீலை தூலதேகத்துடன் இவளுக்கு நாயகலோகப் பிராப் தியும் தனக்குத் தூலதேகம் விட்டுப் பிராப்தியும் உண்டா வதன் சிறப்பென்னேயென்னும் சந்தேகத்துடனுற்றமனத் தினளாய் ஸ்ரீதேவியை நோக்கி வினவுகின்றாள்.

சத்தியகாமமும் சத்திய சங்கற்பமும் உரை ஹே தே வியே! பிரஹ்மரூபமாகிய தேவரீர் நினைத்தபடி முடிவது திண்ணமாக இருப்ப, அதேதேகத்தோடும் யான் அவ்வே றுலகத்தி லிருக்கும் கிரிக்கிராமத்தையேன் அடையவில்லை இவள்மாத்திர மிப்போது தேகத்தோடும் அடையும்வகை யாதோ கூறுதியென்று பிரார்த்தித்தனள்.

உயிர்கள் தங்கள் தங்கள் முயல்வினாலேயே வேண்டி யவற்றைஎமதருளால் அடைவர் எமக்கதன்கண் யாதொரு கர்த்தவ்யமு மில்லை யெனல், எமக்கு யாதொரு இச்சை யும் சுயமாகக் கிடையாது பூர்ணகாமத் தன்மை யிருத்த லின், பிராணிகளின் கருமானுசாரமாகவே யுதிக்கும் அவ் விச்சை அதனது விவத்தையானே விவத்தியாம் என் னுங் கருத்தால் ஞானதேவி சமாதானிக்கின்றாள்.

யாவருக்கும் ஒரு சிறிதும் யான் கொடுப்பதே கிடை யாது, ஜீவர்கள் தாங்களே தங்களிச்சைப்படி யாவற்றை

யும் விரைவிற் சம்பாதித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். ஞான தேவியாகிய யான் பிராணிகள் வாஞ்சித்தவருஞ் சுபத்தை வரதான வாயிலாகப் பிரகாசிப்பிப்பேன் அறிவுமாத்திர அதிதேவதையா யிருப்பன், காய கரும வாசனையோடு கூடிய மாயாசகித சிற்சத்தி யனுசாரமாகவே பயன்றருவேம்; நின்பாலுதயமாய ஜீவசக்தி எம்மை யினிதாராதித்துறைந்து யான் முத்தையாவேன் என்னும் வருங்கரும அதன்பல சூக்கும அவஸ்தையைக் கருப்பத்துற்ற காமத்தால் வரைந்துகொண்ட அறிவுருவமாகும், இத்தகையநீள் பாவனையால் அத்தகையவீடக்காலடையும்; அவ்வவ்வகையானே நீ யெம்மாலுணர்த்தப் பட்டாய், அந்த யூகத்தினாலே உணர்வினாலே யொதுக்கப்பட்ட அஞ்ஞான ஆவரணங்களால் நிருமலவடிவ அவஸ்திதிவடிவ அமலத்தகைமையை நீயடைந்தனை, யான்முத்தையாவேன் என்பதான பாவனையானே நீள்போது கூடினவளானபோது முற்போதித்த யூகத்தானே தெளிவிக்கப்பட்டாய், அவ்வெண்ணிய பொருளையே சிற்சக்தியினானே யடைந்தனை.

இவ்வண்ணம் அவர்கள் அவ்வீட்டிற் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது அவ்வீட்டினின்றும், மிகச் சினமுடையவனாகி வெளிப்போந்த விதூரதன் யாது செய்தான் என்று ஸ்ரீ இராகவர் கேட்ப ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் விடையருளுகின்றார்: இடியிடித்துக் கொண்டு கிளம்பும் அநேகமேகங்களின் பெருஞ்சப்தம் போலுஞ் சப்தம் மிகமிகவுங் கிளம்பியது அக்கால்; துந்துபித் தொனியானது பர்வதபக்கப் பாறைப் பித்திகளிற் பிரதித்தொனி தொனித்து அதிபயங்கரமாக விருந்தது. சஸ்திரங்கள் ஒன்றோடொன்றுமோதி டங்காரஞ்செய்து கொண்டிருந்தன. வலுவில் வலிந்தமடந்தை யுடைந்தழும் ரோதனமிகுத்தது. நிபிடமான அவயவ பாஷாணங்களால் பூரிக்கப்பெற்றது அசேஷ பிரஹ்மாண்ட

பொந்தினிற் ஜெனி; அதிமகத்தான தொனியினுனே எல்லாப் பக்கங்களினும் நிறைக்கப்பெற்ற பிரஹ்மாண்டப் பொந்தானது சிலாகனத்தாற் பூரிக்கப் பெற்றதேபோல இருந்தது. மிகுந்தகோர பயங்கரமானது பத்துத்திசையிலும் பூரித்திருந்தது. இருளானது மிகமிகவும் அதிகரித்திருந்தது, உன்முகங்களொப்ப சஸ்திரசங்கட்ட அக்கினிகள் சொலித்துக் கொண்டிருந்தன. சரகோரக் கூட்டங்களை வருஷிக்கும் வீரமேகங்கள் கர்ஜனைகள் செய்து திரிந்தன. விரர்மேலும் குரூரமானலோகபிற்பாகக் கழுகு முதலியவைபோல அம்புகள் நிரந்தரம்வீழ்ந்தன, ஆகாயத்தில் அம்புகள் பொடிந்து பொடிந்து படபடவெனச் சப்தித்து வீழ்ந்து கொண்டிருந்தன. தூளிகள் ரக்தத்திற் சாந்தியுற்றன, தமங்களும் சப்தபயங்களும் முறையாக ஆயுதவன்னி ரஸ்மிகளாலும் போரிலேயே தியான மிருத்தலினுலும் மிருதி நிச்சயங்களாலும் சாந்தியடைந்தன. நிச்சப்த முண்டாகுமாறும் அசம்பிரமம் அடையுமாறும் கேவலப்போரே நடந்தது. ஒரேகாலத்திற் சமசமவெனச் சப்த முண்டாகுமாறு சரக்கூட்டங்கள் அப்போரில் வீழ்ந்துகொண்டே யிருந்தன. சமவேகங்களோடும் பரஸ்பரம் சமசம சப்தங்களோடும் சரக்கூட்டங்கள் பாய்ந்தன. டகிடகிதவென கலகலவென புசுண்டி யென்னும் ஆயுதஞ் சப்தஞ்செய்து கொண்டிருந்தது. திமிதிதியென்னும் சமுத்திரம்போல அப்போர் தாண்ட முடியாததா யிருந்தது. எங்களுடையபதி உமது திருவருளுற்றும் போரின் மத்தகயங்களைத் துவம்சம்புரிந்தும் வெற்றியுறுமற் போமாறெங்ஙன்? மகத்தான பரிவாரங்களாகிய நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களோடு பூர்ணசந்திரன் வெளிக்கிளம்பியதே போல விதூரதன் மிகுந்த பரிவாரங்களோடு தனதரண்மனையி லிருந்துவெளிச் கிளம்பினன்; வீரகணங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு

அரசன் அழகியதேர் ஏறினன், அத்தேர்மேருவாதி சிகர ஆகாரத்தோடு சமமாய ஆகார முற்றதாயும், முத்து மாணிக்க முதலியவற்றானே யலங்கரிக்கப் பெற்றதும் ஐவகைக் கொடிகளானே யலங்கரிக்கப் பெற்றதும் சுவர்க்கத்திற் பிரசித்தமாய தெய்வவிமானத்திற் கொப்பானதுமாகியிருந்தது; சர்வதிசைகளினும் ஏவப்பட்டுச் செல்வனவாய் எட்டுக் குதிரைகளால் அலங்கரிக்கப்பட் டிருந்தது மத்த கஜவடிவ மேகங்களின் சப்தங்கள் பின்னதிசயமாகக் கிளம்பின, துந்துபித்தொனிகளோ மலைகளின் தாழ்வரை முதலியவற்றிற் பிரதித்தொனி கிளப்பிக்கொண்டு மிகு கோரமாகக் கிளம்பின, மதம்பிடித்த போர்வீரர்தமினின்றும் உண்டான கலகல சப்தங்கள் வியாபித்திருந்தன, கிங்கிணிக் கூட்டங்களின் சப்தங்களும், ஆயுதங்கள் ஒன்றோடொன்று அடிபடும் பெருஞ்சப்தங்களும் நிறைந்திருந்தன, வில்லின் சடசடவென்னுஞ் சப்தங்களும், சரங்கள் சீறுஞ்சப்தங்களும் வீரப்பாட்டுகளும் ஒருவருக்கொருவர் அங்கங்கலந்து நடக்கும் போராற் கவசங்கள் தூளியாதலாலாம் ஜணஜண சப்தங்களும் கிளம்பின: ஓங்கி யெரியாநின்ற சுவாலைகளின் டணத்கார சப்தங்களும் வீராவேசத்துடன் வீரர்கள்செய்யும் பெருஞ் சப்தங்களும், வீரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கூவிக்கொள்ளுஞ் சப்தங்களும், வந்திமார்களால் வீரர்கள் தம் உற்சாகப்பொருட்டுக் கூறுஞ் சப்தஞ்களும், போரிலடிபட்டுக் கைகாற்போய்த் துயரத்தாலழுஞ் சப்தங்களும் மிகவியாபித்திருந்தன. பிரஹ்மாண்டத் துள்ளெலாம்தன்னிறைவானே கற்போன்றிடையீடின்றித் தொனி தொனித்துக் கொண்டிருந்தது, கனத்தன்மையானே கையாற் கவர்வதேபோலு மிருந்தது, பத்துத் திசைகளினுமுள்ள கொடிவீடு முதலியவற்றில் நிறைந்து அந்தப் பயங்கரத் தொனியானது வியாபித்தது, பின்

னர்ச் சூரியமார்க்கமானது அத்தியந்தம் மூடும்படியாக விருந்தது, தூளிவேடத்தோடும் பூமீடமே ஆகாயத்தின் கண்ணே யெழுந்து பறந்துகொண் டிருந்ததுபோற் றோற் றிற்று; அத்தூளிகளானே அம்மகாபுரமானது கர்ப்பவா சத்தி லிருப்பதுபோலாயிற்று, வீரியமிகுத்த யவ்வனத்தில் இயற்கையாய் அளிவேகம் மிகுவதேபோல மிகக்கொடிய இருளானது பரவியது, மெதுவாகச் சேனைகளைச் சேகரித் துக்கொண்டு அவ்விதூரதனுனவன் சைந்தவர்களுடைய பலத்தையும் தன்பலத்தையும் சீர்தூக்கி யேற்றத்தாழ்வு பாராமலே ஒருமித்து நிரம்பியுள்ள பிரளயக் கடலிற் பக் கத்தோடு பறக்கும் மேருகிரியானது புகுவதேபோலப் பகைவரது சேனையிற் புகுந்தனன். புகுந்தளவே வின்னு ணிநேனுசைகள் சடசடவெனக் கிளம்பின, கொள்ளி யெரி போலச் சஸ்திரங்கள் ஒன்றோடொன்று பட்டுண்டாம்அக் கினியானது சொலித்துக் கொண்டிருந்தது, வீரமேகங்கள் சரதாரைக் கூட்டங்களைக் கர்ச்சனையோடும் பெய்தன. வீரர்களுடையதேகங்களில் ரம்பம்போல அதிகூர்மையான பாணங்கள் புகுந்தன, கட்கங்களின் ஒன்றோடொன்று மோதும் ஓசை படபடவெனச் சப்தித்து ஆகாயத்தின் கண்ணே பரவியது, சஸ்திர சம்பந்தமான அக்கினிப் பிர காசங்களால் விரைவில் இருள்கள் சாந்தியடைந்தன. யம ஆராதனயாத்திரை யுற்சவத்தில் நடம்புரிவனபோலக் கவந்தபந்திகள் எழுந்தன, இரத்தங்களானே தூளிகள் சேறுயின,ஆயுதவன்னிகளா லிருள்கள் ஒளிந்தன,போரின் ஏகதினவானேசப்தங்கள் ஓய்ந்தன, மரண நிச்சயத்தாற் பயங்கள் பறந்தன, போரானது கேவலம் ஓய்ந்த சப்த முடையதாயும், சம்பிரமமற்றதாயும் ஆகியது. வாயுவாதி களாலே ஆகுலமில்லாத வர்ஷாமேகவொளியை யுற்றது, கட்கமின்னற் றரங்கங்கள் பளீர்பளீர் என மின்னிடாங்

கார சகிதமாயின, சரக்கூட்டமானது ககககவென வொலித்தது, அக்கினியந்திரம் டகடகவெனக் கதறிக்கொண்டிருந்தது, பெரிய அஸ்திரங்கள் ஒன்றோடொன்று கலந்து ஜணஜணவெனச் சப்தித்தன, இவையல்லாமல் பிறவற்றானே திமிதிமியெனச் சப்தங்கள் உண்டாயின இவ்வண்ணம் அப்போரானது பயங்காளிகட்குத் தாண்டமுடியாததா யிருந்தது இந்தப்பிரகாரம் அதிகோரமான பெரும்போரானது நிகழ்ந்தவழி மீண்டும் ஞானமயமான பகவதியைநோக்கி இருலீலைகளும் இவ்வாறு கேட்கத்தொடங்கினர் மீண்டும் என்றதனானே கூறப்படும் வினுவிடைகள் முன்மொழிந்த ஊகங்களானே அடங்கிக் கிடத்தலின்கூறியது கூறலென்னும் கோளேவருதலின் கூறியபொருளின் வெளிப்படையாக்கும் பயன்மாத்திரத்தைக் கருதியதாம். ஹே பரமேசுரியே! யானைகளையும் அடித்து ஓடும்படிசெய்யும் பெரும்போரில் எங்களுடைய நாயகரானவர் தங்களுடைய கிருபையைப் பெற்றிருந்தும் அகஸ்மாத்தாக யாது காரணத்தால் வெற்றிபெறவில்லைகூறுதி.

விதூரதன் பிரஹ்மவித்தையை அடைதற்கும், சிந்துரதன் செல்வவெற்றி யுறுதற்கும் காரணமுண்டென ஸ்ரீ சரசுவதிதேவி கூறல்.

விதூரத மன்னவனது பகைவனுகிய இம்மன்னவன் வெகுகாலம் வெற்றிபெற என்னை யாராதனை செய்திருகின்றான், விதூரத மன்னவனோ அவ்வாறு செய்யவில்லை, ஆகலின் சிந்துராஜாவே ஜயம்பெறும் விதூரதன் வெற்றிபெறான், எல்லாப் பிராணிகளின் மனத்துள்ளடங்கிய ஞானவடிவமாகியே யானிருக்கின்றேன் இத்தகைய என்னை யாவர் எக்காலம் எவ்வண்ணம் காமகரும வாசனைப்பலத்தான் பலதானஞ் செய்யுமாறு பிரேரிக்கின்றாரோ விரை

வில் அவ்வண்ணமே யக்கால் அவருக்கு யான் அவ்வப் பிரயோஜன வடிவமாக விவர்த்தமாகியே யுபகரிப்பேன். இவ்விதூரதனோ ஞான மயமாகிய என்னையான் முக்தன் ஆகவேண்டுமென்று உபாசித்திருக்கின்றான் ஆகலின் அவன் முக்தனே யாவன், இவனுடைய சுயஞ்சத்துரு சிந்துமகி பதி வெற்றியாற் சத்துருக்களைப் போரிற் பீடிப்பேனாகை யானாகவேண்டு மென்று என்னை யுபாசித்துளான் ஆகை யால் விதூரதனவன் அத்தேகத்தைப் பார்வையாகிய உன்னோடும் இவளோடும் அடைந்து காலாந்தரத்தில் மோக்ஷத்தையு மடைவன், இவனுடைய சுயஞ்சத்துருவா கிய சிந்து மகிபதியானவன் இவனைக்கொன்று இப்பூபீடத் தில் வெற்றிபெற்றவனாகி இராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்து கொண்டிருப்பான். என்றிவ்வாறு தேவிமார்கள் இருவரும் பேசிக்கொண் டிருந்தபோது இரண்டு பலவான்களும் போர்செய்து கொண்டிருந்த ஆச்சரியத்தைப் பார்க்கும் பொருட்டுப்போல இரவி உதயாசலம் வந்தது. புவனமைக் கடலினின்றும் எடுத்துவந்து வைத்ததுபோ லிருந்தது, சூரியனுடைய கிரணங்கள் பொன்னைப் பாலாக்கி யெங்கும் பரப்பினபோற் செய்தன. இச்சமயத்தில் எல்லாப்படை களுமே இரிந்திரிந்து கரிந்தன, இரண அங்கணமானது சூனியம்போலாயது இருபாலினும் ஒரு சிறு வீரரே யெஞ்சி நின்றனர்.

• விசித்திர மாயையை உண்டாக்குவனவாகிய மந்திர அஸ்திரங்களானே அகிலத்தை மயக்கும் சிந்து பதும மன்னவர் நேரிற் கலந்து போர்செய்யத் தொடங்கல்.

வில்நாண் பூட்டித்தொனித்தனர்; திசைமுகங்க ளெல் லாம் பிரதித்தொனி செய்தன. மேருகிரிதடத்திற் கற்பாந் தம்பவன மடித்ததுபோலப் பலவானாகிய விதூரதன் காலை

யிலருக்கன் கிரணங்களைப்போல விடுத்தனன் சாயகங்கள். நிமிர்ந்த கழுத்தோடுகூடிய சிந்துமன்னவனை முன்னூற்று அவ்விதூரதமன்னவன் மத்தியான தபனசமான கோபத்தோடும் அதிவேகத்தை யுடையவனாயினன்; வில்லெடுத்து நாணோசை செய்ய அது நெடுநேரம்வரை எல்லாத்திசைகளிலும் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன, மேருகிரியின் றடத்தைக் கற்பாந்த சண்டமாருதம் அடித்ததுபோ லிருந்தது; மிகவும் விக்கிரமம் பொருந்திய இராஜாவானவர் அம்புறாத்தூணியாகிய இரவிலிருக்கும் முகுளித பதுமங்களில் பந்திக்கப்பட் டிருந்த பாணங்களாகிய வண்டுகளின் பரம்பரைகளைப் பிரளய மார்த்தாண்டன் கரங்களை விட்டதேபோல விட்டனர்; அவரது நாணினின்றும் விடுபடுங் காலத்தில் ஒரேபாணமாக விருந்தது ஆகாயத்தின் கண்ணே போகும்போது ஆயிரமாக விருந்து இலக்ஷக்கணக்காய் வீழ்ந்தன; எளிதாகவே சிந்து மன்னனுக்கும் அவ்வாறாகவே யிருந்தது ஆற்றல்; இத்தகைய போர்க்கவுசலம் அவர்கட் கெங்ஙன முண்டாயதெனின்? வரதராஜாவாகிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைத் தவத்தா லாராதனை செய்து பெற்ற வரப்பிரசாதத்தால் இவ்வில்லாண்மையானது இவர்கட்கு நேர்ந்தது. அச்சிலீமுக பரம்பரை அதிதீக்ஷணங்களாய் மிகத்தீண்டப் பெறுதவா யிருந்தன. அநேகவிதமாகச் சிந்தவாகிய பெருந்தோளன் நெடுநேரம் சமர்க்களத்திற் சிரோபூதமாய் விளையாடினன்; தேரின்கண் ணேறியிருந்த ஆரிய புத்திரராகிய எனது நாயக விதூரதரை அதிவிரைவில் அச்சிந்து சரமழைகளால் விளையாடி ஆ ஆ! அந்தோ! கஷ்டம்! துன்புறுத்துகின்றனன். கொடியற்றனர், தேரற்றனர், குதிரையற்றனர், கொள் சாரதியற்றனர், வில்லற்றனர்.

பூபதி வீழ்தலும் புதியலீலை பூபதியிற்போக ஆனை தருமாறு ஸ்ரீதேவியைத் தாழ்தலும்:

கவசமற்றனர் அங்கமுழுவதும் அழிவுற்றனர் ஆகுல முற்றனர் உடைக்க முடியாத கற்பாறையைப்போல அதி வலுமையான அதிதூலமாய மூர்த்தன்யத்தை வஜ்ரசம மான பாணங்களாற் பிளந்து பூதலத்தில் வீழ்த்தினன். விதூரத மன்னவன் மாண்டனன் விதூரதமன்னவன் மாண்டனன் வேற்றரசனுஞ் சிந்துவாற் போரில் வீழ்ந்த னன் என்னுஞ் சப்தமானது மிகமிகக்கிளம்பிய அளவில் தேசமெல்லாம் அதிபயமடைந்தது, கூட்டங் கூட்டமாக வண்டிகள் பாண்டங்களும் பிறவுமேற்றப்பட்டனவாய்ச் செல்லத்தொடங்கின, கூவிக்கொண்டு திரியும் மனைவி மக் களையழைத்துக் கொண்டு அதிதூர நகரங்கட்கு செல்லத் தொடங்கினர். ஹே இராகவ! இப்படியாய வேளையில் ஸ்ரீசரசுவதிதேவியை நோக்கிலீலை ஹே மாத! இங்கு எனது நாயகர் இத்தேயத்தைவிட முயலுகின்றா ரென்று முன்னிருக்கும் மூர்ச்சித்த நாயகரது முடிவுமூச்சை நோக் கிக் கூறி ஸ்ரீ ஞானதேவியாகிய பரமேசுரியே! எனது பர்த்தாவைப் பின்றொடர்ந் தடையுமாறு திருவருள் புரிய வேண்டும், புதிய லீலாதேவியானவள் கிடைத்தவரத்தின ளாகி முன் வர்ணிக்கப்பட்ட வாசனு மயமாகவே தேக முடையவளாகி மகிபதியாகிய பதியை யடையும் பொ ருட்டு விண்ணெறியானே லோகங்களைக் கடந்து செல்வா ளாயினள். கூறியபடி சிந்தித்து ஸ்மரணத்தோடும் தேகாதி யவத்தை யடைவுற்றுப் பதியடைவினுற்சாதகத்தால் மிகுந்த ஆனந்த முடையவளாய் மகத்தான மகரத்வஜமாய் ஆகாயத்தலத்திற் பக்ஷியைப்போல இலகுவான சரீரமு டைத்தாய்ப் பறந்தனள்.

வழியிலிருந்த குமாரியோடுங் கூடிசெல்வோம் வருதியென அக்குமாரி கூறி முன்பு நெறிகாட்டப் பின் செல்லுகின்ற புதிய லீலையின் நெறிநீக்கும் மேக மார்க்கத்தைக் கடந்து வாதஸ்கந்தத்தினுட் சென்றனர், சூரியமார்க்கத்தைத் தாண்டி நக்ஷத்திர மார்க்கத்தையும் கடந்து சென்றனர், வாயு இந்திர சுரசித்தர்களின் லோகங்களை யெளிதிற்றாண்டி பிரஹ்ம விஷ்ணு மகேசர்களின் லோகங்களையுந் தாண்டிப் பிரஹ்மாண்ட கபாலத்தை யடைந்தனர். இம நீர்ச் சீதளத் தகைமையானது உள்ளிருப்பதாயினும் கும்பத்தி லபின்னமாகத் துவாரமொன்று மிராதிருந்தும் வெளியில் வெளிக்கிளம்புவதே போலச் சங்கற்ப சித்தமான அவள் பிரஹ்மாண்டத்தி னின்றும் வெளியே கிளம்பினள். இக்கமனமும் சித்தத்தின் கற்பனை மாத்திரமேயாகும், தன் சித்தமாத்திரத்தி னின்றும் தன் சங்கற்பவியற்கையாலாம் இம்மயக்கம் ஈண்டு இவ்வண்ணம் வெட்டவெளியாக உள்ளேயே யனுபவிக்கப் படுகின்றது; இவ்வண்ணப் பிரஹ்மாதி ஸ்தானங்களைக் கடந்து, பிரஹ்மாண்ட பாலத்தையடைந்தபின்னர் பிரஹ்மாண்டத்திற்கு வெளியிலிருக்கும் ஜலாதியாவரணங்களைக் கடந்து பெரிதுக்கும் பெரிதாயமாயையோடு கூடிய சிதாகாசத்தைப் பின்படைவுற்றனர்.

மகாத்மாக் கட்கும்பிருதிவியாதியாவரணம் போலும் பரிச்சேதம் ஆசங்கித்துக் கூறுகின்றார்.

அதிவேகத்தோடு செல்லும் பெருங்கருடனும் கற்பகோடி சதகாலஞ் செல்லினும் எல்லாவற்றையுங் கரைகாண இவ்வளவென வியையவே யியையாதாம்: ஆண்டநேகங் கோடி பிரஹ்மாண்டங்கள் கணக்கிட முடியாதனவாய் அளவற்று நிறைந்திருந்தன. அவைகள் மகாவனங்களில்

பழங்கள்போல அன்னியோன்னியம் காணமுடியாதனவா யிருந்தன, ஆண்டொருபுரத்தில் விஸ்தாரமான ஆவரணங் களோடு கூடியதா யினிது முன்னிருந்த அண்டத்தில் வாஸ்தவமாய்த் துவார அபேக்ஷை யில்லாதபடியினாலே இலங்கைக் கனியிற் புழுநுழைவதே போலத் துவாரஞ் செய்தே புகுந்ததுபோற் புகுந்தனருள்ளில்; மீண்டு அதிக வொளி வாய்ந்த பிரஹ்மாதி பதங்கடந்து மேலேயிருக்கும் அப்பதுமமன்ன மணிமண்டலத்தை யடைந்தனர், அச்சவ மண்டப மடைந்தபோது அக்குமாரி மறைந்தனள் மாயை யாற் றோன்றி மார்க்கம் காண்பித்தன போலும் ஸ்ரீதேவி திருவருளால்.

நவீனலீலை அம்மண்டபக்காட்சியா லாச்சரிய முற்றிருப்ப நாயகன்ஜீவன் ஆண்டுவந்து சேர்தல்.

விஸ்மயமுற்று விதிர்விதிர்த்தும் புளகாங்கிதையாய்ப் புந்தியா லோர்ந்தாள். அந்நாயகராகிய சவரூபத்தை அவளினிதாக நோக்கி யுண்மையாகவே இதனைத்தானே தர்க்கித்து எண்ணுவாளாயினள், அவ்விவ்வெனது நாயகர் சிந்து வாற்போரிற் கொல்லப்பட்டு வீரலோகமாகிய விதை யடைந்து கணம் இஷ்டப்படி துயில்கின்றார் போலும் யான் ஸ்ரீதேவியினது திவ்வியமான திருவருளானே சரீரத்தோடு கூடினவளாகவே இவ்வண்ணம் இங்ஙன் ஈண்டு எனது நாயகரை யடைந்தேனாதலின்யானே தன்னியை எனக்குச் சமமாக எவளையுமே யியம்பமுடியாது எனவெண்ணி அவள் தாமரைக்கரத்திற்கவின் சாமரந்தாங்கிச் சந்திரனல் லின்போல் அவனி மண்டலம் வீசிக்கொண்டிருந்தனள். இச்சமயத்தில் மன்னவன் கண்களின் விழிகள் சுழலப் பெற்றவனும் எல்லாக் கரணங்களும் மூர்ச்சிதனாகவே அதிசூக்குமமான பிராணன் மாத்திரம் எஞ்சிய தேக

முடையவனும் காய்ந்து வெளுத்த உதட்டினனும் ஜீர்ணா பர்ணாவர்ண வொளியினனும் ஆயினான், சேதனமற்றனன்; தேகத்தை விட்டுச்சென்றது ஜீவன்; கிராணஜன்னிய விருத்தியுபகிதவுணர்வானது காற்றிலிருக்கும் கந்தலேசத்தைச் சூக்குமமாயினும் கவர்வதேபோல ஆகாயத்திற் செல்லும் அச்சிவனைத் திவ்யதிருஷ்டிகளோடு கூடிய அத் தேவிமார் இருவரும் கண்டனர். அந்தஜீவ சித்தானது ஆகாயத்தில் ஆதிவாகிகப் பிராணனோடு சேர்ந்துகொண்டு வாசனையின் வாயிலாக ஆகாயத்தில் அதிதூரம்போக ஆரம்பித்தது, காற்றிற் குறிக்கப்பட்ட கந்தகலையை இரு வண்டுகள் இனிது தொடர்வதேபோல அந்தஜீவசித்தை இருதேவிமார்களும் அனுசரித்தேதொடர்ந்தனர்.

ஆகாயத்திற் சென்ற அரசனைத் தொடர்ந்து தேவிமார்கள் மண்டபமடைதல்:

இச்சீவன் சவசரீரத்தை யடையாதொழிக, ஆகாசத்திலாண்டு இருக்குக என்றிவ்வகையான வடிவ சங்கற்பத்தால் நிற்குமாறு செய்தனள். அப்போது ஜீவகலையும் லீலையும் ஞானதேவியும் ஆகமூவரும் ஆகாயத்தே சென்றனர். மன்னவனுடைய ஜீவரேகையானது இருதேவிமார்களும் உருவமுடையவர்களாக இருந்த போதினும் அவர்களைப் பார்க்கவில்லை அவர்கள் அதனைப பார்த்துக்கொண்டே சென்றனர், அக்கலையை யனுசரித்தே அவர்கள் ஆகாய மார்க்கங் கடந்தனர், அதிவிரைவில் லோகாந்தரங்களைக் கடந்து இந்தப் பிரஹ்மாண்டத்தி னின்றும் வெளிப்போந்து வேறு பிரஹ்மாண்டத்தை யடைந்து பூமண்டலத்திற் சேர்ந்து சங்கற்ப மாத்திரத்தாலுருவம் பெற்ற அவ்விருவரும் ஜீவரேகையோடுற்று பதுமராஜபுரத்தை யடைந்து லீலையின் அந்தப்புர மண்டபமுற்றனர், காற்றின்ரேகை

தாமரையிற் புகுந்ததுபோலும் சூரியப்பிரபை கமலத்திற் புகுந்ததுபோலும் சுகந்தம் காற்றிற்புகுந்ததேபோலும் இஷ்டப்படி யிருவரும் கணத்திற் புகுந்தனர் அதன்பின் ஆண்டுச் சவசய்யையின் ஒருபக்கத்தி லிருந்த முன்மரித்த விதூரதலீலையாகிய முன்வந்தவளை ஞானதேவியும் லீலா தேவியும் கண்டார்கள்.

புராதன லீலையின்றேகம் காணுதாகவே அம்பிகையை வினுதலும் விடைதருதலும்:

ஸ்ரீ பகவதியை நோக்கி யெனது பழையதேகங் காணேமே யென்று சுந்தரலோசனத்தையுடைய புராதன லீலை கேட்ப? ஹேமகத்தாங் கருத்தோடுற்ற லீலையே கேட்டி! எனச் சம்போதித்துத் தேவியுத்தர மருளுகின்றுள்:—ஈண்டிருந்த நினது தேகமானது என்ன ஸ்திதியை யடைந்ததென்றால் அந்தத்தேகம் பதினைந்து நாளாகவும் வேர்த்து நனைந்து பிராணத்தடையா லோங்கி யெரியும் சாடராக்கினியால் தகிக்கப்பட்டு நீராவியாகப் போய்விட்டது; விட்டபின் முறையாகக் காய்ந்து ஜீவனற்றதாகிநன்ருகக்காய்ந்த சருகுபோலப் பூமியின் கண்ணே விழுந்தது, காட்டகுட்டியம் ஒப்பதாகிப் பனிபோற் சீதளித்துச் சவமாகிக் கிடந்தது, கிடந்தபின் மந்திரிமார்களெல்லாம்கூடி வந்து தேகமிருந்து மிகவுங் கெட்டுக்கிடக்கும் நிலைமையைக்கண்டு இறந்தனளிந்த இராணியெனத் துணிந்து தாமேகிருகத்தை விட்டு வெளிப்படுத்தினுர்கள், இதுவிஷயத்தில் அதிகமாகச் சொல்லிப் பயனென்னே, கொண்டு சென்று சந்தனக் கட்டைகளாற் சிதைசமைத்து நெய் வார்த்தும், தீமூட்ட விரைவில் சாம்பன் மயமாயது. யாவரும் மேலுலகிற்குச் சென்றன ளென்று எண்ணிக்கொண் டிருக்கின்ருர்கள். இப்போது தேகத்தோடு வந்திருக்கும்

உன்னைப்பார்த்துப் பரலோகத்தி லிருந்து இங்கே வந்துற்றனள் என்று பேராச்சரியத்தை யாவருமே யடைவார்கள், நினது திவ்யசரீர தரிசனத்தாலும் பரம ஆச்சரியத்தையடையார்கள். முன்னர்லீலையின் தனதஞ்ஞான கற்பிதமாய்த் தனதனுபவ சித்தமாய தேகத்திற்குத் தத்துவ ஞானத்தானே பாதிதத்தன்மை யிருந்தபோதினும் பிராரப்த சேடபோகப் பொருட்டுத் தோற்றுகின்ற ஆதிவாகிகத் தகைமை வருணிக்கப்பட்டது இப்போது அன்னியரது அஞ்ஞான கற்பிதமாய் அன்னியரது அனுபவசித்தமாய தேகத்தின் விருத்தாந்தம் விளம்பப்ப்ட்டது என்றுணர்க. இராஜசரீரமானது விகாரப்படாமலிருந்தது ஞான தேவி சங்கற்பத்தினாலும் அம்மன்னவனது அதிஷ்டவசத்தாலு மென்றுணர்க.

அத்தேக வாசனைப்படியே நினக்குருவந் தோற்றும் ஆகலின் நினக்குவடிவம் முன்போன்றேயாம் என்ன அத்தேக வாசனைத் தன்மையேல் என்றால் அதேதேகம் மன்னவனுக்கே போல ஏன் அடையப்படவில்லை யென லீலை கேட்ட உத்தரமருளிப் பின்புதியலீலைக்குத் தரிசனந்தரல்:

ஹே தத்துவஞானப் பெரும்பேறுற்ற சுந்தரியே ! நீ ஆதிவாகிக தேகத்தை யடைந்துவிட்டாய் இத்தேகம் மறந்ததேயாகும் பழையவாசனை யில்லையென்று சொல்லமுடியாது எல்லாவாற்றானுமே மறந்திருக்கும் பக்ஷத்தில் ஆதிவாகிக தேகத்தில் அதனுகாரத் தன்மையே யசித்தியாகுமாதலின் அநுபவாசனை யதுவாமென்றறிதி. அவ்வாசனை யத்தியந்தம் அகன்று விட்டதென்று கூறமுடியாதாம்;ஆயினிதற்கு ஆதிபௌதிகத் தன்மையும் ஏனுண்டாகமாட்டாது எனின்? ஆதிவாகிக திருஷ்டி ரூடமானவர்கட்கு ஆதிபௌதிகம், மிகவுஞ் சாந்தியை யடையும், ஞானிக்கு ஆதிபௌதிக மிருப்பதாக அன்னியர்கள் பார்த்போதி

றம் ஆகாயத்திற் சரற்கால மேகம்போலவாம், ஆதிவாகி கத் தகைமையருடமான யாவருமே தேகமுடையவர்தாம், சலமிலாத அம்போத சமானமும் கந்தமற்ற புஷ்பசமான மும் அவர் சத்திய சங்கற்பவிலாசத்தால் லீலையின் பொ ருட்டு நாம் தரிசனந்தருவோம் வருதிவிவகாரங்களையும் ஒழுங்குபடுத்தி நடத்துவாம், என்றிந்தப் பிரகாரம் ஹே இராகவ! இந்த எம்மை விதூரதலீலை காணுகவென ஞான தேவி நினைத்த மாத்திரத்தில் பிரகாசித்துக் கொண்டிரா நின்ற ஞானதேவியும் லீலாதேவியுங் காணப்பெற்றனர்; பின் அவ்விதூரத லீலையானவள் நல்லாகுலவிலோசன முடையவளாய் அத்தேஜசின் பெருக்கால் விளக்கமுற்றி ருக்கும் வீட்டை இனிது பார்த்தனள். அவ்வீடானது நெகிழ்ந்த நிதளச் சுவாலையின் பிரகாச வசத்தாற் சந்திர பிம்பத்தினின்றும் மிகவெளுத்தகிளம்பிய வொளிபரவி யதுபோ லிருந்தது; அவர்களுடைய அங்கத்தொளி நெகிழ்வு நிறைந்த சுவர்களோடு கூடியிருத்தலின் பொற் பால் பூசியதுபோல இருந்தது, வீட்டை யிவ்வாறு நோக் கியபின் முன்னர் லீலாதேவியையும் ஞானதேவியையும் கண்டு எழுந்து மிகமகிழ்வுற்றவளாகிஅவர்களுடையபாதங் களில் விழ்ந்து நமஸ்கரித்தனள்.

தடை நீக்கியுயிரைத் தரணிபன் சரீரஞ் சேர்த்தபின் மன்னவனெழுதல்: மதோன்மத்த யவ்வனத்தோடு கூடிய அம்மானினிகள் கொடிகள் மேருவின் சிகரத்திலுட்கார்ந் தன போலப் பொற்பீடத்திற் பொலிய வீற்றிருந்தார்கள். ஞானதேவி இருவரையும் பார்த்துக் கூறுவதாவது:— மான்போன்ற அழகிய நோக்கத்தையும் அன்னத்தைப் பழிக்கும் நடையையும் உடைய லீலைகளே! சவசயனத் தானத்தினின்றும் இந்நரபதியை யெழுப்புவோமாகவென வுரைத்துப் பதுமினிவாசனையை விடுவதேபோல முன்சங்

கற்பத்தாற் றடைப்பட்ட அரசனது உயிரை விடுத்ததும் அவ்வுயிர் காற்றைப் போலக் காணப்படாத தாயினுங் இராகாதி வாசனை யிலைகளோடு கூடியிருத்தலின் கொடியா காரமுற்று மன்னவனது நாசியின் சமீபத்தை யடைந்து, மூங்கிலின் றுவாரத்தில் வாயுநுழைவதே போலக் கிரான கோசத்தினுள் நுழைந்தது, கடல் மணிகளை வைத் திருப்பதே போல நூற்றுக் கணக்கான தன் வாசனைகளை யுள்ளே யுடைத்தாயிருந்தது; ஜீவன் உள்ளேசென்றதும் அப்பதுமனுடைய முககாந்தி முன்போலவே வந்து விட்டது மழையில்லாமல் வாடியபதுமம் மழைபெய்தவுடனே மலர்வதே போலுமிருந்தது, முறையாக எல்லா அங்கங்க ளுமே ரசத்தோடு கூடியதாய்ப் பிரகாசித்தன , கொடிக் கூட்டங்கள் வசந்தகாலத்தில் மலர்வதேபோல அம்மன்ன வனுடைய அவயவங்கள் விளங்கின, பொன்போன் றொளி ரும் காந்தியையுடைய இரசமுறுமிருது பல்லவங்களை யசைப்பதேபோல அம்மன்னவன் தன்னுடைய இரசமுற் றனவாய் மிருதுவாயின வாயிருக்கும் அங்கங்களை யசைக் கத்தொடங்கினன், நிருமலமாயுருளும் விழிகளையும், மனோ கரத்தையும், சௌபாக்கிய லக்ஷணசாலி நன்னிலைமையை யும், உடைத்தான கண்களைச் சர்வபுவன வடிவ விராட் டுத் தன்னேத்திர வடிவமான சந்திர சூரியர்களைத் திறந்து பார்த்ததேபோலத் திறந்து பார்த்தான், விந்தமலை விருத் தியா யெழுந்ததேபோல மிக மலர்ந்த காயத்தோடும் எழுந்தனன்.

எழுந்தமன்னன் வினவியதற்குப் புராதன லீலை விடை புகலல்.

யாவர் அங்கே யிருக்கிறவர் எனக் கன கம்பீரத்தொ னியோடும் கேட்டனன், கேட்டதும் இரண்டு லீலைகளும்

முன்னின்று மகாராஜா என்னுத்தரவோ அதுசெய்யக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றோமென்றார்கள், அப்போதவ்வரசன் எதிரில் மிகவணைக்கத்துடன் இரண்டு மனைவியரு மிருக்கக் கண்டனன், அவ்விருவரும் சம ஆசாரம், ஆகாரம், ரூபம், ஸ்திதி, வாக்கியம், முயற்சி ஆனந்தம், உதயம், உடையவராயு மிருந்தனர். மன்னவன் நோக்கி, நீயார் இவள்யார் இவள் எங்கிருந்து வந்தனள் எனக்கேட்டனன்,கேட்கவே பூர்வலீலை அம்மன்னவனை நோக்கி ஹேதேவ! அடியாள் கூறுவதைக் கேட்பீர்களாக வெனக் கூறத்தொடங்கினள், தங்களுடைய பழயபட்ட மகிஷியாகிய சகதர்மிணிலீலை யான் ஆவேன் வாக்கும் பொருளும் போலச் சேர்ந்திருந்தேன், இந்தலீலையோ இரண்டாவது பட்ட மகிஷியாக விளையாட்டாய்த் தங்களுடைய உபயோகப் பொருட்டுப் பிரதிபிம்பமாய்ச் சுபமாய் என்னுற் சம்பாதிக்கப் பட்டவளாவள். மூன்றுலகங்களையும் உண்டாக்குபவளாய்ச் சிவையாய்த் தங்கள் சிரோபாகத்தி லிருக்கும் பொன் மாசனத்தில் வீற்றிருந்தருளும். நமைக்காக்கும் இவ்வம்மை ஸ்ரீசரசுவதி தேவியாவள். நமது புண்ணியமுதிர்ச்சியினுனே ஈண்டு நேரே எழுந்தருளி யிருக்கின்றனள். இவளுடைய பெருந்தயையினுற்முன் அயலண்டமாம் பரலோகத்தினின்றும் மகிபதியாகிய தாங்களும் யானும்கொண்டு வரப் பட்டோம்.

கேட்ட அரசன் ஸ்ரீ தேவியைப் பணிந்துபோற்ற அம்பிகை யாசிர்வதித்துத் தமதுதிருத்தானத்திற்கு எழுந்தருளினளென உபசங்கரிக் கின்றார்:—

என்பதைக் கேட்டுத் தாமரைக் கண்ணனுகிய அம்மன்னன் நன்கெழுந்து தனது நீண்டமாலைகளும் ஆடையாதிகளும் தாழும்படி, ஸ்ரீ ஞானதேவியாரது பாதபது

மங்களில் விழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்து கூறுவதாவது:சர்வ ஹிதத்தையும் கொடுக்கும்படியான ஹே சரசுவதிதேவியே! தங்கள் பொருட்டு நமஸ்காரம், வரங்களைக்கொடுக்கப்பட்டதாயே! கேட்ட பரமார்த்த தாரணையை யுடைய மதியையும் தீர்க்கமான ஆயுளையும் தனங்களையும் கொடுப்பாயாக; என இங்ஙன வேண்டிக்கொண்ட மன்னவனை ஸ்ரீ ஞானதேவியார் திருக்கரத்தாற் றீண்டிக் கூறியருளுவதாவது:—ஹே மைந்த! நீ இகலோகத்தி லுண்டாவதாய நீண்ட ஆயுள் தனதி இஷ்டப்பட்ட அருத்தங்கள் மிகமிகவு முடையவனாகி யிருத்தி, தத்துவமே[illegible] பல னத்தாலும் பாரமார்த்திகாத்ம தன்வடிவத்[illegible]னும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருத்தி, சர்வ ஆபத்[illegible] சகல கெட்ட காரியங்களும் பாபபுத்திகளும் விநாசமடைந்து உனக்கு நன்றாக அனந்தமான பெரும்பேறுகளும் ஆனந்தங்கள் உண்டாகுக, உன்னுடைய ராஜ்ஜியத்தில் ஜனசமூகங்கள் நித்தியம் மகிழ்வுடையவர் ஆகுக, உனது பிரஜைகளிடத்தில் எப்போதுமே சம்பத்துகள் வளர்ந்தோங்குகநிலை பெற்றும் நிலவுக; நீ வேண்டிக்கொண்ட வண்ணமேயாவும் உனக்குளதாகுக வெனக்கூறி ஸ்ரீசரசுவதிதேவி அவ்வரண் மனையிற்றானே மறைந்தருளினள்.

ஸ்ரீ சரசுவதிதேவி மறைந்தபின் அம்பிகையைவாழ்த்திமறவாதினிது நினைந்து வெகுகாலஞ் சீவன்முக்தராய்ப் பின் விதேகமுக்தர் ஆனாரெனல்:—

சக்கிரவர்த்தி யெழுந்த சந்தோடமும் லீலாதேவி மீண்டுமுற்ற மகிழ்ச்சியும் எங்கும் பொங்கியது, ஜயஜய வென்றும் மங்களம் மங்களமென்றும் புண்ணியதினம் புண்ணியதினம் என்றும் உண்டான கோஷமானது கும் கும் எனவும் கர்கர் எனவும் மிக வியாபிக்கப்பட் டிருந்

கது. சங்கோஷத்தினாலே புஷ்டியை யடைந்த ஜனசமுதாயம் நிறைந்ததாயிருந்தது, அரசசேவக ஜனங்கள் அரசனைக் காணும்பொருட்டு நகரங்களினின்றும் கிராமங்களினின்றும், வந்துகூடிய மண்டபங்களை யுடையதாயது. பதும மன்னவன் இனிது கொணர்ந்த நாற்கடனீரில் மூழ்கியபின் விப்பிரரும் மந்திரிகளும் மன்னவர்களும் அம்மகாரராஜனை அபிஷேகித்தார்கள். சிரப்பிரவாசத்தினின்றும் வந்தவனுக்கேபோலும் பரலோகத்தினின்றும் வந்தவனுக்கு மீண்டும் பதாபிஷேகம் மங்களப்பொருட்டாம். பன்முறையிலேயும் பிறியலீலையும் இராஜாவும் ஜீவன்முக்த மகாபுத்தியுடையவர்களாய்ச் சுரதங்களாற்போலப் பூர்வ விருத்தாந்தங்களைப் பேசுவதால் ரமித்துக்கொண் டிருந்தார்கள். அம்மன்னவன் ஸ்ரீ ஞானதேவியார் உபதேசித்ததாலுளதாய ஞானத்தால் தன் வடிவுணர்ந்தவனாகி இரு லீலாதேவி மார்களோடு கூடியெண்பதினாயிரவருடம்வரை யங்கு மிகுந்த புகழோடுகூட ஜீவன்முக்தர்கள் இவர்கள் என்று சொல்லும்படியாக இடரின்றி அரசுபுரிந்து பின்னர் விதேகமுக்தியை யடைந்து ஆநந்த அறிவு மயமேயாயினர். கும்கும் கர்கர் என்றது சப்தானுகாரமாம்; ஜயகோஷத்தினாலும் மங்கள புண்ணியதின் கோஷத்தினாலும் அத்தொனியாம். உபதேசத்தால் = ஸ்ரீ ஞானதேவியாலுபதேசிக்கப் பட்டஞான வாக்கியங்களினால் நன்றாகச் சொருபத்தையறிந்தனன்.

லீலோ பாக்கியானம் முற்றுப் பெற்றது.

கற்கடியுபாக்கியானம்.

விண்மகன் சதை லீலைகதைகளினால் விஸ்தாரமாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட அருத்தத்தை சுகமாய்த் தெளிதற்

பொருட்டுச் சுருக்கமாகக் கூறத்தொடங்குகின்றார் முன் லீலைகதையிற் பிரபஞ்சதிருஷ்டிக்கு நாசம்வர மாயிகத்வஞ் சொல்லப்பட்டது இனிக் கற்கடிகதையிற் பிரஹ்மதிருஷ்டியைத் திருடஞ்செய்தற்காக அந்தப் பிரஹ்மத்திற்கே பாரமார்த்திகத்துவஞ் சொல்லப்படுகிறது அதன் பிரயோஜனத்தைநன்றாகத் தெரிவிப்பவராய்ப் பூர்வகதையை யுபசம்மரிக்கின்றார்:

அசத்தாயிருக்கும் அநிர்வசநீயப் பிரபஞ்சத்தின் ஆபாசத்தோற்றம் எதனினின்றும் விவர்த்தமா யுண்டாமோ அது விவர்த்த அதிட்டானமாம்: அதன் அசமசத்தை யுறலாதல், காரணவிஷம விலக்கண மாற்றுப் பெற்றியாதல், அதன் அபேதமின்றியே அதனின் அயலாக ஓதவொண்ணாததாகிய காரியமாதல், விவர்த்தமாம். இல்லாததேயான ஆபாசத்திருசியம் ஸ்வருப்பதேபோலத் தன்னினின்றிற் றேற்றும், பிரஹ்மமாகிய தான் அதி நிருமலமாகவேயிருக்குமது மாயிகப் பிரபஞ்சத்தானே புஷ்டியடைந்திருத்தலின் பிரபிரும்மிதமெனப்படும், தடையற்ற பெருமையையுடைய தாதலின் பிருகத்தெனப்படும், தத்துவதிருஷ்டிவிபரீத திருஷ்டிகளினால் கூறிய விரண்டுமே ஓரிடத்தமைதல் விரோதமாகாதாம். அது அறிவுருவமாம், பயங்கர வுருவமாம், செங்கதிர்வாரிதியமன் வாயுச் செய்தொழில்களிலொருகாலும் பங்கியா தொழுகும் பரிசது பரனைப் பற்றியுண்டாகிய பயத்தால், அது தானறியார்க்கிடர் நல்கும், என்பதாதி மறைமுதலனவும், எதனது பயத்தான் வாதமிதமுடனியங்கா நிற்கும், எதனது பயத்தால் வெய்யோ னிலங்கிடு மினிதேயாக, எதனது பயத்தாற் பூவுங்கிரிகளாவிழிந்திடாதா லதுவழற்றிபமாகு மழிவிலாப் பிரயந்தானே என்னும் ஸ்ரீ மத்பகவத் வசனமும் அளவைகளாம். திருசியமில்லை யென்னும் உணர்வினானே மனத்தி

இல்ள திருசியவாசனை கழியுமாயின் அக்காரன்மேலான மோக்ஷம் அடையப்பெற்றதாகும் என்பதாக நாற்ருடக் கத்தில் பிரதிஞ்ஞை செய்யப்பட்டதன் சித்தியே இதனது முக்கியப் பிரயோஜனம் என்றுணர்தி. ஹே இராகவா! இதற்காகத் தான் இப்பவித்திரமான லீலைகதை யுனக்கி யம்பப் பட்டது, ஆகலின் ஜகத்தின் சத்தியத்தகைமையை விட்டொழிப்பாயாக. ஹே பகவன்! அகண்ட அத்விதீய சொப்பிரகாசப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே சகண்ட சத்விதீய ஜீவசத்தை யெப்படிக்கூடும்? சுவானு பூதியாகிய பிரமா ணத்தாற் றெறிந்துகொள்ளத் தக்கதும், பெரிதுக்கெல் லாம் பெரிதாயிருப்பதனுனே நிரதிசய அபரிச்சேதவடிவ விருத்தியுற்றதும் துவைதங்கள் சிறிதுமில்லாததும் ஆகிய இப்பிரஹ்மத்தின் கண்ணே அற்பஜீவன் பூர்வசித்த பிரஹ் மத் தன்மைக்கு முரண்பாடான தனிச் சத்தையை எங் ஙன மடையாநிற்பன் என்று ஸ்ரீ இராகவர் வினவ, சத்தி யமாய் அவித்தையற்றதா யிருக்கும் பிரஹ்மத்தின் கண் ணே பரமார்த்த திருஷ்டியானே ஜீவசத்தையானது சம்ப வியாதாம் அவித்தையோடு கூடியதன் மாட்டோ அதன் சம்பவமானது விரோதப்பட மாட்டாது எனப்பகுத்துப் பசரும் வேட்கை வாய்ந்த ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் முதலில் சாதாரணமாகஅதன் சொரூபத்தைக் கூறுகின்ருர்: சூட்சி யென துவைதப் பிரத்யயங்கள்அத்தியந்தம் இல்லாததாகி அதி நிருமலமாகிப் பெரிதுக்கெல்லாம் பெரிதாகி, மிகப் பெரிதான சிற்பைரவகாய முடைத்தாகி, பரமானந்த நாமமுடைத்தாகி, நாசமற்றதாகி யந்தப்பிரஹ்ம மிருக்கும் அநாத்மயோகிகளைப் பயப்படுத்துதலால் பைரவ ஆகிருதி யுடையதாகும்; "பூனெறைத தாய்ப் பொலிந்திடு மிந்த மாயோகம், கானெறைதது யோகிய ரெவர்க்கு மேகருத் தில், தானுவாகிய வதனினு மஞ்சுவர் தவத்தோர், வீண

தாகவே வெருவுவர் வெளிநவல்லிதினை விது ஒக வும் பெற்றுளது.

அற்றேல் இவ்விதமாயு பிரஹ்மம் உளதாமேலாயின் இதுதானது வெனப் பகுத்துப் பகரலாமே யெனக்கடா வப் பகருகின்றூர்.

காற்றற்ற கடற்போலிருக்கும் காற்றற்ற தீபம்போ லிருக்கும் பிரஹ்மத்திற்கு யாதொரு சிறிது சலனமுளதோ அதுஜீவனென அறியத்தக்கதாம். ஆதியதெங்ஙனமெனின் அதற்கு, சமமாயும் எங்கும் நிறைந்ததாயும் தூய்தாயும் சத்துவமாயும் குறிக்கப் படாததாயும், அதை யுணர்ந்த வராலும் கூறுெணுதகாயும் இருக்கும் எத்தகைமையுள தாமோ அத்தகைமை சாந்தமாயும் பரமபதமாயு மிருக் கும் இரண்டாவதன்றன்மையோ; அதற்கோ மோக்ஷபரி யந்தம் உற்பவபீஜ மிருத்தலின் கிளம்புகை போன்ற எவ் வடிவமுளதோ, அதற்குபாதி யியற்கையினுனே சலனசக்தி வடிவப் பிராணதாரண அசைவுயாதுளதோ அதுவே ஜீவசப்தத்தாற் கூறப்படும் அது சாந்தமற்றவுணர்வுவடிவ மாயிருக்கும். ஜகத்வைசித்திரிய கற்பனைக் கனுகூலமாகிய கிரியாசக்திப் பிரதான பிராணபாவமே ஜீவபாவசித்தாம், இதன்கட்டிருட்டாந்த மிதுவாம் காற்றற்றலைவிலாக்கட லேபோலும், காற்றற்றசை விலாத் தீபமேபோலும் இருக் கும் பிரஹ்மத்தினுடைய இயக்கஞ்சிறிது யாதோ அதுவே ஜீவனென அறிதி.

அதற் ககங்காராத்மகருத்ரபாவ முண்டென்கின்றூர்.

அக்கினிகணமானது தன்னை விருத்திக்குங் காஷ்ட தைல ஆதிக்கத்தால் அதிகரித்து மிகவொளி யுடையதா வதேபோல அச்சீவனே திடவாசனையிற் கனமான வுணர் வினுலே முறை முறையாகப் பேரகந்தையதாகும். அகம்

பாவமோ ஆன்மாவைத் தேசகாலத்தாற் பரிச்சின்னப் படுத்தித்தானே சங்கற்பவயத்தால் தேகாதி யாகிருதி யெடுத்துக் காற்றினசைவுபோல விளங்கும் சங்கற்பத்தின் முன்னிலைப்பட்ட மாத்திரத்திலேயே அகங்காரமெனப் பெயர்பெற்று நிற்கும் அசம்பாவ அத்தியாச மூலமாகச் சித்தாதி பேதங்களாம், அவ்வகங்காரம் ருத்திரனும், சித்தம் விஷ்ணுவாம், ஜீவன் பிரஹ்மாவாம், அவைகட்கே முறையாக மனம்மாயை பிரகிருதியென்பன கிரியைநாமங்களாம் ஆண்டுச் சங்கற்பவடிவமான சித்தப்பிரஹ்மாசங்சற்பத்தாற் பூததன்மாத்திரைக் கற்பனையைப் புரிந்து அதனானே சேதனான்மகபூர்வ அவஸ்தையினின்றும் நழுவியதேயாகி ஜடப்பிரபஞ்சத் தகைமையையும் அடைகின்றது.

போக்கிய வருக்கத்திற்கும் போக்தாவிற்கும் மூலமாகிய மனத்தினது தத்துவத்தை விசாரித்துச் சின்மாத்திர பரிசேடங் காட்டுவதற்காக ஆதியில் எல்லாக் கற்பனைகளும் சித்திற்கு வேறன்றென்று கூறும்பொருட்டு மூலபூதமாய மனத்தினது உற்பத்தி ஸ்திதிகளிற் காரணசத்தையைக் காட்டினும் அன்னிய சத்தை பெருமையின் அநுமாத்திரமாக இருக்கும் தன்மை யுண்டாமென்றுரைத்தல்:

பரம்பொருளாகிய காரணத்தி லிருந்தே மனம் முதலிலெழுந்தது, மனனான்மகமா யதிவிஸ்தாரத்தை யடைந்து அதன்கண் ணிருப்பதாகவே ஸ்திதியடைந் துலவும்; துவைத ஆபாசம் மனத்தின் அதீனமேயாகும். ஆகுக ஆகாதொழிக வெனவுலையும், உளத்தானுற்ற வேற்றுமையானது உளத்தை யொழித்தால் ஒழிந்துபோம். உண்மையிற் பேதமொன்று மில்லவே யில்லையாம் இலதாகவே

சேடித்து நிற்பது தானேயாம், கரையற்று விஸ்தாரமாயி ராநின்ற அறிவுவடிவ நீரின் பரிச்சின்னப்படாத பரவுத லால் அறிவு ஏகசமுத்திரமே ஆய இவ்வான்மாச் சுயம் விளங்காநிற்கும். திருசியம் பாதமாகியவழி சத்தெங்ங னெஞ்சுமெனின்? அத்திராங்கிசத்தை யழியுமா செய்யவே திரமெஞ்சுதல் பொருத்தமேயாம். சொப்பனத்தில் அஸ் திர விடயாங்கிசம் பாதமாயினும் திரமாகிய அதைக் காண் போனது பரிசேட தரிசனமாதலின், இங்ஙனம் சித்தம் ஜகத் சத்தசத்தான்மகமாம். அத்தியந்த அசத்திற்கும் பாதங்கண்டதில்லையே யெனின்? அவற்றின் கண்ணே பாதயோக்கியமாய அநிர் வசநீயத் தன்மையைக் கேட்டி! இது சதசத் விலக்ஷணமாம், பொய்யாயினும் அநேகருக் கேகாகாரமாகத் தோற்றலோ சமாஜமடைந்த தீசமுதயங் கள் இந்திரஜால மாயையாற் கலங்கினவாகி ஏகாகாரமடை தல் மயல்போல வெழுந்ததாமென்றறிக. ஆயின் எங்ஙனம் நின்காலமிருப்பதாகத் தோற்றுதல் கூடுமெனின்? மன மியற்றிய ஆசக்திபலத்தினு லிச் சமுசாரமானது நீண்ட கஞஸ்திதியை யடையாநிற்கும்.

திருஷ்டாந்த வாயிலாக அநர்த்தம் வருதலைக் காட்டி, இவ்வெல்லா அநர்த்த பரம்பரையும் ஜீவப்பிரஹ்மபேத மயன் மூலத்தாலாதலின் அதனைக்கியபோதத்தால் அம் மயல் பாதிக்கப்படும்போது பாதிக்கப்படுமாதலின் பே தத்தையே தள்ளவேண்டுமென்கின்றார்.

சிதான்மதத்துவங்களாய ஜீவப் பிரஹமங்க ளென் னும் காரிய காரணங்கட்குப் பேதமெங்ஙன மின்றோ அங் ஙனம் ஜீவமனங்களாகிய காரணகாரியங் கட்குப் பேதமில தாம், இவ்வண்ணம் மனப்பிரபஞ்சங்களாகிய காரணுதி வடிவங்கட்கும் பேதமிலதாம். பிரஹ்ம கூடஸ்தர்கட்குப்

பேதமில்லாததேதபோல ஜீவசித்தங்கட்கும் பேதமில்லை யாம், ஜீவசித்தங்கட்கும் பேதமில்லாததே போலத் தேக கருமங்கட்கும் பேதமில்லையாம். துணிபாகக் கருமமே தேகமாம், தேகமே சித்தமாம், அதுவேயானென இங்கு ஜீவனுகும், அச்சீவனே ஈசுரசித்தாம், அது ஆன்மாவாம், யாவுஞ் சிவமாம், என்னுமிதுவே சகலசாஸ்திர விசார இரகசியமென்ப தெரியாத்தறியால் இதுவெனச் சாமானிய வுணர் விருந்தபோதினும் இன்னதென விசேடவுணர் வின் மையின் ஆரோபமாம்.

முதலிய பொருளிற் சூசியுபாக்கியானம் தரிசிப்பிக் கின்றுர். விரிவாயும் சுருக்கமாயும் வருணித்த பொருளில் திடமுண்டாகும் பொருட்டுக் கற்கடி யுபாக்கியானமெனப் பெயரிய இதிகாசவாயிலாக இராக்கதியோடு வேடராஜ மந்திரி சம்வாதத்தை விஸ்தாரமாக விளம்பவேண்டுமென வேட்கையுற்ற ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் அதனைக் கூறத்தொ டங்குகின்றுர்.

ஒவ்வோரிடத் தொவ்வொருகால் ஹிம்சை செய்தே வாழ்பவர்களாகிய தாமசர்கட்கும் எவ்வாறேனுமுண்டாய ஹிம்சையநபிசம்பந்தி பூர்வபிரயத்தினுதிசயத்தால் அப வர்க்கமார்க்ககம் இனிதினுண்டாம் எனத் தெரிவிக்கும் பொருட்டும் இந்த ஆக்கியானமென வுரைத்தக்கதாம். முழுதும் = குரோடீ கரிக்கப்பட்டயாவும் = கூறிய விட யத்தின் கண்ணே புராதனமான இக்கதையை யுதாகரண மாகக் கூறுகின்றனர், இராக்ஷசியினுலே கேட்கப்பட்ட மகாவினுக் கூட்டம் உண்மையாக ஆராயுங்கால் உலக மெல்லாம் வியாபியா நிற்கும். மைக்குழம்பு மலைபோலும் உக்கிரமான ஆகிருதியை யுடையதா யாக்கப்பட்ட பது மைபோன்ற கொடுந்தொழிற் கற்கடியென்னும் அரக்கி

ஹிமகிரியின் வடக்கின் சார்பிலிருந்தாள்; அவளுக்கு விடு சிகையென்றும் அனியாய பாதிகையென்றும் வேறிரண்டு நாமங்களுண்டு.

அவண்மேனி யவயவங்களின் வர்ணனை.

திரமாகிய வித்யுல்லதைகள் போலும் விழிகளை யுடையவள் என்னுமிது அபூத உவமையாம். கர்ஜூர தருவென்பது திருணப் பிரதான விருக்ஷவிசேஷமாம் அதுவும் நீட்சியாயும் கரடுமுரடாயும் இருக்கும் அதுபோலும் ஜாநுக்களை யுடையவள் வைதூர்ய ரத்நத்தா லாக்கப்பட்ட சூரியனைப்போலும் அக்கிரநகங்களை யுடையவள். வைதூர்ய சூர்ய உக்கிரநகமெனவும் பாடமுளது, நரம்பெனும்புக் கிரந்திகளானே பூரிக்கப்பட்ட தேகத்தையுடையவள். தமாலதருவை யொத்த ஜாநுவை யுடையவள், வைடூர்யவர்ணச் சுளகின் அக்ர ஆகார நகத்தையுடையவள். பஸ்மப்பனி நகைப்பையுடையவள், மாம்சமற்ற நரதேகக் கூட்டப் புஷ்பரக்தமாலையை யுடையவள். அவள் விருத்தங் கூறப்பெறுகின்றது.

தனதன்னமாகிய நரமாமிச முதலியவை கிடையாமையின் அவளது ஜாடரஅநலமென்னும் ஔதார்யஅக்கினியானது வடவாநலம் போலத்திருப்தியடையாமலிருந்தது. இத்தகைய அவளுடைய காயம் பெரியதானதால் தன்னுடைய ஜாதிக்குரிய ஆகாரம் கிடைப்பது அரிதாய் விட்டபடியால். திருப்தியற்றவளாகிக் கடலிலிருக்கும் வடவாநலம் போலவும் கடற்றிரை போலவும் பசியைத்தரும் ஜாடராக்கினியானது மிகவும் அலைத்துத் துயர்தந்தது. பெரிய வயிற்றையுடைய அவள் ஒருகாலத்திலும் திருப்தியை யடையவேயில்லை, வடவாநல நாவானது எக்காலத்தேனும் திருப்தியை யடைந்த துண்டோ அத்தகையள்

ஒருகாலத்தில் இங்ஙனஞ் சிந்தை செய்வாளாயினள்:— இடைவிடாமல் சுவாசந்தோறும் ஜலராசிகள் சமுத்திரத்திற் சேருங் கணக்கேபோல ஜம்புத்தீவிலுள்ள சர்வஜனங்களையும் விழுங்குவேனேயாயின் மேகத்தினாலே திருகதிருஷ்ணையானது தன்னேறுவாய ஆதப நிவாரண மான போது அடங்குவதேபோல அது எனது பசியைச் சிறிது தணிக்கும்.

ஆபத்திற் சீவிக்கும் யுத்தியாதாம் மந்திராதிகளானே காப்புறும் யாவரையும் எங்ஙன் விழுங்கல் கூடும் கூடாதாயின் யாவரையும் விழுங்கு மெண்ண மெங்ஙனஞ் சித்திக்கும் எனச்சிந்தித்துத் தவமேயுபாயமெனத் தீர்மானித்துத் தொடங்கல்.

மிருகதிருஷ்ணை யென்னும் மருமரீசிகை மேகம் பெய்தலானே நன்கு சாந்தியை யடையுமாபோல யாவற்றையும் விழுங்குவேனாயின் சிறிது தணியும் பசியென்பதாம். சர்வப்பிராணி சமுதாய ஹநந இச்சையானே தவம்புரிவேன் எனச்சிந்தித்தாள். சந்திர அருக்கர் தங்கதிகளில் நோக்கமுற்ற விழியினளாய் அவர்தங் கதியையனுசரித்த பார்வையுடன் நின்றாள். துயர்ப்படாத மனங்கொண்டு பெருந் தவத்தைச் செய்வேனாகவும் மகா உக்கிரமாகிய தவத்தினாலேயே கிடையாத வத்துவுங் கூடக்கிடைத்து விடுகின்றது என இவ்வண்ணம் சிந்தனைசெய்து, அவள் அகிலப் பிராணிக் கூட்டங்களையும் உண்ணவேண்டு மென்னும் ஆசையினாலே, தவஞ்செய்யும் பொருட்டுப் பிராணிகள் செல்லமுடியாததான ஹிமவான் பர்வதத்தை நினைந்தனள். சந்திர சூரியர்கள் போலத் தேஜோமயமாய் அசையாத நேத்திரங்களையுடைய அவள் ஆண்டுச்சென்று ஸ்நானஞ் செய்து தவஞ்செய்யும் பொருட்டு ஒரே நிலைமையை யடைந்து ஒருகாலால் நின்று தவம் புரிந்தனள்.

வருந்தித் தவம்புரிதலும் ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவர் பிரசன்னமாதலும் வருணித்தல்.

அவளுக்கு முறையே தினங்களும் பக்கங்களும் மாதங்களும் ருதுக்களும் நடந்தேறின, சைலமாகிய உபாதான காரணத்தினலே செய்யப் பட்டவள்போல; இருந்து சீத ஆதவங்களில் மூழ்கிச் சிறிதும் கலங்காமல் தவக்கிலேசங்களை யெல்லாம் சகித்தனள். ஆயிரவருடங்கள் சென்றதன் பின்னர் அவளுக்கருளப் பிதாமகன்வந்தார், கெட்ட நடத்தையோடு கூடிய அவளுக்கு மிகமிகத் துர்லபமான பிதாமகன் பிரசாதம் எங்ஙனங் கூடுமெனிற் கூறுவார், அருந்தவத்தா லென்றூர், கொடூரமான தபமானது சித்தியின் பொருட்டாகுமன்றே தபமானது, சித்திக்கின் விஷசகித அக்கினியும் சீதளமாய் விடுகின்றது, தவத்தினலாகாதது ஒன்றுமே யின்றும். அவள் அவ்வாறே யிருந்து கொண்டு தாதாவை மனத்தினலேயே நமஸ்கரித்து இதனை யெண்ணினள்.

வேண்டியதைத்தானே சிந்தித்தலும் ஸ்ரீ பிரமதேவர் வினுதலும் கூறல்.

அலோக மயமாயினும் லோகமயம் போன்ற சிவர்களைத் தைக்கும் ஊசியாவேன், இவ்வரத்தினனே உலகத்தை இஷ்டப்படிமுறையே பசிநீக்கப் பொருட்டு விழுங்குவேன். ஆ! நினைவு வந்தது இவ்விபுவைப் பிரார்த்தித்து ஒருவரம் வாங்குவேன் ரோகரூபமாகவும் இரும்பின் விகாரரூபமாகவும் இருக்கும் ஜீவனேடு கூடிய ஊசியாக யானிருப்பேன், வேதாவின் வரத்தினலே இருவகையான ஊசியாக உற்று எல்லாப் பிராணிகளினுடைய இருதயத்தின் கண்ணொரேபோதில் கிராணத்தாற் கவரப்படும் மணம்போலப் பிராணனுடன் தெரியாமற் புகுந்து காரியத்

தை முடிப்பேன், இம்முறை யுபாயத்தாற் பசிநீங்கும் பொருட்டுக் கிரமமாகச் சகலஜகத்தையும் இஷ்டப்படி விழுங்குவேன். பசிநீங்குதலே பரமசுகமாம் இங்ஙனஞ் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும் அவளைக் கமலாலயன், சாந்தி தாந்தி தயாதி தபஸ்விதரும விருத்த லோகஹிம்சா அபிலாஷியாயிருத்தலின் அன்னிய வகையினுனே அவ்வாறு அபிலாஷை யுற்றிருப் பதைக்கண்டு, ஹே அரக்கர்குலமேயாய அசலத்தின் மேகமாலையாகிய கற்கடியென்னும் அருமைக்குமரியே! (புகழ்ந்தது வரும் மங்களத்தை விளக்குதற் பொருட்டாம்) எழுந்திருப்பாயாக நீ யான்மிசு மகிழ்ந்தேன் வேண்டிய வரத்தைக் கேட்குதி.

கற்கடிவரம் வேண்டலும் ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவர் வரமருளலும் வருணித்தல்:

கற்கடியினுலே பிரார்த்திக்கப் பெற்ற லோகசித்த சிவசூசித்தன்மைத் தானத்தாற் சகல ஜனங்கட்கும் அபூர்வதுக்க சாகரத்தின் மூழ்குதல் உண்டாகக் கூடாதென ஜகத்தில்தானுகவே இராநின்ற விஷூசிகை வியாதிபாவத்தையிவள்பொருட்டுந்தரும் விருப்பினராகிய அடைவுற்ற கருமானுசாரி ஸ்ரீபகவான் பிதாமகர் மீண்டுங் கூறத்தொடங்குகின்முர் வி-| சூசிகை, இகரத்தைநோக்கி, ச, ஷ, ஆக விஷூசிகையென ஆம். ஷ- ட ஆம், விடூசிகை. ஹே கமலப்பிரபுவாகிய திரிகால முணர்ந்த தேவதேவரே! ரோகரூபியாயும் இரும்புரூபியாயு மிருக்கும் ஜீவ ஊசியானுகும்படியான வரத்தைக் கொடுத்தருள வேண்டும் என்று கற்கடி விண்ணப்பிக்கவும், அவ்வாறே யுண்டாகுக வென அவளை நோக்கிக் கூறிப் பிரஹ்மா மீண்டுங் கூறுவதாவது; நீ உபசர்க்கத்தோடு கூடிய சூசிகை யென்னும் விஷூசிகையாக ஆகக் கடவாய்! ஜனங்களாற் பார்க்க

முடியாத படியான மாயையால் எல்லாலோக ஹிம்சை யைச் செய்தி. ஆனால் நிடேதித்த அபக்குவ அகாலபோ ஜனமும் அதிபோஜனமும் செய்யப்பட்டவர், அந்நியருக்கு அநிஷ்டம் செய்யப்பட்டவர், அசாஸ்திரீய மார்க்கத்தி னிற்பவர், கெட்ட தேசத்தில் வாசம் பண்ணப் பட்டவர், துஷ்டர் என்னு மிவர்தமை ஹிம்சை செய்வாயாக; பிராணவாயிலாக அபானந்தொடங்கி ஹிருதயபரியந்தம் புகுந்து இருதயபதுமம் குக்ஷியில் வர்மபக்கத்திருக்கும் மாம்சபிண்டம் பஸ்தி சிரமுதலியவற்றைப் பீடைசெய்து வாதரேகை வடிவமான விஷூசிகை வியாதியாய் ஆகக் கடவாய்; பத்மம் எனப்பெயரியரோகம், குன்மம் என்ப வற்றால் வாதிப்பதால் விஷூசிகை வியாதியாவாய் என் றும் பொருளாம் சாஸ்திர சதாசார நிஷ்டர்களையும் வேறு இயல்புடைய வர்களையும் நீபற்றிப் பீடைசெய்வாய்.

குணமுடையவரிடத்திற் செல்லின் நீங்கமந்திரம் தருதல்.

குணங்களோடுகூடியவர்களின்பீடையானது நீங்கும் பொருட்டு இம்மந்திரத்தையுங் கூறுகின்றேன்:—ஹிமகிரி யின் வடபாகத்தில் கற்கடியென்னும் இராக்ஷசி இருக்கின் றனள் அநியாயபாதிகை யெனவும் விஷூசிகை யெனவும் அவளுக்கு இரண்டு நாமங்களுண்டு அநியாயபாதிகை = நியாயமார்க்கங் கடந்து நடப்பவர்களைப் பாதிப்பவள், அவளது மந்திரம்

விஷ்ணுசக்திக ளிருவகையாம் முதலது மாயையாம் அதனததீனங்களையாம் அன்னிய சர்வசக்திகளும், மற் றதோ அதனததீனமாகி ஒவ்வொரு வஸ்துவையும் நியதஞ் செய்வதாய்ச் சாத்விகாதி பேதத்தாற் பின்னமுமாம், அத னுள் தாமசமான சங்காரசக்தியின் அங்கிசங்கள் பிராணி

களின் கெட்டகர்ம பலஜனனசக்தி விசேடங்கள் ரோகங்களாம், அதனுல் அவற்றின் நீக்கப்பொருட்டு முதன் மாயாசக்தி பிரணவமாயாதி ரகசிய பீஜமைந்தால் விளிக்கப்பட்டு நமஸ்கரிக்கப்பட்டுப் பிரார்த்திக்கப் படுகின்றது! ஓம் முதலாக. நான்காம் வேற்றுமையீருக நம: சப்தயோகத்தால், பரப்பிரஹ்ம வடிவமாயிருக்கப்பட்டவள் பொருட்டு நமஸ்காரம் என்பது பொருளாம்; பகமாகான்மியம் சர்வநியமன வீரியமாம், அதனையுடைய ஆதியாய விஷ்ணுசக்திக்கு நமஸ்காரம், நீ இரண்டாவதா யிருக்கும் இந்தினது அங்குச வடிவமான ரோகமய விஷ்ணுசக்தியைக் கெடுத்தி, ஓங்காரவாச்சிய காரண சொரூபத்தில் அத்தியந்தம் உபசங்கரிப்பாயாக ஹரஹர என்றது அத்தியந்தமென்பதைக் காட்டற்கு, நய = சொந்தஸ்தானத்தையடைவாயாக, பச = பாகத்தினுற்போல இப்போதே மிருதுவாக்கு, மத = தயிரைப்போலக்கடைதி, உத்சாதய = இந்தஸ்தானத்தி லிருந்து வேறிடத்திற்குப் போதி, கூறிய அல்லது அயலாய வகைகளானே தூரஞ்செய்தி, ஸ்வாஹா என்பது ஹவிதானுதிகளால் பூஜ்ஜியத் தன்மையை விளக்குதற் பொருட்டாம். இங்ஙனம் ஆதிசக்தியை யினிது பிரார்த்தித்து அதன் அதீனமான ரோகசக்தி பிரார்த்திக்கப் படுகின்றது, ஹிமவான் பர்வதமாகிய சொந்தஸ்தானத்தையடைதி, பின்ரோகியின் பொருட்டுக் கூறப்படுகின்றது, ஸ: = பழைய கெட்ட கருமத்தால் மறைபட்டவனும், ஸ: = ரோகத்தால் மறைபட்டவனும், ஸ: = மிருத்தியுவாற் பீடிக்கப்பட்டவனும் நீ மந்திர சாமர்த்தியத்தினுலே ஜீவனசமர்த்தமாய அமிருதத்தால் சம்பூர்ணம் சந்திரமண்டலம் எனது பாவனையினுலே அடைந்தவனுகின்றுய், அந்தத்தில் ஸ்வாஹா! என்றது தீப்தமாய அக்கினியின் கண்ணே ஹவிஷ் விடுவதேபோலப் பூர்ணசந்திர மண்ட

லத்தில் ரோகியைப் பாவனையால் வைப்பதை விளக்குதற் காம்; இம்மகா மந்திரத்தை மந்திரிப்பவன் எழுதிவாமகு ரத்தின் உதரத்தலத்தில் வைத்து, அக்கரத்தோடு கூடியவ ஞய்ப் பிணியாளனைத் தீண்டுக, மந்திரமாகிய முத்கரத்தா லடிபட்டுக் கட்டப்பட்டு ஹிமாசலத்தை நோக்கி ஓடா நின்ற அந்த விடுசிகையாகிய கற்கடிகையைச் சிறப்பாகச் சிந்தனஞ்செய்க, சந்திரனுகிய அமிருத கருப்பமாம் மடு வின்கண் ணேயாளி யிருப்பதாகச் சிந்திக்குக, சமாகித சித்தமுடையவனுகிச் சர்வ ஆதிவியாதி மயல்களும் விடு பட்டவனுய் ஜரைமரண மற்றவனு யிருப்பதாக எண்ணுக ஆனு லிம்மந்திரத்தைச் சாதகஞ் செய்யப்பட்டவன் மிக வும் சுசியாகி நிருமலமனமுடையவனுய் விக்ஷேபமற் றே காக்கிர மனமுடையவனுகிச் சௌச ஆசமனுதிகளை முன் னரே செய்து கொள்ளவேண்டும், வேண்டவே இம்முறை யாகச் சகல வீடுசிகையும் அத்தியந்த மில்லாமற் கழிந்து போய் விடும் இவ்வாறருளி விண்ணிற்சென்ற மூன்றுலகத் திற்கும் நாதனுக இருக்கும் பிரஹ்மாவானவர் ககனத்திற் கமனஞ்செய்யும் சித்தர்களானே கவரப்பட்ட கெடாத தான மந்திரத்தை யுடையவராய், காரியாந்தர சித்தியின் பொருட்டு அடைந்த இந்திரனல் வந்திக்கப் பெற்றவராய் மற்றவராற் கெடுத்தற்கு முடியாத சத்திய சங்கற்ப சித்த மாய்ப் பரசித்த சங்கற்பத்தாலுண்டாய பிதாமாதாசகோ தரன் சந்தனம் மாலை முதலிய லோகவடிவங்களாம் விசித் திர யோக்கிய மாயைகளை யுடைத்தாகி யிருந்து மிகப்பிர காசத்தோடு கூடி விளங்கும் தமது சத்தியலோகத்தை யடைந்தனர். ஹேவிஷ்ணு சக்தியே! ஆதுரன் விளித்தல். ஹேஜீவ! சந்திரமண்டலம் அமிருதமயம் சென்றவனுகின் ருய், ஸ்வாஹா = சுயம் ஈண்டுவருக என்று லழைக்கப் பட்ட ஜீவான்மகமான ஹவிஷ் சந்திரமண்டலம் சுயம்

செல்க. இம்மந்திரமானது மந்திரங்களின் மத்தியில் மகா மந்திரமாகும். பூதரசிருங்கம்போற் பிரமையுள்ளவளாகிப் பேரிருண்மயமான இராக்ஷசியானவள் மைம்மேக ரேகை போலச் சூக்குமத் தன்மையையடையத் தொடங்கினள், எவ்வாறென்றால் மேகம்போலஆயினள் பின்விருக்ஷசாகை வடிவமாயினள், ஒருபுருடப் பிரமாணமாயினள், பின்னே அஸ்தமாத்திர மாயினள், அதன்பின் ஞெட்டைரூப மாத்திரமாகி, அங்குலிரூபியாகி, உளுந்துப் பருப்பெனவாகி, தூல ஊசிபோலாயினள், பின்பட்டுத் தைக்கத்தகுதியான சூக்குமதம ஊசியாகப் பதுமகேசர சுந்தரியாகிய அவளை டைந்தனள். அதன்பின் முன்னயல் நோயினாற் பரவச மான சில அங்கத்தினும், சில இளைத்ததேகத்தினும் சில பருத்த தேகத்தினும் உள்ளேபுகுந்து வாயுலீனமாய்இரும் புருவ ஊசியாய் அதிசயமான விடுசிகைப் பிரவிருத்தி ரோகமாய் ஆயினள்; சிலசிறிய தேகத்திலும் ஸ்வஸ்தமே கத்திலும் நல்லபுத்தியையுடைய தேகத்திலும் புகுந்து ஜீவ சூசியாய்த் துர்ப்புத்திரூபமான அந்தர் விடுசிகையாம்.

இவ்வண்ணம் அவ்வூசி சிலபாலருந்தியும் மந்திரவசத் தாற் சிலவரிடத்தினின்றும் நீங்கியும் நீள்போது சுழன்று பின்மிகவருந்திய தென்கின்றார்.

பெரியவாசிட்டத்தில் பிரசங்கத்தால் நீதியைக்காட்டி பின் பிரகிருதத்தையனுசரித்து சீவசூசியெனப் பெயரிய வியாதி சொரூபத்தைக் கூறுமிடத்து இங்ஙனங் கூறப் பெற்றுளது:—இலக்கினமாய் லகுவாய் அவள் அன்னிய மாயினள் அவ்வாறே வியோமவடிவமாய் ஆகாரமற்று ஆகாசம்போலக் சூக்கும இயற்கையோடு கூடிய இலிங்க சரீரமாய் ஜீவவிடுசிகையென நின்றனள். இந்தப்பிரகாரம் இரண்டு ஊசிமயமாய்ச் சரீரங்கள் அவளுக்குண்டாயின,

அவள் பனியி னம்சம்போலக் குறுகியவளா யிருந்தனள், பனியின் அம்சம்போல மிருதுவானவளா யிருந்தனள், அவளுடைய சுருங்கிய சரித்திர மிதுவாம். இரண்டு சரீரங்களோடு கூடிய அவள் நரர்தம் இருதயத்தில் நுழைந்து மிகவுங் குரூரமாத் துன்புறுத்திக் கொண்டு பின் பத்துத் திசைகளிலும் இங்ஙனமே மிகமிகவும் சுழன்று திரிந்தாள். அநேக வருடங்கள் சுழலுவதிலே மிகவுந்தற்பரையா யிருந்து விண்ணின் கண்ணும் மண்ணின் கண்ணும் இரு தேகத்தோடுஞ் சென்றுகொண் டிருந்தனள். இவ்வண்ணம் அந்தக் கற்கடியெனப் பெயரிய இராக்ஷசியானவள் அநேக காலமாகச் சர்வஜாதி நரமாமிசங்களையும் அருந்தியும் சிறிதும் போதுமென்று திருப்தியை யடையவேயில்லை; பூர்வ பகலிலேயே (புசிக்கத்தொடங்கும் அக்கணத்திலேயே) அவள் உதிரத்துளி யொன்றுனே பசிநீங்கித் திருப்தியை யடைந்திடுவள், ஊசியினுள்ளே யெவ்வளவுதான் கொள்ளக்கூடும் ஆசையூசியோ அடங்கவேயில்லை. அவள் சிந்திப்பதாவது. அந்தோ! கஷ்டம் யான் ஏன் ஊசியாகவானேனே, மிகச் சூக்குமமாக இருக்கின்றேனே தின்னும் ஆற்றல் எல்லாம் குறுகிப்போய் விட்டதே! என்னுதரத்தில் ஒரு கவளங் கூடக் கொள்ளவில்லையே! துன்மதியை யுடைய என்னுடைய விசாலம் பொருந்திய அந்தப் பழைய ஹஸ்தபாதாதிகளெல்லாம் எங்கே சென்று விட்டனவோ! காளமேகம் போல விசாலமாகிய அங்கங்களெல்லாம் வனத்திற் சருகுகள் போலக் காய்ந்து போயினவே இத்தசையை யடைந்திருக் கப்பட்ட மந்தபாக்கியத்தையுடைய என்னிடத்தில் ஒரு சிறிதுங் கொள்ள வில்லையே! வசையினலே வாசனை கட்டப்பட்டதாய் மாதுரியமாயிருக்கும் மாங்கிசரசக் கவளங்கூட விழுங்க இடத்தைக் காணேமே! இஃதென்னை யான் இயற்றினேன் திக்திக்

கெனத் தன்னை நிந்தித்துக்கொண்டாள் என்பார் சீசீஎனத் திகைத்தாள் என்றார்.

அந்தச் சோகபராயணைத்தோடு கூடிய ஊசியானது மௌன முற்று அஹிம்சா விரதங்கொண்டு ஏகாக்கிரத்தோடுந் தவஞ்செய்து பாவந்தீர்தலையும், அதை ஸ்ரீ நாரத பகவானாற் கேள்வியுற்ற இந்திரன்கண்டு ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவரைப் பிரார்த்திப்ப அவர்வந்து வரந்தருதலையு மிருசெய்யுட்களிற் றொடர்பாய்த் தரிசிப்பித்தல்:—

மேற்கூறிய பிரகாரமாகவும் தன்றேகாதிகளைப்பற்றி யினப் பெரிய வாசிட்டத்திற் கூறும் வகையாகவுஞ் சிந்தித்து, மீண்டும் அவ்வகையாய தேகங்கிடைக்கும் பொருட்டு விரைவில் தவஞ்செய்யு முயற்சி யுடையவளாவேன் என்றெண்ணிச் சித்தத்தின் கண்ணே ஜனங்களைக் கொல்லும் ஆசையை யுபசங்காரஞ் செய்துகொண்டு, முன்னேயிருந்து தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த அதேஹிமாசலசிருங்கத்தை நோக்கிச் சென்றனள். சருவவிடயங்களினின்றும் உள்ளத்தை யுள்ளேதிருப்பி வைராக்கியசாரத்தை யுள்ளே யுடையவளாய்ச் சந்தப்தமில்லாதவளாய் ஊசித்தேகத்துடன் பெருங்கடின தவத்தைச் செய்தனள்; நிர்ச்சங்கற்ப நிராகார நித்தரங்க மநோமயியாய் அசையாமல் நிர்விகார மனப்பிரதானையாய் நிலைத்துச் சித்தத்திலுள்ள திடநிச்சயத்தோடுங் கூட ஆயிரவருடங்கள் பெருந்தவத்தைச்செய்தனள் அருந்தவத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கும் அவ்வூசிக் கற்கடியின் பாவங்களெல்லாம் கழிந்துபோய் நீண்டகாலம் இராகாதி ரகித சித்தமானது ஒருமைப் பட்டதால் விசார பூர்வகமாக ஞானமானது உதயமாயிற்று. வெளியசைவுகள் யாவுமே யடியோடற்றுத் தேசகாலங்கள் அநேகஞ் சென்றபின்னர், சத்தியமாயும்

நல்ல அறிவுருவமாயும் இருக்கும் தன்னை விசாரிக்கப்பட்ட அவளுக்குத் தானாகவே ஞானப்பிரகாச மென்னும் பிரஹ்ம மான்மைக்கிய சாக்ஷாத்கார விருத்தி சம்பந்த போதாத்மாவானது இனிதாக வுதயமாயது, பரத்தையும் அபரத்தையும் கண்டனள் அதிநிர்மல மனமுடைமையானே பரம பவித்திரத்தை யடைந்தனள், தான் தானே தவத்தானே அதிசூக்கும மதியினாலே அறிய வேண்டியதை யறிந்தனள், அருந்தவத்தினாலே பெரும்பாவங்கள் யாவுந் தொலையவே தனது சொரூப சுகத்தையறிந் தடைந் தமர்ந்தனள்; இங்ஙனம் ஏழாயிரவருடம் யாவரும் அதிசயிக்கத் தாருணை தவமாற்றினள். வெகுகாலஞ் சங்கற்ப மற்றவளாய் அகில திருசியங்களையும் உபேக்ஷித்த இருதய முடையவளாய் உள்ளே யிருக்குஞ் சைதன்ய சொரூபமாகிய தன்னை நன் காராய்ந்து பரமகாரண பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாத்கரித்து அவ்வடிவமே யாயினள், யார் குருவெனின்? தன் சயுக்திகளோடு கூடிய விசாரத்தினாலே எப்போதுந் தன்னையே தியானஞ் செய்துகொண் டிருத்தலே பரமாசிரியர் ஆம் அக்கற்கடிக்குப் பரபோத முண்டாகி யாயிரவருடங் கழித்து ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவர் எழுந்தருளியாகி ஆகாயத்தி லிருந்துகொண்டு, ஹே புத்திரியே! வரம் வாங்கிக் கொள்ளுதி யென்று கூறியும் கரண அபாவத்தானும் விடயா சாபாவத்தானும் மௌனமாகவே யிருந்தனள்.

ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவர் பூர்வசரீரந்தந்து மெய்புணர்வையுடைய நீ பசிநீக்கப் பொருட்டுப் பூரியரைக் கொள்ளென வேகலும் தற்சொரூப நாட்டத்தே நிலைத்திருந்தாள் கற்கடியெனல்,

சீவனின் முக்தி யடைந்தனை = ஹேவற்சையே நீ ஜீவன் முக்தையாக விளங்குகின்றனை, சிந்தைதெளிந்தனை

உள்ளிருளற்ருய், தொல்வடிவாய் = பழைய ஆகிருதியுடன் பூவலயத்து = பூவுலகின்பால், அறிவில்லவர் = மூடர், தீயவர் = துராரம்பர், மூர்க்கர், பூரியர் = துர்த்திதியர், துர்த்தேசவாசியர், என்னுமிவர்தம், மெய் = தேகங்களை, இரையாய் = பக்ஷணமாகக் கொண்டு, ஆவிவளர்த்து உறைக என்று = உயிரையோம்பி வாழுதியென்று கூறி, அயன் ஏகலும் = ஸ்ரீ பிரமதேவர் செல்லுதலும், அத்து விதப் பரமே = சச்சிதானந்த சிவத்தையே, பாவனையுற்று தியானஞ் செய்து கொண்டு ஒரு செய்தொழிலற்ற பதத்தில் இருந்தனள் = நிட்கிரியமாகிய பதத்திற் பாகியகல்லோல வர்ஜிதையாகி வீற்றிருந்தனள். ஆல்—அசை.

பாகிய அநாத்மவத்துக்களிற் பிரவிருத்தமாய அந்தக்கரண சம்பந்திகள் யாவையுளவோ அவைகளே யூர்மிகளாம் அவையற்றவளாகித் தொழிலிலாப்பதத் திளைப்பாறியிருந்தாள் என்பதாம்.

சமாதியினின்றும் கிளம்பிய கற்கடியின் பாகியப் பிரவிருத்தி யுணர்த்தல் அவள் நிஷ்பிரபஞ்சமா யிருக்கின்ற அறிவுருபமான ஆத்மாவை அகண்டவிருத்தி தாரையினுலே ஆசிரயித்துத் தியானித்துக் கிரிகூடம்போலச் சலனமின்றிப் பதுமாசனத்திருந்து அங்கே யுறைந்தனள். பின் ஆறுமாதங் கழித்து மழைக்காலத்தில் மகாமேகத்தினுடைய நாதத்தால் மயிலானது காம உத்போகத்தை யடைவதே போலப் போதமுற்றுச் சமாதியைவிட்டு எழுந்திருந்தனள்; எழுந்து பாகியவிருத்தியை யடைந்து மிகுந்த பசியுடையவ ளானுள். இத்தேகத்திற்குத்தான் உள்ளவரைக்கும் பசிமுதலிய இயற்கைகள் நிவிருத்தியாவ தில்லையன்றே! யாதை விழுங்கலாமென்று சிந்தைசெய்தனள். வெகுவாகச் சிந்தைசெய்தும் தோன்ருமல் மௌனமா

யிருப்ப "நீ போதித்தும் உணராத மூடன் உனக்குக்கவலை மாவது உசிதம்" என்று தோன்றமல் வாயு வாணியைக் கேட்டுக் குலத்தொழில் செய்வேன் என்று துணிந்தாள்.

வாயுபகவான் வழங்கியதும் தான் உத்தேசித்ததும் ஒப்பப் பிரஹ்மதேவருங் கூறினரென்று சிந்தித்துக்கிராத மண்டலம் வந்தமர்தல்:

சைலபாதமாகிய பர்வதமூலக் குறுங்குன்றுக் காட்டி லுள்ள வேடர்நாடு. சைலசிகரத்தினின்றும் எழுந்து கிரம மாகக் கீழே இறங்கி அப்பர்வதத்தினுடைய மேல்பாகத் தை விரைவிற் கடந்து மற்றப்பருவத பூமியையுங் கடந்து ஹிமாசலத்தின் பாதபர்வதங் களிலிரா நின்ற கிராதஜன மண்டலத்திற் புகுந்தனள் இருந்தனள்.

மன்னமந்திரிகள் சோதனையின் பொருட்டுலாவ இவர்களைப் பக்ஷிக்கலாமா ஆகாதாவென ஆலோசனை செய்தல்.

அக்கால் அக்கிராத ஜனமண்டலத்தில் கரத்தினலே கவரத்தக்கதான பிண்டம் போலிருக்குங் காரிருளிர வானது உண்டாகியக் கற்கடியின் றேழிபோலும் மற்றெரு ராக்ஷசியாக இருந்தது. காடாஞ் ஞானம் போலுங் கவின் வாய்ந்தும் மூலாஞ்ஞானம் போலும் முற்றுங் கனமுற்று மிருந்த பேரிருண்மயமாய பயங்கர அவ்விரவின் கண்ணே கற்கடி சஞ்சரித்துக்கொண் டிருக்கும்போது அந்தக்கிராத ஜன மண்டலத்தையாளும் பூபாலன் மந்திரியோடும் வந் தான். மிகவும் தீரவடிவமாயிராநின்ற அந்தவிக்கிரமன் என்னும் மன்னவன் ஜனங்கள் யாவரும் நித்திரை செய்யும் போது நகரத்தைத் தாண்டிக் கள்வர்களைக் கொல்வதின் பொருட்டாக விடமமான அக்காட்டை யடைந்தனன். அக்காட்டிற் கற்கடியானவள் தைரியசாலிகளாயும், அஸ்தி

ரங்களை ஹஸ்தத்திற் றரித்தவர்களாயும், கிராமத்துக்கு வெளியிலிருக்கும் கிராம தேவதையாகிய வேதாளத்தைப் பார்க்கவேண்டு மென்னும் முயற்சியோடும் சஞ்சரித்துக் கொண்டு வருகிற அந்தராஜ மந்திரிகளைக் கண்டாள்; பின் அந்தற்கடி சிந்திப்பதாவது எனக்கு ஆகாரங்கிடைத்தது, அந்தோ! இவ்விருவரும் மகாமூடர் ஆத்மதத்துவத்தை யறியாதவர் இவருடைய தேகமிங்கே யிருப்பது பாரமாம் மூடர் இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஆன்மாவை யறியாம லிருப்பதால் அழிவின் பொருட்டும் துயரத்தின் பொருட்டும் ஜீவிப்பவராவர், முயற்சியினாலே கொல்லத் தக்கவரிவர், அனர்த்தத்தை வைத்திருத்தல் தகாது. தன்னுடைய யதார்த்த சொரூபத்தை யறியாத முடருக்கு மரணமே ஜீவிப்பதைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாம்; எவ்வா றென்றால், மரண மடைந்திடின் பாவமுண்டாதற்குக் காரணமில்லாமையினாலே உயர்வானது உளதாம். சிருஷ்டியின் ஆதியில் பதுமத்து உதித்தபகவான் ஆத்மாவை யறியாதமூடர் இம்சை செய்யும் பிராணிகளுக்குப் போஜனம் ஆகுகவென நியமஞ்செய்துளார். ஆகையால் இன்று இவ்விருவரும் என்னாலேயே புசிக்கத் தக்கவராவர். இப்போதேபுசிப்பேன் நிர்த்தோஷமாக அடைவுற்றபொருளை உபேக்ஷிப்பவர்கள் அமங்கல முடையவர்களே. ஒருகால் இவ்விருவரும் ஆன்ம ஞான வடிவகுணத்தோடு கூடியவராயும் பெரிய ஹிருதய முடையவராயும் இருக்கவுங் கூடும் அவ்வாறிருக்கின் அத்தகைய நரரை விநாசஞ் செய்வதில் இயற்கையாகவே எனக்குப் பிரியமில்லை. ஆகையால் இவ்விருவரையும் யான் பரிக்ஷிப்பேனாகை. மேற்கூறிய குணங்களோடு கூடியே யிருப்பார்களானால் அக்காலிவர்களையான் பக்ஷியேன் குணமுடையவர்கள் எங்கும் என்னால் ஹிம்சிக்கப் படமாட்டார்கள்.

கற்கடி பெரியோரைத்தானே புகழ்தலும் அடைந்தார் அடையார் பயன்களையுரைத்தலும் வருணிக்கப்படுதல்.

அமானித்வாதி குணவான்களாகிய பிரஹ்ம வித்துக்களைத் திரஸ்கரித்தல் குணிதிரஸ்காரமாம், அதுவே மிருதி ஜீவன பலநாசகமாதலின் மரணமாம்; குணிகள் சந்தோஷப்படும் படியாக நன்றாகச் சேவித்தடைதல் குணிசம்சிரயமாம் அதுவே ஜீவிதம்—சகலபுருடார்த்த மூலமாதலின் வாழ்வாம். குணிகளின் பேராசிரயம் பெற்று வாழ்பவனே சுவர்க்காதி பயன்களை யடைவன். வஞ்சனை செய்யப்படாத பேரானந்தத் தையும், கீர்த்தியையும், ஆயுளையும், மிகவும் விரும்பப்பட்டவன் குணங்களோடு கூடியவர்களை விரும்பப்பட்ட யாவற்றையுங் கொடுத்துப் பூஜிக்க வேண்டும். ஆத்மாவானது அவிநாசியா யிருத்தலால் எனதுதேகம் நாசத்தையடையினும் குணத்தோடு கூடியவரை யான்புசிக்கவே மாட்டேன். சாதுக்கள் ஜீவிதத்தைப் பார்க்கிலும் சித்தங்களைச் சுகப்படுத்துகின்றார்கள். பிராணனைக்கொடுத்தேனும் குணமுள்ளசாதுக்களை இரக்ஷிக்க வேண்டும் குணவான்கள் சங்கமென்னும் வசீகரண ஔஷதத்தினாலே மிருத்தியுவும் மித்திரத்தன்மையை யடையும்; இராக்ஷசியா யிருக்கப்பட்ட யானும் குணசாலிகளை இரக்ஷிப்பேனென்றால் அக்குணசாலிகளை அன்னியன் யெவன்றான் ஹிருதயத்தில் நிர்மல முத்தாரம்போல இரக்ஷிக்கமாட்டான்? இவ்வுலகத்திற் சிறந்த குணங்களோடு கூடியவர்களாக யாவர்கள் சஞ்சரிக்கின்றார்களோ அத்தராதல சந்திரர்கள் சங்கத்தினாலே அத்தியந்தம் அன்பர்களைச் சீதளப்படுத்துகின்றார்கள். குணவான்களின் திரஸ்காரமே மரணமாம் குணவான்களைச் சேர்தலே ஜீவிதமாம், குணவான்களைச் சேர்ந்து ஜீவித்தலினாலே சொர்க்க அபவர்க்காதி பலமுண்டாம்.

மனன மந்திரிகளைப் பரீக்ஷிக்க முயலுதல் ஆகையால் இவ்விருவரையும் ஏதாவது வினவிளையாட்டல் யான் பரீக்ஷிப்பேன், இத்தாமரை யிதழ்போன்ற நேத்திரமுடைய இவர்கள் எத்துணைமாத்திர ஞானமுடையவர்க ளென்பதையும் யான் பரீக்ஷிப்பேன். ஆதியில் குணமுள்ளவனு குணமில்லவனு குணலேசத்தோடுங் கூடியுள்ளவனு என்பதை விசாரித்துப் பின்னர் தன்னைப் பார்க்கிலும் அதிகதர குணமுள்ளவனென விசாரித்துக் குணமில்லாதவனுயிருப்பின் அதன் பின்னர் நன்ருகச் சாஸ்திரத்தில் ஓதப்பெற்ற திருஷ்டியாலும் உபபத்தி வசத்தாலும் யுக்திக்குப் பொருத்தமானபடி தண்டிக்க யோக்கியனை தண்டனை செய்க; தன்னைப்பார்க்கிலும் குணங்களால் அதிசய முற்றவனுயினே தண்டனை செய்யாதொழிக வென்னும் நியமத்தையனுசரித்துச் சோதனைசெய்ய முயன்றதாம். பினனரக் கர்குலமாகிய ஆரண்யத்தில் போதசுகந்த மகரந்த மதுரத் தன்மையாற் பூங்கொத்துப்போல் விளங்கும் அந்த ராக்ஷசியானவள் அவ்விருளிற்ருனே மேகம்போலக் கம்பீரமாய்க் கர்ச்சனை செய்தனள். கர்ச்சித்த பின்னர் உண்டாகாநின்ற ஆலங்கட்டி இடிச்சப்தம்போலத் தன்கர்ச்சனையின் ஈற்றில் சப்தத்தினுலே ஹூம்கார பீஷணத் தன்மையையுடையதேனும் அர்த்தத்தினுலே நிஷ்டூர மில்லாததான இவ்வசனத்தைக் கூறத்தொடங்கினுள்; போ! போ!! அதிகோரமான அடவிவடிவ வியோம பதவிக்குப் பிரகாசத் தன்மையானே சந்திர சூரியர்கள் போன்றும், மகாமாயாதமவடிவ சர்வபூத ஆதாரபீட பூதமான பாறையின் கீழிருக்குங் கோடரத்துள்ள கீடம்போன்றும் உள்ளீர்! என்றதனுனே தான் ஆன்மாவை யறிந்திருக்குந் தன்மையையும் குறிப்பித்தனள். நீவிர்யார் புத்திக்குச் சாபல்யமான ஆன்மஞானத்தை யடைந்து பூஜ்யபுத்தியுடையீரா,

அஃதில்லாமல் புத்திக்குவியர்த்தத் தன்மையைச் சம்பாதித்துத் துர்ப்புத்தியுடையீரா, நீர் இங்கு ஏன்வந்தீர் எனக்குணவாகுந் தன்மையை யடைந்தீர், இதோகணத்தில் மரணமா யுபத்திரவப்படத் தக்கவராயினீர் எனக் கேட்ட அரசன் கூறத் தொடங்கினான்.

கற்கடியினுடைய பயங்கரமான சப்தத்தினாலும் பயத்தையடையாத மன்னவன் கற்கடியைக் கண்டு வருந்த வேண்டாமெனல்.

அற்பபூதமே, நீயார் சொல், நீ யெங்கே நிற்கின்றாய், நினது அற்பதேகத்தைக் காட்டுவாயாக, இளவண்டின் இரைச்சல்போன்ற நினது கூச்சலுக்கு யார் அச்ச முறுவார், ஒருவருமஞ்சார், ஹே நல்லவிரதத்தையுடையபூதமே உனக்கு யாது வேண்டும்; நீ ஆன்மஞான மடைந்திருப்பதை யானறிந்து கொண்டேன், பயங்கர சப்தங்களினாலே யெங்களைப் பயப்படுத்து கின்றாயா? அல்லது நீதான் பயப்படுகிறாயா? எதிரேவா பார்ப்போம், என்று அரசன் அறைந்தபோது இவன் இரம்மியமாகக் கூறினானென்று நன்கு சிந்தித்துக் கற்கடியானவள் அவ்விருவருக்கும் விளக்கமாய்த்தான் தெரிவதற்காகவும் அவர்களுக்கு அதைரியமுண்டாக்குவதற்காகவும் பெருங்கர்ச்சனை செய்து பெரிது நகைத்தனள். அதன்பின் அவளை அவர்கள் கண்டார்கள். அவள்செய்த சப்தமானது எட்டுத்திக்குகளையும் கிடுகிடாய்த்து விட்டது, அட்டகாசஞ் செய்ததினாலே தோற்றிய தந்தங்களின் காந்தி மிகுதியாற் பெரிய ஆகிருதியுடையவளாகக் காணப்பட்டனள். அப்போதவள் பிரளய காலத்து மேகத்திலிருந்து வீழாநின்ற இடியினுடைய உறைதலாலே பொடிபண்ணப்பட்ட பருவதத்தின் தாழ்வரைபோலவும் தன்னுடைய கண்கள் என்னும் மின்னல்

களாலேயும், சங்குவளையல் வடிவக்கொக்குகளாலேயும், ஆகாயத்தை விளக்கிக்கொண்டு மிருந்தனள். அவளைக் கண்டபின் அம்மகா வீரர்களிருவரும் சிறிதும் கலங்காதவர்களாகி நின்றவண்ணமே யிருந்தார்கள், சத்தியத்தையும் அசத்தியத்தையும் பகுத்துணர்ந்த விவேகிகளினுடைய சித்தத்தை மிக மயக்குதற்குரிய வஸ்து ஒன்றுமில்லையன்றோ.

நீ பெரியவளாக இருப்பின் அற்பகாரியத்தில் இவ்வளவு படபடப்பு வேண்டியதில்லையென்பதாகப் பரமசாந்தத்தோடும் சாமத்தாற் சமாதானப்படுத்த வேட்கையுற்ற மந்திரிகூறல்.

ஏ மகா இராக்ஷசியே! நினக்கு நீ விரும்பியது சித்திப்பதில் நிரதிசய சொரூபமான இக்கோபம் யாதின்பொருட்டோ! வாக்குமாத்திரத்தானே லபிக்கும்படியான ஆகாரலாபவடிவ காரியத்தில் குரோத சாகசாதிகட்கு யாதொரு பிரயோஜனத்தையுங் காணோமே, நீசின்னவளாக இருப்பின் நாங்கள் பயப்படவும் மாட்டோமே, அற்பர்கள் அற்பமான காரியத்திலும் தங்கள் அற்பத்தன்மை தோன்றஅதிசம்பிரமத்தோடும் ஆரம்பிக்கின்றனர். என்று மந்திரிகூறிச் சாமத்தால் மீண்டும் முதற்கற்பத்தையே பின்பற்றிக் கூறுகின்றார் ஐதான, கோபத்தோடு கூடிய இந்த ஆடம்பரத்தை விடுதி, இந்தஆடம்பரமானது நினக்கு அழகாக இல்லை, தங்களுடைய காரியத்தைச் சாதிக்கமுயலும் மதிமான்கள் விஷயங்களிற் சாந்தமாக முயலுகின்றார்கள்; அதாவது மதிமான்கள் சாமத்தாற் சாதிக்கக்கூடிய பொருளில் தண்டத்தை யனுசரிக்க மாட்டார்கள் என்பதாம். மீண்டும் இரண்டாவது கற்பத்தைப் பின்பற்றி நினது தண்டமுயற்சி வீணாகுமென மந்திரிகூறுகின்றார்-

வெய்தா, ஹே அபலே! கொதுகுபோன்ற நின்னையொத்த ஆயிரக்கணக்கானவர்கள், எங்களுடைய தீரத்தன்மையாகிய காற்றினலே துரும்பு சருகுகள் போலப் பறந்தோடிப் போவார்கள், பெரியவள் முதற்கற்பம், சின்னவள் இரண்டாவது கற்பம், ஐதானவென்றது முதலதை யனுசரித்தது, வெய்தா வென்றது இரண்டாவதை யனுசரித்தது என்பது விவேகம்.

ஆயின் எங்ஙனம் தான் விரும்பிய பொருள் சித்திக்குமெனின்? மந்திரிகூறல்.

விவகார அநுகூலமாகிய ஊகங்களால் விவேகிகள் தற்பொருள் சாதிப்பாராதலின் நீ விரைதல் நலனன்றும். ஞான முடையானே இவர் மனம் சத்துவமாயும் சகிப்புற்றதாயும் உளதெனத் துணிந்தாள். கோபாதிகளை வாயிலாய் வைப்பதை விடுத்துச் சமத்தோடுந் தெளிவோடுங் கூடியபுத்தியினுலும் யுத்தியினுலும் அறிஞர்கள் விவகரிப்பதேபோலத் தக்கபடி அறிவுடையோர் விவகரித்துத் தங் காரியத்தை முடிப்பர். காரிய சித்தியின் சம்சயமிருப்பினும் அநாதி நியதிசித்தமான சாம உபாயத்தை விடக் கூடாதென்றுல், அது நிச்சயமாகி யிருந்தவழி யென்ன சொல்லவேண்டிய துளது, தானுகவே விவகாரத்தினலே காரியம் சித்திக்குக அல்லது சித்தியாதொழிக, மகாநியதி யிவ்வாறே யிருக்கும். மயங்கியவனுக்குத் தக்கதாயிராநின்ற கோபத்திற்கு உன்பாலிடமேது கூறிதி, ஆயின் எங்ஙனம் சாமத்தாற் சித்திக்குமெனின்? உன் கருத்தையுரை நினது அபிப்பிராயமென்ன கூறுதி, விரும்பிய நினக்கு என்ன வேண்டும் கூறுதி, யாசித்தவன் கனவினும் எங்கள் முன்பு விரும்பிய பொருளை யடையாமற் போனதே கிடையாது. இவ்வண்ணம் அமைச்சன் அறைந்

தைக்கேட்ட ராக்ஷசி சிந்திப்பதாவது:—அகோ! அற்புதம் சிங்கம்போன்ற இவர் தம் தைரியமும் புத்திபலமும் நிருமலமான ஆசாரத்தோடு கூடியிருக்கின்றது. இவ்விருவரையும் யான் சாமானியமாக எண்ண முடியாது, என்னை யிவர்தம் சமத்கிருதியானது விசித்திரமாக இருக்கிறது என்று சிந்தித்தாள்.

அறிகுறிகளாற் பெரியோரை யறிதலும் அவரெதிர்ப்படின் சந்தேக நீக்கஞ் செய்யவேண்டிய அவசியமும் உரைத்தல்.

வாக்கினாலும் வதனத்திற் காணப்பட்ட தெளிவு முதலிய குறிகளாலுமே உள்ளேயிருக்கும் தத்துவ நிச்சயமானது குறிப்பிக்கப் படுகின்றது, வசன வக்திர ஈக்ஷண வாயிலால் மதிமான்களுடைய கருத்துகள் நதிகளின் நீர்கள் ஓடியோடிச் சங்கமத்தா லொன்றுசேர்வதே போலப் பரஸ்பரம் ஒன்றாக இருக்கின்றன. இருதயங்களினுடைய அபிப்பிராயங்களின் பரஸ்பரமுள்ள ஒருமைப்பாடே தன் கருத்தைக் காட்டும் ஆகலின் என்னுடைய அபிப்பிராயமானது இவர்களாற் பெரும்பாலும் நன்றாக அறியப்பட்டது. இவர்களுடைய கருத்தும் என்னால் இனிதுணரப் பெற்றது, என்னாலிவர்கள் கொல்லத்தகாதவர்கள்; அவிநாசியாகிய பிரஹ்மரூபத் தன்மையானே தாமாகவே அவிநாசியாக இருப்பவர்கள்; இவர்கள் ஆத்மஞானிகளாக இருப்பார்களென்றெண்ணுகின்றேன். பொய்ம்மைத்துணிவானே ஜீவனமரணங்களைத் துணிந்து தள்ளும்படியான ஆத்மஞானமானது இல்லாதிருக்கும் பக்ஷத்தில் மரணத்தின் கண்ணிவ்வாறு பயமற்றிருக்கும்படியான புத்தி யுண்டாக மாட்டாதன்றோ! ஆகையால் இவ்விருவர்களையும் சிறிது எழுந்த சந்தேகங்களைப்பற்றி இனிதாகவினவுவேன்.

அறிஞரை யடையப்பெற்று எம்மூடர்கள் வினவி ஐயம் தெரிந்துகொள்ள வில்லையோ அம்மூடர்கள் நராதமர்களாவர்கள்! என இவ்வண்ணஞ் சிந்தித்துக் கேட்பதற்கு அவசரத்தைப் பெற்றுப்பின் அகாலத்திலுண்டான பிரளயகால மேகம்போலக் கர்ஜிக்கும் பரிகாச முதலியவற்றை யடக்கிக் கொண்டு இவ்வாறு கூறினள். ஹே பாவமற்ற தீரர்களாகிய புருடோத்தமர்களே! நீங்கள் இருவரும் எத்தகையர்கள் என்பதை எனக்குக் கூறுவீர்களாக.தெளிந்த சித்தமுடையவர்களுக்குத் தரிசனத்தினலேயே மைத்திரியான துண்டாகின்ற தன்றோ என்றனள்.

தாங்கள் இன்னர்கள் என்பதையும் வந்தகாரியம் இன்னதென்பதையும் மந்திரிகூறல்.

ஹே இராக்ஷசியே! வேடர்களுக் கெல்லாம் இவன் அரசனவன் இவனுக்கு யான் மந்திரியா யிருக்கிறேன்; நின்னைப்போன்ற இம்சைசெய்யும் ஜந்துக்களை இரவிற் பரிசோதனைசெய்து நன்ருக நிக்கிரகிக்கும்பொருட்டுமுயன்று வந்திருக்கின்றோம். இரவும் பகலும் மன்னவனுக்குத் துஷ்டப் பிராணிகளை நிக்கிரகஞ்செய்வதே தர்மமாம், சுதர்மத்தை எவர்கள் தியாகஞ் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் விநாச அக்கினிக்கு விறகு ஆவர்கள்.

இனிச் செய்யப்படும் வினவிற்கு உபோத்காதம் வரைந்து கொண்டு கூறுதல்.

நிருபன் துர்மந்திரி யுடையவன் ஆகலாகாது, மந்திரியும் நன்னிருபன் உடையவனே ஆகவேண்டும், நன் மந்திரியுடையவனே யரசனும் ஆகவேண்டும் என்பதாம். அரசனுக்குச் சன்மந்திரியோடு கூடியிருப்பது சிறப்பாகவே காணத்தக்கதாம் எனக்கருதிக் கூறுவார், ரேய—உண்டாம் என்றார். விருத்தர்களோடும் விரவியேயுறுக வென்

பது மன்னவர் நீதியாம். துஷ்டமந்திரியை யுடையவன் நல்ல அரசனுகான், நல்ல அரசனுக்கே நல்லமந்திரி கிட்டு வன், நல்லமந்திரிக்கே நல்ல அரசன் கிடைப்பான். அர சன் முதலில் நல்லமந்திரியால் மிகுந்த விவேகத்தை யடை வன் அதனுல் மிகவும் சிறப்பையுஞ் செறிவன்.

ஞானநூற் கற்றவரே யமைச்ச ரரசராகத் தகுதியரா கலின் அவ்வாறிலராயினே நீர்நல மிழந்தீரெனல்

ராஜவித்தை = ராஜநீதி பரிஞானம், அல்லது, வித்தை களுக்குள் ராஜாவாதலின் ராஜவித்தை பிரஹ்மவித்தை யாம். "ராஜவித்தை ராஜகுஹ்யம்" எனஸ்மிருதியிருத்த லின் என்றுணர்க. இதுவே பொருள் இதற்கெனப் பிரு கத் வாசிஷ்டபத்தியத்தாற் புடமாகப் புலப்படும். எவ்வா றரசனுளனே அவ்வாறே பிரஜைகளும் ஆம், சமஸ்தகுண ஜாலங்களுக்குள்ளும் அத்யாத்ம ஞானமே உத்தமோத்தம மாம் அந்த பிரஹ்மஞானத்தை யடைந்த ராஜாவே ராஜா வாவன், ஞானத்தையடைந்த மந்திரியே விசாரரகசியங் களை யுணர்ந்தவனுவன் "எந்தக்கருமமானது பந்தத்தை யுண்டாக்காதோ அதுவே நல்லகருமமாம், எதுமோக்ஷத் தைக் கொடுக்குமோ அதுவே வித்தையாம், அந்நியகரு மங்க ளெல்லாம் ஆயாசத்தின் பொருட்டாவனவாம், அந் நியவித்தைகள் சிற்பசாமர்த்தியம் போன்றனவாம்"என்று கூறியிருக்கின்றுர் பெரியர்- பிரபுத்தன்மையானது சம திருஷ்டித்தன்மையின் அதீனமா யிருத்தலின் ஆயுள் நெய் யென்பதுபோல அவ்வுருவதாக ஆரோபித்தலால் சம திருஷ்டித் தன்மையாம். வித்தைகளுக்குள் ராஜாவாயிருக் கும் ராஜவித்தை யென்னும் ஆத்மவித்தையினுலே அச்சம திருஷ்டியு முண்டாம் அதனையேயாவன் அறியவில்லையோ அவன் மந்திரியுமாகான், ராஜாவு மாகான், நாயின்பா

னும் நாய்க்கறிப்போர்பாலும் அறிஞர்கள் சமதிருஷ்டியை உடைத்தா யிருப்பார்கள், என ஸ்ரீ பகவானுங் கூறியுள்ளார், நீங்கள் அந்த ஞானத்தையடைந்து சாதுக்களாக இருப்பீர்களேயானல், அதற்குத்தக்க மேன்மையையே யடைவீர்கள், அவ்வாறின்றேல் எவ்வாறு அரசனே அவ்வாறு பிரஜைகளும் ஆம், என்று முற்கூறியிருத்தலின் அரசன்மூர்க்கனயின் பிரஜைகளும் மூர்க்கராதல் விலக்கக்கூடாமையின் அவர்களுக்கும் அனர்த்தத்தையே கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் உங்களையான் பக்ஷித்தேவிடுவேன், துஷ்டர்களைப் பக்ஷிப்பது எனதியற்கையாகும்.

வினவுக்கு விடைதரின் மங்களமும் அல்லாக்கால் அமங்களமும் ஆம் எனல்:

ஹே பெற்றோர்களுக்குப் பிரீதி விடயங்களாகிய பாலகர்களே! ஒருபாயத்தினலே என் பக்கத்தினின்றும் நீங்கள் தப்பித்துக்கொள்ளுதல் கூடும், மிகவும் சாரமான என்னுடைய வினப்பஞ்சரத்தை விசாரம் மிகுந்த புத்தியினல் சேதிப்பீர்களாயின் தப்பலாம். ஹே இராகவ! இராக்ஷசி இவ்வண்ணம் இயம்ப அதைக்கேட்ட மன்னவன் கேள்விகளைக் கேட்கலாமென்று ஆக்ஞை செய்தவுடனே கேள்விகளைக் கேட்க ஆரம்பித்தனள், அக்கேள்விகளை நீ கேட்பாயாக.

ஆன்மஞான மில்லாதவர்கட்கு வஜ்ஜிரம் போன்றனவும், ஆத்மஞானிகட்கு மனோரம்மியங்களுங் ஆகிய கற்கடி செய்த எழுபத்திரண்டு வினக்களுள் முக்கியமான வற்றை இங்கு கூறல்:

உபாதி பேதத்தால் அநேக சங்கியையுடைய ஏகமான அபரிச்சேதத்தாற் கடல்போன்ற துர்லக்ஷிய எந்த அணுவினுள்ளே கடலிற் குமிழிகள்போலப் பிரஹ்மாண்ட

க்ஷங்கள் தோற்றியழியும்? 1. ஆகாசமாயும் ஆகுன்ய அநைகாசமா யிருப்பது யாது? 2. லௌகிகப் பிரசித்தம் சிறிதுமில்லாம லிருந்தும் தத்துவவித்துப் பிரசித்தம் கிரிகேயாவது யாது? 3. நடந்தும் நடவாதது யாது? 4. கர்நிவிருத்தியைச் செய்யாதிருந்தும் அல்லது அசத்தாக இருந்தும் நிற்பதெது சத்தாயிருப்பதெது? 5. இவ்விறைவாக்கியத்திற் கிதுவே பொருளென்பது பின்றெரியும். சேதனமாயினும் யாது கற்போல அசேதனம் சைதன்யப் பற்றுக் கோடாகாது? 6. சிதம்பரத்தில் விசித்திர காரியத்தைச் செய்வதெது? 7. ஜகங்கள் அநுற்பன்னங்களாயினும் பிரளயத்தில் பீஜத்தில் விருக்ஷங்கள் போல எவ்வணுவின் கண்ணே யிருக்கின்றன? 8, ஒருதருவிற் குதாத்மியத்தால் இருப்பதன் கண் திருட்டாந்தமாம், காரணத்திலாண்டு காரியமுண்டாவதற்கு முன் சூக்குமரூபமாக இருப்பதாய் அங்கீகரிக்க வேண்டும், ஆண்டஃதின் றேல் அதனினின்றே யதனுற்பத்தி யென்னும் நியம அதரிசன ,வழக்குண்டாதலின்; காணவுமன்றே படுகின்றது:—எள்ளுகளினின்றே யெண்ணை யுண்டாதல், மணல்களினின்றே இல்லையாம், பாலினின்றே நெய்யும் மண்ணினின்றே கடமும் உற்பத்தியாதல் நியமமாம், இங்ஙனமாகவே ஒரே விரையின் கண்ணே தன்குக்ஷி நிக்ஷிப்தமாய அநேக விருக்ஷங்கள் இருக்கின்றனவென விரையிலே தருமம்போல என்று பொருத்தமாகவே கூறப்பெற்றதாகும். சிறிதும் எதனினின்றும் தனியாக ஆகாதோ வெனப் பேதியைக்கொண்டு வினவி, பேதங்கொண்டு வினவல்:—பெரிய நீர்கிலயத்தினின்றும் அலைமுதலானவை சிறிதுந் தனித்திலாதனபோல எதனினின்றும் ஒருசிறிதும் வேறாகவில்லை? 9. தேசகாலாதியினுல் வரைவுபெறுது ஏகமாம்; அஸ்தூலத் தன்மையால் அசத்துல்லியமாய்ச் சத்தா

யிருக்கும் எதனினின்றும் மகாஜலத்தின் நெகிழ்ச்சி போலத் துவைதமும் பிருதக்காக இராது? 10. வினைக்களின் அபிப்பிராயங்கள் விடைதரும்போது நன்ருகவெளியாம் என விரித்திலம்.

விளம்பய வினைக்கட்கு விடைதரின் மேன்மையுண்டாமென்றும் தராவிடின் கீழ்மையுண்டாமென்று மறைதல்..

இவ்வண்ணம் கிரமமாகக் கூறப்பட்ட பரம சாந்தியைக்கொடுக்கும் அதிலகுதரமான எனது இவ்வையத்தை நன்மதியுடைய நீங்கள் நீக்காமற் போவீர்களாயின் அக்கால் இராக்ஷச சாதியையுடைய என்தேகத்தின் சாடராக்கினிக்கு எரிதுரும் பென்னும் பக்ஷணமாக ஒரு கணத்தில் ஒரு தடையுமில்லாமல் ஆகிவிடுவீர்கள். ஆத்மாவை யுணராமல் தேகமாத்திரத்தில் ஆத்ம புத்தியை வைத்துக் கொண்டிருக்கப் பட்டவர்கள் அரக்கர்கட்கு அன்னமாந்தன்மையை நீக்கிக்கொள்ள மாட்டார்கள். முன்னுங்களை விழுங்குவேன் பின் உங்கள் ஜனபதமண்டல முழுவதையும் விழுங்குவேன்.

பேரிருள் இரவின்கண் பெரிய காட்டில் மகாராக்ஷச கன்னிகையாற் மேலே யியம்பிய விதமாகப் பெரிய வினைக்கள் வினவப்பட்டபோது அவ் வினைக்கட்கு நியாயமாக அதிசூக்குமமான யுக்திகளோடும் பெரிய மந்திரியானவர் சமாதானங் கூறல்.

வாசக ஆக்கியான ரகிதத்தன்மை யுண்மையானும் அதாவது உரையாட முடியாமையானும், மன முதலிய பொறிகட் கெட்டாமையானும், மனம் ஆறுவதுபொறி எவற்றைக் குறித்தோ அச்சுரோத்திராதிகளின் மரியாதையென்னப்பெற்ற கலப்பில்லாமற் பதார்த்தப் பிரகாசன சாமர்த்தியத்திற்கு ஹேதுவாகி யெட்டாமை யானும்,.

அணுவாமாத்மா சூக்குமம் அணுவே போலுமென்க! நிரவயவத் தன்மையினானே ஆகாசம்போன்றதாம். ஆகாசமுங் குணான்மிகமாதலின் அதனினும் அதிசூக்கும வியாபகம் ஆன்மாவாம். மாயும் = திதி சக்தியைத் தாண்டியுபசங்கார சக்திவயமாம். இதனானே அஷ்டமப் பிரசினத்துக்கும் விடையளித்தவாறு காண்க. ஹேஹே மகமலாக்ஷி! எல்லா வினாக்களையும் சிதிலமாக்கற் பொருட்டு எல்லா வினாக்களின் அபிப்பிராயத்தை முதலில் கூறக் கேட்குதி! வினாக்களை யுணர்பவர்க்கு ஞானத்தைக் கொடுக்கத் தக்கதான நீ கூறிய இவ்வாக்கு முறையால் உன்னால் பரமான்மாவே சொல்லப்பட்டது, எவ்வணுவிற் கடலிற்போல, என்னும் முதல் வினாவிசேடியத்தில் அணு சப்தப் பிரயோகத்தின் அபிப்பிராயத்தைக் கூறக்கேட்பாயாக—வாக்கினால் வசனிக்க முடியாமலும், மனமுதலிய ஆறிந்திரியங்களால் அறியமுடியாமலும் இருத்தலின் அணுவாம். இவ்வண்ணம் சின்மாத்திரமே வடிவமான அணுவானது ஆகாயத்தினும் அதிசூக்குமமாக இருக்கின்றது; இங்ஙனமே "அணுபந்தா விததம் புராணம்" என்பதாதி சுருதிகளிற் பிரசித்தமாம், உள்ளே பிரஹ்மாண்ட லக்ஷங்கள் என வினவிய அங்குசத்திற் கூறக்கேட்டி, பரமமாய் அறிவாயிலங்கும் அணுவினுள்ளே விரையினுள்ளே தருவிருப்பதேபோலச் சத்தைப்போலாதல் அசத்தைப் போலாதல் இந்தவுலகத் திதியானது இலங்குகின்றது; இதனால் எவ்வணுவின்கண்ணே விரையில்மரம்போல ஜகங்களிருக்கின்றன, என்னும் வினாவிற்கும் விடையிறுத்தியதாயிற்று.

விண்ணாயும் விண்ணன்றேது என்னும் இரண்டாவது முதலிய வினாவின் தாற்பரியத்தை வெளிப்படுத்தல்.

மூன்றாவது வினாவிற்குவிடைதருதல். அகிஞ்சித்தென்றது. எக்காரணத்தாற் பிரஹ்மவஸ்துவானது குறிக்கத் தகாமற் கூறத்தகாமலிருக்குமோ அக்காரணத்தாற் கிஞ்சித்தாகாதாம். பரமார்த்த சத்தாமாத்திர வடிவது என்பதனால் அது கிஞ்சித்தாம். ஆறாவது வினாவின் விடைதரல்: புடமாக என்றது. மாறிவிடை மலர்தல் இராக்ஷசியின் மதிப்பரிக்ஷையின் பொருட்டாம். இப்பரமான்மாவானது எதனாற் சைதன்யப் பிரகாசாத்மாவாமோ அதனாற் சேதனமாம் உண்மையாக ஞேயமாகாமையினாலும் கற்பித ஞேய சந்நிதியுற் றிருந்தபோதிலும் விகாரமற் றிருத்தலினாலும் சிலோபமம் ஆம். விண்ணாயும் விண்ணன்றேதுஎன்னும்வினாவின் ருற்பரியத்தை விளம்பல்: பாகிய சூனியத் தன்மை யுண்மையின் ஆகாசமாம் சித்துத்தன்மையோடு கூடியிருத்தலின் அநாகாசமாம். சிறிதில்லாதிருந்தும் சிறிதேயாவது யாது என்னும் வினாவின் உத்தரம். இந்திரியங்களால் அறியப்படாததாற் சிறிதன்றாம்; அதாவது இந்திரியங்களால் அறியப்படும் அற்பதிருசியமே யல்லவாம், அவ்வணுவே முடிவற்றதாம்; சிறிதாயிருந்தும் சிறிதல்லாதது யாது ஆத்மபாவத்தில் அது எனவினாப்பொருள்செய்யினும் பாதகமில்லை, என்னை? தானே சர்வான்மகமாயிருத்தலின் தன்னையே சாக்ஷாத்கரித்ததால் யாவற்றையும் விழுங்கியபோது அதுவேசிறிதாம். ஆன்மாவுக் கயலாக யாதொன்றுமே எஞ்சுவதில்லை ஆன்மாமாத்திர மிருக்கும் அதனாற் கிஞ்சித்தாகியும் கிஞ்சித்தன்றாம். பலவாயும் ஒன்றாம் என்பதன் அபிப்பிராயம். ஏகமேயாய சித்தணுவிற்கு நீ கூறிய அநேகத்தன்மை தோற்றமாத்திரமே யாம் வாஸ்தவமன்றாம் பொய்யேயாம். சேதனமாயினும் யாது கற்போலாம் என்னு வினாவின் விடை:—சித்துருவமும் ஜகவுருவமும் எனவிருத்த உபயவடிவம் உடையது என்ப

தாகப் பொருள் கொள்ளின் உத்தரம் ஜடமாகவே யிருக்குந் தேகாதிகள் ஆத்மதாதாத்மிய அத்தியாசத்தினலே சேதனத்திற்குப் பிரகாச சுபாவத்தன்மையும் ஜடத் தன்மையுந் தன தனுபவத்திற்குத் தெரியவருதலின் ஆராய்ச்சி யின்மையினலே ஜடம் போதம் என்னும் உபய ரூபமும் உண்டாகவே செய்யும். சேதனமாயினும் கற் போலக் கனரூபம்யாது எனப் பொருள்படுத்தின் விடை: பாரமார்த்திகமான ஆத்மரூபமேயாய சிற்கனம் அது வாம், சேதன பாஷாணம் இருப்பதேபோல ஆத்மா சிற் கனவடிவமே யுடையது என விஞப்பொருள் ஆமாயின் அக்கால் சேதனமேயாய இவ்வான்மா பாஷாணம்போலக் கனமாம்.

மேலுஞ் சிலவினக்கட்கு மந்திரி விடைதருதல்

கம்மியசம்பந்தமே கமனபலமாம் பரமாத்மாவோ சருவ கம்மியத்தோடும் சம்பந்தமுடையதாம் ஆதலின் சர் வகமாம். விபுத்தன்மையானே கதித்தன்மை யசம்பாவித மாதலின் வாஸ்தவமாகக் கந்தவ்ய அபாவத்தானும் கம னஞ் செய்யாதாம் சிதம்பரத்தில் விசித்திர காரியத்தைச் செய்வதெது. என்னும் விஞவிற்கு விடை. அநாதியாய் அநந்தமாய் இருக்கப்பட்ட பரம ஆகாசத்தில் சின்மாத் திரமாய பரமாத்மாவால் மூன்றுலக சித்திரமானது சித்தி ரிக்கப்பட்டுளது; அதனல் இது மித்தையாதலின் செய்யா மலே செய்யப்பட்டுளது, பெருநீரினின்றும் சிறுதரங்கம் சிறிதும் தனித்திராததேபோல் எதனினின்றும் ஒரு சிறி தும் வேருகவில்லை யென்னும் விஞவிற்கு விடை; சித்தவடி வமா யிருத்தலாற் பெருங்கடல்போல விகாரப்பட்டிருக் கும் அணுவினிடத்தில் நீரின்கண்ணே நெகிழ்ச்சியால் சுழற்சி தோற்றுதல் போலச் சித்தவிகற்பமாத்திர ரூபங்க.

ளான மூவுலகச் சிறுதரங்கங்களாகிய இவைகள் கசிந்து கொண்ட தருக்கும் என்பதாம். இவ்வண்ணம் யூகத்தோடும் பிரசங்கத்தில் வந்த யாதுசேதனம் அசேதனம் என்னும் வினவிற்கு விடைபகர்ந்து எஞ்சிய வினக்களின் உத்தரத்தை யரசன்பொருட்டு நிறுத்திவைத்து அதனஞ்ஞான சங்கையை நீக்கும்பொருட்டு அவற்றுள் இரண்டொன்றெடுத்து உத்தரங்கூற விழைந்து துவைதமித்தியாத்துவ உபவர்ணனம் விரிந்த துவைதமாயினும் அப்பிருதக் கெதனால் என்பதன் உத்தரத்தைக் கூறல்: பிருதக்தன்மைச் சமஸ்காரத்தினலே சமஸ்கரிக்கப்பட்ட புத்திவிருத்தியினுள்ளே யிருக்கும் ஆத்மப் பிரகாசத்தின் வேற்றுமையை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல்வடிவ சமத்கார யோகத்தால் துவைதம் தோற்றினபோதிலும் வேற்றுமையே யின்றும்; அதன்கண் ணேதுவென் னெனின்? பரமான ஆத்மப் பிரகாசமானது விருக்ஷவடிவப் பீஜம்போல எல்லாவடிவமாகவு மிருக்கின்றது என்பதாம், நடந்தும் நடவாதது எது என்னும் வினவின்விடை: எவ்வணுவானது ஆகாயம்போல அநேக யோசனை தூரம் வியாபித்திருந்த போதினும்இருந்த இடத்திலேயே யிருக்கின்றது; அவ்வணுவிற்குள்ளே அநேக யோசனை தூரதேசமானது சொப்பனம் போலக் கற்பனையால் ஆம்.

மந்திரியின் வார்த்தையைக் கேட்டுப் பரமசந்தோடத்தையடைந்த கற்கடி மன்னவன் வார்த்தையைக்கேட்க விரும்பலும் அவருரைத்தலும்:—

விழித்திருக்கும் விவேகிபுருடனுக்கு வாஸ்தவ துவைதஞான மின்மையின் உண்டாம் பிரஹ்மஞானம் என்பர். துவைதம் வஸ்துவாயிருக்கின்ற தென்னும் உணர்ச்சி அத்வைதஞானத் தடையாதலின் விழித்திருந்த போதினும்

விவேகிக்கு அத்தன்மை யிருத்தலின் அத்வைதஞான முண்டாயிருத்தல் பொருத்தமாம். விழித்திருக்கும் விவேகியினது எவ்வாஸ்தவ துவைதப் பிரத்யபாபாவமுளதோ அதனை யதன் காரணமாதலின் பரமவுணர்வென்பர். நேரே துவைதத்தைக் கண்டபோதினும் எவனுக்குத் துவைதவிடய போத முதயமாவதில்லையோ அவனே யுண்மையாகக் கண்டோனவன். சாக்ஷியானது விகாரமற்றிருத்தலின் துவைதஞான வடிவமாக பரிணமியாதாம் சொரூப சைதன்ய ஞானமானது கேவலஞ் சமுசார அதீதமானதாம். நடந்தும் நடவாதது யாது என்பதற்கே போலும் நில்லாதேயும் நிற்பதெது வென்னும் ஐந்தாவதற்குமாம்; இவ்வணுவானது தனது சத்தாரூபமான ஆகாசகோசத்துள்ளே தேசகாலங்க ளிருத்தலினுல் ஒரு தேசத்திற் சென்றபோதிலும் செல்லவில்லை, ஒருதேசத்திற்கு வந்தபோதினும் வருவதில்லை. அடையத் தக்கதேசம் இவ்வணுவினுள்ளேயே யிருக்கும்போது இது எங்கே போகவேண்டும்; கும்பமுக மூடிக்கொண்டு போய்க் கொண்டுவரினும் அதிலிருக்கும் ஆகாயத்திற்குக் கமனுகமனங்கள் இல்லாததே போல ஆன்மாவிற்கு மில்லையாம் உண்டாயிருந்தும் இலாதது எது என்பது தனிவினவாயின் விடையிதுவாம்: சூக்குமமாகி, இவ்வணு குறிக்கப் பெறுததாய்ப் பரமஆகாசமாக இருக்கும், இது சருவான்மகமாக இருந்த போதினும் மனுதிகட்கதிதமாகி யிருக்கும். இவ்வினுவில் இல்லாததா மென்னும் அங்கிசம் பாதிதமேயாம், சர்வான்மகத் தன்மை யுண்மையின் இது எக்காலும் எங்கும் சூனியமாவதேயில்லை; பாதிதமாமாறு:—எக்காரணத்தால் இருக்கின்றதென்றும் இல்லையென்றும், கூறுபவனுயும் நினைப்பவனுயும் அவ்வான்மாவே யாமோ அக்காரணத்தால் வக்தாமந்தாதி வடிவமாய் அதுபிரசித்தமாம், ஆகவே தன்

வடிவத்தைத் தள்ளத் தகாமையின் இல்லை யென்னுந் தன்மை அதற்குப் பொருந்துவதே யில்லை, சத்திற்கு அசத்து விரோத மிருத்தலினானும் இது பொருந்தாதாம்; இருப்பதேயாயின் ஏன்காணப் பெறவில்லை யெனின்? வெட்டவெளியாகக் காணப் பெறுவிடினும் எல்லாவற்றி னும் தொடர்ந்து நிற்கும் சத்துரூபத்தால் கற்பூரம் மூடி வைப்பினும் கந்தத்தாற் காணப்படுவதேபோல காணப் பெறவேயாம். மந்திரிவசன சமத்கார தரிசனத்தானே அரசனுக்கும் தத்துவஞான மிருப்பதாக நன்றாய்த்தெரிந்த போதினும் அரசனறைவதிற் சமத்தகார அதிசயம் சம்ப விக்கும் எனக்கருதி அதனைக் கேட்கவேண்டுமென் றிச் சித்து இராக்ஷசி கூறுகின்றாள் போதவியந்தென்பதாதி யாய். அகோ ஆச்சர்யம்! ஹே மந்திரியே! நினது பர மார்த்த பாஷாணமானது அதிபவித்திரமாக இருக்கின் றது, தாமரை யிதழ்போலும் நேத்திரமுடைய இவ்வரசன் இனிமற்றவற்றிற் குத்தரம் தருகவெனக்கற்கடி கூறுதலும் அரசன் கூறத்தொடங்கி அவ்வபிப் பிராயத்தைக் குறித்து எல்லாவினாக்களின் முக்கிய தாற்பரியவிஷயமான பிரஹ் மத்தை விரோத ஆபாசயுக்திமுக சமத்கார அதிசயத்தால் தரிசிப்பித்தல்: உலகத்தில் என்பதாதி, அவஸ்தாத்திரய தரிசன இலக்ஷண ஜகத்சம்பந்தப் பிரத்யயத்தின் அபாவ மாகிய போத இலக்ஷணையின் நிவிருத்தியே சுயமாகவிளங் கும் அதிஷ்டானரூப துரியலக்ஷணை எதனது தரிசனம் ஆமென்று புகல்வரோ அந்தப் பிரஹ்மத்தையே ஹே கல் யாணி! நீ கூறினாய்.

அதுவும் அதன்கண்ணேயே நிஷ்டையை யடையும் வடிவமான அதன் பரிக்கிரகத்தால் ஆம் எனப் பரிக்கிர கத்தை லக்ஷணத்தோடுங் கேட்டியென அரசன் கூறல்:

இலக்கணை விருத்தியாற் பரியவசான பூமியாகும், ஆயினும் எப்தப்பிரவிருத்தி ஹேதுக்களாகிய ஜாதியாதிகள் இன்மையின் வாசாம கோசரமுமாம் அல்லது வாக்கிய ஐன்னிய விருத்தி வியாப்பியத் தன்மையானே அதன் கோசரத்தன்மையாம். அதனாலுண்டாய பல அவ்யாபகத் தன்மையால்அதன்அகோசரத் தன்மையாம், துவைத அத்வைத கோடி யந்தராளத் திருப்பதாகிய பிரஹ்மம், துவைதாத்வைத கோடிகளாகிய பரஸ்பர அபேக்ஷசித்தத் தன்மையானே கற்பிதங்களினும் விலக்ஷணமாம்; அதிஷ்டானமதாக அவற்றின் மத்தியிலிருப்பது ஆம். அல்லது சத்தசத்துக் கோடியந்தராளத் திருப்பதாம் "சத்தன்றதசத்தன்றெனச் சாற்றப்பெறலாகும்" என்னும் ஸ்ரீ பகவத்வசனத்தான், என்பதாம். காரிய காரண கோடியந்தராளத் திருப்பதெனவேனும் திருஷ்டாதிருசிய கோடியந்தராளத் திருப்பதெனவேனும், பிம்பப் பிரதிபிம்ப கோடியந்தராளத் திருப்பதெனவேனும்,பந்தமுக்தி கோடியந்தராளத் திருப்பதெனவேனும் நியமியநியாமக கோடியந்தராளத் திருப்பதெனவேனும் ஆம்; இவ்வெல்லாவற்றிற்குமே கற்பிதத்தன்மையிருத்தலின் பிரஹ்மத்திற்கு அவற்றினும விலக்ஷணத்தன்மையுண்மையின் அவற்றின் அந்தராளத் திருக்குந் தன்மை பொருந்துவதேயாம். அங்ஙனமாயினும் மாயையினாலே மலர்ந்த கோடி யிரண்டன்வடிவமாம். அதனது பரிக்கிரகம் சித்தத்தால் சர்வசங்கற்ப சந்யாசமாம், எதனதுமாயிக சங்கோச விகாசங்களால் ஜகத்தின் பிரளய சிருஷ்டிகள்ஆமோ, வேதாந்த வாக்கியங்கட்கு நிரந்தரஸ்திதி யெஃதாமோ எது வாசாமகோசரமாமோ அதுவே அந்தப் பிரஹ்மமென்றுணர்தி. சத்துவ அசத்துவமான அபானமென்னும் இரண்டு கோடிகளின் அந்தராளத் திருப்பதாம், வசனிக்க முடியாததாம் அது, அதனானே

ஆதி அந்தங்கள் அசத்துக் கோடியினுலே பீடிக்கப்படி னும் மத்தியில் தேசிக பரிச்சேத சம்பந்தமாகச் சிலபால் உளது சிலபால் இலது எனக் கோடித்வயீமயமாம். இவ் வண்ணம் ஆதியந்தங்கள் அபானத்தாற் பீடிக்கப்படினும் மத்தியில் அவ்வவ் விந்திரியயோக்கிய ரூபமாக விளங்கு கின்றது. வேறுவடிவமாய்த் தத்துவமாயும் விளங்குகின்ற தில்லை என மத்தியில் கோடித்துவயீமயமாம்.

அரசன்கூறி முடித்தலும் கற்கடி சந்தோடித்துக் கூறத் தொடங்கலும்.

சத்து அசத்துச் சந்திரூபமாயும் சித்து அசித்துச் சந்திரூபமாயும் இராநின்ற இரணியகற்பவடிவ அதனது சித்தத்தின் விகாரமாதலின் சராசரமான இவ்வுலகம் லீலை வடிவமாம் அது விசுவவடிவமா யிருந்தபோதினும் அதன் அகண்ட வஸ்துத்தன்மை கண்டிக்கப் படுவதின்றாம். அத் தகைய சன்மாத்திர சாசுவதப் பிரஹ்மமே உன்னுல் வின வப்பட்டது. ஒவ்வொரு வினுவினும் ஆன்மாவின்கண் அணுசப்தப் பிரயோகத்திற்கு மந்திரியாலே எவ்வபிப்பிரா யமானது "பெயரின்மையானும் மனமுதலிய பொறியா றன் நில்லைமைக்கு மன்னி விடயமாகாமையானும், சின்மாத் திரமேயாய ஆத்மாணுவானது இங்ஙனம் ஆகாயத்தைப் பார்க்கினும் அதிசூக்ஷுமகமாம்" என இவ்வண்ண மியம் பப் பெற்றதோ அதுவே கற்கடியானுங் கருதப்பட்டது, அங்கீகரிக்கவும் பட்டது, என்பதாகத்தானே யரசன் றுணிந்து தனக்கிருக்கும் விசேட ஞானத் தன்மையைக் காண்பிப்பான் அதனைத் தாடிப்பான் பூரணமென்றதாம். சுத்தசம் வேதன ஆகாசரூபத்திற்குப் பரம அணுவோடு மேருவிற்குங் கடுகுக்குமேபோல ஒப்பிட்டுக்கூறியது அழ காகவில்லை;சூக்குமத்தன்மை மாத்திரத்தானே பரிச்சின்ன

மாகாதாம் பரிச்சேத வுற்கர்ஷ அவதி பரமாணு சாதிருசி யம்பற்றிக் கௌணி விருத்தியினாலே அணுவென விளம்பு தற்குக் கூடுமென்றுணர்க, ஆயின் எங்ஙனம் அணுவுக் கணுவு மகத்துக்கு மகத்து, இவ்வணுவாத்மா சித்தத்தா னுணரத்தக்கதாம்'' என்பதாதி சுருதிகளில் அவ்வாறுப தேசங் கூடுமெனின்? சர்வசக்தியோடு கூடியிருத்தலின் மகத்தன்மையைப்போல அணுத்தன்மையும் ஆன்மாவின் கண்ணே மாயையாலுண்டாக்கப்பட்டுநிற்குந்தகைமைத்த தாதலின் முக்கிய விருத்தியேயா மீண்டணுச்சப்தம்; ஈண்டு சமத்தன்மை நிமித்தமாகாதாம்; மாயையாற் பூஷிதமாய்ச் சபளமாயதனால் அணுத்தன்மை பரமாத்மாவின்கண் நிர் மிக்கப்பட்டுளது, அதன்பால்கனகத்திற்றன்னிர்மித கடகா தித்தன்மையாற்போல் அணுத்தன்மைச் சமத்துவமாக மாட்டாதாம்; இன்னணமாதலினன்றோ " மயிர்நுனியின் நூற்றிலொரு பாகத்தை நூற்றிலொன்றாய்க் கற்பிப்பின் அப்பாகம் ஜீவனென வறிந்துகொள்க'' என்பதாதி சுருதி களும், மயிர்நுனியின் சதபாகம் ஆத்மாவென்னும் நினது வசனமும் மணம்பெறுவதாகும். விரைவிற் றருவிருப்பதே போல எவ்வணுவின்கண் ணுலகங்க ளிருக்கின்றன வென் னுஞ் சங்கைக்குச் சிறிது கூறுவாம்:- சிதாத்மாவாகிய பரமாணுவின்கண் ணுலகங்களெல்லாம் இருக்கின்றன. அதனாலேயே ஜகத் சம்பந்தமான தோற்றங்கள் தோற்று கின்றன. யாது எதன்கண் ணுளதாமோ அது அதனி னின்றும் உண்டாகின்றது அது அதுவே யாகின்றது, ஸ்தம்பத்தினின்றுந்தோற்றுகின்றபதுமை ஸ்தம்பமாத்திர மாகவே இருக்கின்றதன்றோ! நிருமலமாக நிஷ்கிரியமாக விருக்கும் ஆகாயத்தில்விகாராதிகள் யாதொன்றுங்காணப் படுவ தில்லையன்றோ! அவ்வண்ணம் ஜகதாதிகள் யாதொன் றும்நிர்மலமாகிய தன்னிடத்தில் இல்லையாம், இல்லையெ

னின் வேதாந்தங்களில் திருசியகண்டனம் எற்றுக்கெனின்? வியாவகாரிக யௌக்திக திருஷ்டிவசத்தால் திருசியகண்டனஞ் செய்வதேயல்லாமல் பரமார்த்த திருஷ்டி பலத்தாலன்றும். அப்பரமார்த்த திருஷ்டி எத்தகையதெனின்? அனுதியாயும், விண்ணையும் வியாபித்ததாயும், ஏகரசமாயும், சம்பிரகாசமாயும், சமமாயும், சர்வமாயும் இராநின்ற சிதாகாசத்தையே ஜகமெனச் சப்தமாத்திரமாக விவகரித்ததாம் என்றறிதி "விகாரமானது வாக்கினுற் ருெடங்கிய நாமதேயமாத்திரத்தது" எனச் சாந்தோக்கியமுஞ் சாற்றுகின்றது. ஆத்மாவானது அசத்தாயும் அவாஸ்தவமாயும் இராநின்ற திருசியத் தன்மையை அடைவதில்லை, என்னை, சத்தானது அசத்தாருவமாக ஆவதற்கு முடியாமையின் ஆத்மாவின் கண்ணே யாது சிறிதுமில்லையோ அதுவாந் தன்மையைப் பரம்பொருள் எங்ஙனமடையுமென்றுணர்க. எதனினின்றும் ஒரு சிறிதும் வேருகவில்லை யென்பதற்குச் சிறிதுரைப்பாம். பூதங்களாலாயவை எவையும் ஒரு சிறிதும் நிலம் நீர் முதலியவற்றை விடுத்துத் தனித்திரா வாம்: அவ்வாறே இவ்வியற்கை வாய்ந்தஅணுவைப் பார்க்கினும் இவையாவும் வேருகாவாம்; அதற்குயுக்தி; இச்சித்தணுவானது சர்வ பதார்த்தங்களையும் அறியாநின்ற அனுபவ வடிவமா யிருத்தலினுலே சர்வானுபவ ரூபத்தால்ஒருமையனுபவ நியாயத்திலேறும்போது யாவும் பேதமில்லாமல் ஒன்ருகவே ஆகிவிடுகின்றன என்பதாம். எதனிச்சையினுலே தனித்தும் இவையுளவாம் என்பது கூடாதாம், இச்சித்தணுவி னுடைய இச்சைக்குத் தக்கபலமாயிருக்குந் தனித்திருக்குகையும்,அஃதிருத்தற்குரித்தானபொருளும், ஒன்ருயிருத்தலினுலே இதனதிச்சையால் பெருநீரில் அலை போலத் தனித்திராவாம்; தேசகாலாதியினுல் வரைவு பெருது ஏகமாய் அஸ்தூலத் தன்மையால் அசத்தல்லியு

மாய்ச் சத்தாயிருக்கும். எதனினின்றும் மகாஜலத்தின் செழ்ச்சியேபோலத் துவைதமும் பிருதக்காக இராது என் றதற்கும் கூறுவாம். திக்குகாலம் முதலியவற்றால் அளவி டப்படாமல் கேவலம் பரமான்மா விருக்கின்றது, அது எல் லாருடைய சொரூபமாயிருத்தலின் சர்வாத்மாவாம் தனித் திருப்பதில்லை சுயமாகவே ஐர்வ அநுபவ ரூபமேயாமன்றி ஜடமன்றாம். அசத்தாய்ச் சத்தாய் என்பதன் பொருள். இந்தப் பரமாத்மா சந்தேகமில்லாமல் ஆத்மாவையுணர்ந்த மகான்களின் ஆத்மசொருபமா யிருத்தலின் சத்தாயிருக் கின்றது விழிமுதலியவற்றின் பார்வையினாலேயும், ஆலோ சனையினாலேயும் அறியப் பெறுமையின் சகலரூபமா யிருக் கிற அந்த மகாத்மாவினிடத்தில் கண் முதலியவற்றால் அறியப்படா நின்ற லௌகிக சத்தைவடிவமான துவைத மென்பதும் ஐக்கியமென்பதும் இல்லையென்பதால் சுருதி யின்கண் அசத்தென்று கூறப்படுவதே யன்றி வாஸ்தவ அசத்துவ அபிப்பிராயத்தாலன்றாம். துவைதமானது அபேக்ஷையோடு கூடிய வடிவமாதலின் பொய்யாதலின், ஐக்கியமோ இருமையின் அபேக்ஷையை யெய்தாமையின் உண்மையேயாமென்றாக எங்ஙனம் இரண்டு மில்லையென்று கூறலாமெனின்? கூறுவாம், யாதேனுமொரு துவிதீயம் உண்டாகுமாயின் அக்கால் ஏகத்திற்கு ஒருமையாம், துவைத ஐக்கியங்களின் பரஸ்பர சித்தியானது ஆதபச் சாயைகட்கே போலுமாம். துவிதீய விலக்கப்பொருட்டுக் கற்பிதமாய சங்கைரூபமும் துவிதீய சாபேக்ஷம் துவித் வாதி துல்லியமேயாம் என்னுங் கருத்தாற் கருதில், யாண் டிரண் டென்பதே யிலதோ ஆண்டு ஒன்றன் ஒருமையாங் ஙனம்? ஒருமையானது அசித்தமாகவே இரண்டே யிரா தாம். இருமையும் தனித்தது ஆதல் யாங்ஙனம் மகாஜலத் தின் திரவத்தன்மைபோல வென்னும் அங்கிசம் விவரணிக்

கப்படும்: இவ்வண்ணம் துவைத ஐக்கிய சூனியத்தன்மை யதாகத் தத்துவமிருந்த வழி யாது அத்தகைய துவைத ஐக்கியமுடையதே போலவும் துவைதஐக்கியம் போலவும் இருந்திலங்குமோ அதனிவின்றும் அந்தத்துவைத ஐக் கியரூபம் நீரில் நெகிழ்ச்சியே போலும் வேறாகமாட்டா தாம். விரிவு பெரியவாசிட்டத்திற்காண்க. இவ்வண்ணம் இறைவன் வாயிலாகக் கற்கடியாகிய வனமற்கடியானவள் கேட்டுப் பிரஹ்மபதத்தை யுணர்ந்ததனாலே மூல உச்சே தத்தால் நாசமான தன் ஜாதிக்குரிய மற்சரசாபலத்தை விட்டொழித்தனள். உட்சீதளத் தன்மையை யடைந்து, பாகியதிருஷ்டி சந்தாபத்தன்மை தீர்ந்து பரம விசிராந் தியை, மழையை யடையுற்ற நன்மயூரிபோலவும், குளிர் மதி யொளிபெற்ற குமுதவதிபோலவும் அடைந்தனள்.

அவ்வண்ணம் அரசனது வாக்தாரையினாலே அக்கற் கடிக்கு ஆகாயத்தில்மேககர்ச்சனையினாலே பலாகை யென் னும் பறவைக்கு உள்ளே கருப்பம் உண்டானதேபோல அத்தியந்தம் ஆனந்த முண்டானபின் அவள் அறையத் தொடங்கல்.

தங்களுடைய பவித்திரமாகிய இம்மதியானது அத் தமியாத சாரத்தோடுற்ற பிரபோத அருக்கனால் விலக்கப் பட்டதாகி, யொளிர்கின்றது; சீதளமாகிச் சமரசமாகித் தூய்தாகிச் சசிமண்டலத்தினின்றும் பிரவிருத்தமாய குளிர்ந்த அமுதகிரணம்போல ஒளிர்கின்றது. தங்களு டைய புத்தியின் சம்பந்தமாகவரும் வாக்கு வாயிலாக விரியும் விவேக அமிருதத்தின் கணிகையைக் கேட்டுக் கற் கடியாகிய யான் தங்களைப்போன்ற விவேகிகள் ஜகத் பூஜ்ஜியர்கள் சேவைசெய்ய யோக்கியர்கள் முமுக்ஷுக் களால் என்றெண்ணுகின்றேன் பெரியோர்களுடைய சங்

சத்தினாலே ஒரு முறை விவேகபாதித மாகியதுக்கம் மீண்டும் பாதிக்கமாட்டாது, நீபசிகையைக் கையில்வைத் துக் கொண்டுள்ள யாவர்தாம் தமத்தாற் றளர்ந்து வருந் துவர்! இப்பாலே வனத்தில் விரும்பாமலே வந்துற்ற பூமி பாலகர்களாகிய தாங்கள் என்னால் இஷ்டார்த்த தானத் தானே பூஜிக்கத்தக்கவர்கள் ஆவீர்கள், ஆகலின் வாஞ்சித சுபத்தை விரைவி னுரைப்பீர்களாக.

அரசன் அவாவியது கேட்டலும் கற்கடியளித்தலும் கூறல்.

ஹே அரக்கர்குலமேயாய கானனமஞ்சரீ! உன்னால் இனிப்பிராணி யாதுமே ஹிம்சிக்கத் தகாததாகவேண்டும் என்பதனைப் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுகின்றேன், ஒழிந் தேன் என்பதுன்மையே, எமதிஷ்டத்தை நிறைவேற்றின் நின்னுடலைக் காப்பாற்றுவதற்குச் செய்யுமாறென்? ஹே அரக்கர்குல கானன அத்வைத ரசமஞ்சரி! இத்தேசத்தில் எப்போதும் அத்தியந்தம் இருதய சூலனம் பாதிக்கின்றது; ஆகலின் எல்லாப் பிராணிகளுமே திடவிடுசிகையினாலே தாக்கப்பட்டு மிகவுந் தபிக்கின்றனர், அக் காரணங் கொண்டே மண்டலத்தில் இராச்சோதனையின் பொருட்டு யான் வெளிப்போந்து வந்தேன், ஆகலின் மந்திர அடைவு சம்பவியா விடினும் வேறொன்று வேண்டுகின்றேன், என் னெனின்? ஹே மங்கள மங்கையே! இத்துணைமாத்திரவச னம் உன்னால் அவசியம் அங்கிகரிக்கப் படவேண்டும், இனி மேல் எப்பிராணியுமே உன்னால் ஹிம்சிக்கப்படா திருக்க வேண்டும் என்பதே. என்பதைக்கேட்ட கற்கடிகூறல்; ஹே பிரபுவே! இன்று முதலாக நிச்சயமாய் நீர்புகன்ற வண்ணமே செய்கின்றேன் இது சத்தியமே யாகும் மித் தையேயன்று இக்கணமுதல் என்னால் ஒரு பிராணியுமே டுஹிம்சிக்கப் படமாட்டாது, இவ்வண்ணம் எனது வேண்

கோட் கிணங்கிய என்புகன்ற அஹிம்சாவிரதத்தில் இருப்பையே யாயின் ஹே விரிவிரைமரை விழியாய், பரதேகத்தையே பக்ஷமெனவுடையாய்! நினது சரீரவிகாரம் நிகழுவது எவ்வாறுகூடும்? கற்கடிகூறல்: ஹே இராஜ இராஜனே! ஹிமகிரியில் பெருஞ் சமாதியினின்றுங் கிளம்பி ஆறுமாதமாகத் தியானஞ் செய்துகொண்டே யிருந்தேன், போஜன சங்கற்பத்தால் இன்று எனக்குப்போஜன இச்சையான துண்டாயது.

கற்கடி பசிபோக்கும் விதங்கூற அரசன் வேறுபாயங்கூறல்.

இப்போதே ஹிமசிகரஞ் சென்று முன்போன்றே தியான நிச்சலசமாதியைக் கைக்கொண்டு இச்சையுள்ள பரியந்தஞ் சுகமாகவே மரத்தாற்செய்த பதுமைபோன்ற உயிரோடுடம்பொடு மிருப்பேன், சாங்காறும் அமுததாரணையைப்பற்றித் தேகத்தைத் தரிப்பேன், இப்போது முதல் தேகத்தை வீழ்த்தும் பரியந்தம், அமிருதாத்மபாவனை வடிவதாரணையைப் பற்றியயான் அயல் உயிர்களைக் கொல்லவேமாட்டேன், எங்கணுஞ் சிவமேயென்று நோக்கிடுவேன். பரமஞானியாய்ப் பரத்தையே நாடிக்கொண்டேயிருந்து இஷ்டமானபோது தேகம் விடுத்து விதேகமுக்தியை யடைவேன்; என்று சிநேகபாவத்தை யடைந்தஅவ்விருவரையும் நோக்கிக்கூறிய பின்னர்அவரை விடுத்துச் செல்லமுயலும் கற்கடியை நோக்கி யரசன் கூறுவதாவது. ஹே மகா தேகத்தையுடைய கற்கடி! ஹே சுந்தரி! நீ பெரியவளாயும் சிநேகிதையாயும் இனியவளாயுமிருக்கின்ற படியினாலே எங்கள் கிராமத்திற்கு வரும்பொருட்டு மிகமுயல்வுடன் விருந்தளிப்பான்அழைக்கின்றேம். சுந்தரியென்றது இருதய சௌந்தரியம் பற்றியாமென்க. நாம் கொண்ட அதிப்பிரியபரம் நேயத்தை வீணாக்குவது

தகுதியல்ல, நல்லோர்தம் நேயபாவம் நாட்டமாத்திரத் தானே வளர்ந்தோங்குமன்றோ. அற்பப்பிரமாணமாய்ச் சௌந்தரிய அலங்கார முதலியவற்றோடு கூடிய மனோரம் மிய தேகத்தைக் கொண்டு எமது அரண்மனைக்கு வந்து அவ்விடத்தில் இஷ்டப்படி சுகமாக வசிப்பாயாக. ஹே மன்னவனே! சாதாரண மங்கை வடிவமுற்ற குமரிக்கு மனுடயோக்கிய அன்னபானாதி கொடுக்க உமக்குமுடியும், இராக்ஷசாகார தாரிணியாகிய என்னை யெவ்வாகாரங் கொண்டு சந்தோடிக்கச் செய்வாய், எனக்கு அரக்க அன்னமே சந்துட்டியைத்தரும், சாமானியசன அசனம் சந் தோஷியாது பூர்வசித்த சுபாவமாகிய இது உடம் புள்ள வரை நீங்கமாட்டாது. அரசன்கூறல் எமது வீட்டில்வந்து ஹேமமாலைகளையும் ஹேமசூத்திரங்களையும் அலங்கரித்துக் கொண்டு சிலதினம் யாவரும்புகழும்படியாக எங்கள் பெண் போலிருந்து வருதியேல்; பின்கொடுந்தொழில் புரிவோர் கொலையினைப்புரிவோர் களவினைச் செய்வோர் வதஞ்செய வுரியோர் என்னு மித்தகையரை நூராயிரக்கணக்காக உனக்கு இச்சையுள்ளவரை மண்டலங்களினின்றும் தரு வித்து நற்போஜனமாகத் தருவேம்.

மன்னவன் வேண்டிக்கொண்ட வண்ணம் கற்கடி சென்று பாதகரைப் பற்றியேகல்.

பின்னர் காந்தாரூபத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, இராக்ஷச சரீரத்தைக் கவர்ந்து. சேர்க்கப்பட்ட நூற்றுக் கணக்கான கள்ளபுருடரை யெல்லாம் கொண்டு ஹிமாசல சிருங்கத்தை யடைந்து ஆண்டு இன்பமுறுமாறு புசிப்பா யாக; பெருந்தீனிக் காரருக்கு ஏகாந்தத்திற் போஜனஞ் செய்தல் இன்பத்தைத் தருவதாகுமன்றோ! ஆகாரத்தாற் திருப்தியை யடைந்தபின் சிறிது நித்திரைசெய்து விட்டு

மறுபடியும் சமாதியை யடையலாம், சமாதியினின்றும் கிளம்பில் மீண்டும் ஒருகாலத்தில் வந்துசேர்தியேல் வதஞ் செய்ய யோக்கியரைச் சேர்த்துத்தருவேம் கொள்ளலாம், தருமசாஸ்திர மரியாதையாய் ஹிம்சைசெய்வது அவரை ஹிம்சை செய்ததாகாது. சுவதருமமாகச் செய்யும் ஹிம்சையே பெருங் கருணைக்குச் சமானமாம். சமாதியிச்சையொழிந்தபோது நீயவசியம் எம்மைவந் தடைவாயென்றெதிர்பார்க்கின்றேம், அசத்துக்கட்கும் உற்ற அருநேயமானது அகலுவதேயில்லை. கற்கடிகூறல்: ஹே நேயமிகுந்த மன்னர்மன்ன! நீர் நிகழ்த்தியது பொருத்தமாகவே யிருக்கிறது, யான் அவ்வாறே செய்கின்றேன்; நேயபாவத்தோடு முயன்றவர்க்கு எவ்வாக்கியந்தான் ஆநந்தருசியைத் தராது: ஸ்ரீ வசிட்டபகவான் கூறல்: இவ்வண்ணம் இயம்பிய கற்கடியானவள், ஆண்டு அதிசுந்தரியான ரூபத்தை யடைந்து ஹார கேயூர கடக காஞ்சிபட்டம் பட்டுவஸ்திரம் அநேக விசித்திர ரத்நமாலைகள் சுகந்தமாலைகள் முதலியவற்றை யலங்கரித்துக்கொண்டு, ஹேஅரசரே! வாரும் போவோம் எனப்புகன்று பூபமந்திரிகளை முன்னர்ப் போகவிடுத்துப் பின்னர் அவ்விரவிலேயே தானும் பின்றொடர்ந்து சென்றாள். அவர்கள் பார்த்திவன் அரண்மனையை யடைந்து அவ்விரவை இரம்மியமான ஒருசாலையிலிருந்து பரஸ்பரம் ஞானநற்கதைகளானே மிக ஆதரவோடுங் கழித்தனர். விடிந்தபின் மந்திரியும் அரசனும் தாங்கள்செய்ய வேண்டிய ஜனபாலன வத்திய சம்பாதனாதி வியாபாரங்களிற் சென்றனர், கற்கடியோ அங்குள்ள ராணிமார்களுடன் விளையாடிக் கொண்டு அந்தப்புரத்தில் மகிழ்ந்திருந்தனள். பின்னாறு தினங்களுக்குள் மன்னர் மன்னன் தன் மண்டலங்களினின்றும் அன்னிய அரசர்

புரங்களினின்றும் தருவித்துச் சேர்ந்த மூவாயிரம் பாதகரைக் கற்கடிக்குக் கொடுத்தனன்.

திருடரைக் கைப்பற்றித் தின்றிமகிரியில் மீண்டுமீண்டும் வந்துபோய் நேயமிக்களரெனக் கதையை யுபசங்கரிக்கின்றார்

நிசாகாலம் உற்றபோது சுந்தரிவடிவத்தை விடுத்துக் கோரமான கறுப்பு இராக்ஷசியாய், கோடரத்திற்றெங்காநின்ற தாராங்கர ஜாலங்களை மேகமாலை போலும், அம் மூவாயிரம் பாதகரையும் புஜமண்டலத்திற் கவர்ந்து மன்னமந்திரிக் காசிகூறி முன்னிருந்த ஹிமாசல சிருங்கத்திற்கேசென்றனள்! தரித்திரனுக்குப் பொற்புதையல் கிடைத்ததேபோலப் பூதனை ரக்ஷ பிசாசுமுதலிய கிரங்களுக்குள் பெரியகாத்திரம் படைத்த சிறந்த அக்கற்கடியானவள் அங்கிருந்து முழுவதையும் சந்தோடத்துடன் புசித்துத் திருப்தியை யடைந்து சுகமாக மூன்றுநாட் டுேங்கியெழுந்து சொஸ்தமாக நனவை யடைந்து மீண்டும் சமாதியின் கண்ணே பிரஹ்மோபஸ்திதி மதியை யுடையவளானாள். அதுமுதலாக இன்றுவரை 4, ஐந்து வருடத்திற் கொருமுறை சமாதியினின்றும் எழுந்து கிராதசன மண்டலமடைந்து மன்ன மந்திரிகளோடும் அளவளாவிப் பாதகரை வாங்கிக்கொண்டு போவதும் வருவதும் ஆக இருக்கின்றனள் சுபம்.

கற்கடிகதை முற்றிற்று.

ஐ ந் த வ ர் க தை.

பிரவிருத்த அநுவாத பூர்வகம் ஜகத்தின் மநோவிலா சிதத்தன்மையின் விரிவின் பொருட்டு அயல் ஆக்கியானம் ஆரம்பிக்கின்றார்.

முன் கற்கடிகதையில் பிரஹ்மமே ஈதனைத்தும் என்று பிரஹ்மதிருஷ்டி சொல்லப்பட்டது, இப்போது ஐந்தவர் கதையில் அவ்வருத்தத்தினையே சமர்த்திக்கு நிமித்தம் விசுவதிருஷ்டிக்கு மனோமயத்துவஞ் சொல்லப்படுகின்றது, அதில் முற்கூறியதை உபசம்மரிப்பவராய் மற்றொரு கதையை வர்ணிக்கின்றார்.

இக்கற்கடிகதை யியம்பும் வாயிலானே உனக்கு யாவுமே யியம்பலாயது, பரமாய்ச் சத்தியமாய ஆத்மாவே யுளதாம் அன்னிய சம்சார திருஷ்டிகளின்றாம். இவ்வியாவுமே மனோமாத்திரம், இம்மனமே யிவ்வண்ணம் சிருஷ்டிகளிற் சுழல்கின்றது. ஈண்டுச் சிரவண பூஷணமாய இந்த ஐந்தவ ஆக்கியானத்தைக் கேட்டி ! இது பிரஹ்மாவாகிய உலக பிதாமகரால் எனக்கநுக்கிரகிக்கப் பட்டது. ஆகையாற் புகழத்தக்க இதனை நினக்குறைக்கின்றேன் என்பதாம்.

கதையால் வரும்பயனையும் மனாப்பேய் பிடித்தாடிப் பந்த மோக்ஷங்கள் அடைதலையும் கூறுகின்றார்.

சித்தமே பாலன், ஜகத்தேயக்ஷன் எங்ஙனம் பாலன் உணராமையினனே தன் சாயையைப் பொய்ப்பூதமாய்ப் பார்ப்பனோ, அங்ஙனம், சிதாபாச விசிஷ்டமாய சித்தம் அறியாமையோடு கூடியதாய்ப் பொய்யுலகைக் காணும் உணர்த்தப் பெறினோ நிருபத்ரவமான அதிஷ்டானத்தை

பினிதாகானும் விடு = பவாந்தம் = சமுசாராந்த மெனத் தற்சாதனத் தன்மையாற் சாற்றப்பெறும் மனமேயென்ப தாம். இதன் சிரவண மாத்திரத்தானே சிதிசக்தியின் சிறந்த உல்லாசத்தைச் சகமெனத் துணிவாய், சித்வியாப்தி வலுமையானே சித்தத்திற்கு அவிசார முண்டாகச் சகத் தனைக் காணுந்தன்மையும் விசாரமுண்டாக ஆன்ம தரிசன மாதலும் ஆமென்பார் காணும் இடர் போமென்றார். சித்தபாலன் ஜகத்தியக்கலை அபோதத்தால் பொய்யா கவே காண்பன், இவன் போதிதனுகவே தனது நிராமய மான பரமரூபத்தைக்காண்பன் இராகாதிக்கிலேச தூஷித மாய சித்தமேதான் சமுசாரம், அவற்றோடு கூடாத அதுவே பவாந்தமென அதாவது சமுசார நாசமெனப் பகரப்பெறும்.

சிருஷ்டிசெய்ய முயன்ற தாதா பத்துப் பிரமாண்டங் களைக் கண்டதிசயித்தல்:

நிரர்க்கலம் = அபாதம்ஆகப்பிரஹ்மாகூறுகின்றார்:— ஒருகால் அகிலசர்க்கத்தையும் திவசக்ஷயத்திற் சங்கரித்து ஒருவனுகவே யான் ஏகாக்கிர முடையவனுகி நிசியைச் சொஸ்தமாகக் கழித்தேன்; நிசாந்தத்திற் பிரபோத முற் றவனுகி விதிப்பிரகாரம் சந்தியோ பாஸ்தியை முடித்தவ னுகிப் பிரஜைகளைச் சிருட்டிக்கும் பொருட்டு விலாசமாய விண்ணின்கண் திருஷ்டிகளைப் பரவச்செய்தேன். அக்கால் ஆண்டு வித்தார அவ்யக்த வியோமத்தில் மனத்தினுலே பிரஹ்மாண்டங்களைக் கண்டேன், அவை தனித்தனியே யிருந்தன, பெருங்காரியங்களி லீடுபட்டிருந்தன, ஆண் டுள்ள விஷ்ணு முதலிய தேவதைகளால் உளுற்றப்பெற்ற பாலனுதி விவத்தையினுலே பிரதிபந்த மற்றனவாக விருந் தன. இங்ஙனம் அவற்றை யெல்லாம் தாய்தாய்ப் பரமா

யிருக்கும் எனது சித்தத்தினலே கண்டு அத்தியந்தம் யான் விஸ்மயத்தை யடைந்து, இஃதென்னே ! யாங்ஙன முற்ற திச்சிருஷ்டி ! எவராற்றான் உற்றதோ ! எனக்குத் தெரியாததுதான் என்ன காரணம்? விஸ்மயத்தையே ஹேதுவோடும் விரித்துரைத்தல்; யாங்ஙனம் மாங்கிச மயமா யிராநின்ற சக்ஷுகோளகத்துட் புகுத்தப்பட்ட கண்களால் ஒரு சிறிதையுங் கண்டிலேன், எதனைக் கண் டிலனே அதனை மனத்தானே காண்கின்றேன் இஃதெங்ங னம் பொருந்தும், ஒப்பற்ற அம்மாயா ஜாலமனைத்தையும் யாங்ஙனங் காண்கின்றேன் என்பது விஸ்மயமாம்.

ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவர் கண்ட ஆதித்தியனை யழைத்துச் சம்சயநீக்கப் பொருட்டு வினுதலும் ஆதித்தன் கூறலும் வருணித்தல்.

பின்னர் நீள்போத மனத்தினலேயே பார்த்து அச் சகசால அப்புவன அம்பரத்திலேகும் அருக்கனைச் சத்திய சங்கற்பத்தானே முன்னர்ச் சந்நிதிப்படுத்திக் கேட்டேன்.. எங்ஙன மெனின், ஹே தேவதேவேச! போபாஸ்கர! பெரும்பிரகாச முடையோய்! இங்குவருவாயாக நீசுகமாக வாழ்தி நீடூழியென்று புகன்று பின் பிறங்கப்பெறும் பொருள்களை வினவினேன்; அப்பொருள் யாதெனின்? நீ யார்? நினது சம்பந்தமான ஜகத்தெங்ஙன முண்டா யது? இங்ஙனமே அன்னிய நவஜகங்கள் எங்ஙனந்தான் உண்டாயின? எச்சிருட்டாக்களாற் சிருட்டிக்கப் பெற் றன? ஹே பாவமற்ற பகவன் நீயறிந்தனையாயின் அவ் விடயத்தை நன்குகூறுதி, எனவினவிய என்னை நன்ருகப் பார்த்து இப்பிரஹ்மாண்டத்தின் பிரஹ்மா இவர் என நன்ருகத் தெரிந்துகொண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து புகழத் தக்க பதங்களோடுகூடிய வாக்கியங்களால் இனிதாக இயம்

பியதாவது:—பானுபகரல்; இத்திருசியப் பிரபஞ்சத்திற் குச் சாசுவதமான காரணமாயுற்ற தேவரீர், சென்றதை யெங்ஙனம் உணராமற் போவீர், ஹே ஈசுரரே! என்னைக் கேட்குங் காரணமென்னே! ஹே எங்கும்வியாபகமான வரே எனது வாக்கிய சந்தர்ப்பத்தைக் கேட்கவேண்டு மென்னும் குதூகலத்தன்மை தங்கட்கிருக்கும் பக்ஷத்தில் உம்மால் சங்கற்பிக்கப்படாத எனது உற்பத்தியையும் என் சம்பந்த உலக வுற்பத்தியையும் யான்கூறக் கேட்பீராக. ஹே மகாதேவரே! கற்பமெனப் பெயரிய தங்களுடைய தினாந்தத்தில் ஐம்புத்தீப ஏககோணத்துற்ற ஸ்ரீ கைலாச சைலத்தின் றலத்தில்.

அவ்விருத்தாந்தத்தையே பானு விரித்துரைத்தல்:

யோக்கியர்கள் ஆகிய எத்தசைமைந்தர்கள் உண்டான மாத்திரையால் யாங்கள் மறுபடி சோகமே யடையமாட் டேமோ அத்தகைய மைந்தர்கள் வேண்டும். எப்பிரதேசம் சுவர்ணஜட நாமத்தாற் பிரசித்தமாமோ, எப்பிரதேசத் தில் சந்ததிகளை யுண்டாக்கிய உமது புத்திரர்களாகிய மரீசியாதிகள் இருக்கின்றார்களோ அவர்கள் பிரஜைகள் மகிழ்ந்துவசிக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீமத் அநற்ப சுகசுந்தர அம்மண்டலத்தைக் கற்பித்தார்கள்; அம் மண்டலத்தில் அதிகருமாத்மாவாயும் வேதவித் சிரேட்டனுயும், அதிசாந் தாத்மாவாயும் கசியப குலோற்பவனுயும் விளங்கிய இந்து வென்னும் அந்தண னிருந்தான். அங்கு அக்கால் தன்னு றவினர் கூட்டத்தில் நித்தியம் நிவாசஞ்செய்து கொண்டி ருந்த அம்மறையவனுக்கு உயிர்க்குயிராக ஒருபாரியையு மிருந்தனள், அவள்பால் அம்மகாத்மாவிற்குச் சந்ததிகள் இல்லாமல் இருந்தன மருப்பூமியின் மாட்டுத் திருணமுண் டாகாததே போலும், அவனுடைய மனைவி நிட்பலபுட்

பிதையா யினிது சோபியாம லிருந்தாள், மிக நல்லவளா யும் கௌரியாயும் அதி பரிசுத்தையாயும் அவள் இருந்த போதினும் சரலதைபோலும் அதாவது காசஸ்தம்பம் போலும் பலமற்றவளாயினள். பின் அத்தம்பதிகள் துக் கிதர்களாகிப் புத்திரப்பொருட்டுத் தவம்புரிவான் ஸ்ரீ கை லாசகிரியின் மேற்பாகத்தில் புதுத்துருமங்கள் ஏறுவது போல வேறி அக்கைலாச குஞ்சத்தில் எப்பிராணிகளும் இல்லாத நிர்ஜனப் பிரதேசத்தில் விருக்ஷம்போல நிலை பெற்றுநின்று தினம்போம் காலத்தில் ஒருகை நீரருந்தி விருக்ஷம்போல் வேறருந்தாமல் நீராகாரத்தினராகி அதி கோரமான தபத்தைச் செய்தனர், அசையாமனின்று விரு க்ஷசம்பந்தி விருத்தியைப்பற்றி சுசி விரத பராணராயிருந் தனர். இங்ஙனம் தருவிரதத்தினராகிய அவர் பெருந்தவத் திலங்கு அக்கால் திரேதா துவாபரம் என்னும் இரண்டு யுகங்களையே கழித்தனர், கழிந்தபின் விசிஷ்டபுத்திர லாபப்பொருட்டு அவ்வளவுகாலம் ஸ்ரீ நிலவுலாவிய நீர் மலிவேணியராகிய மகாதேவர் அதிசந்தோடத்தையடைந் துதின ஆதபத்திலேலே பெருந்தாப மடைந்த குமுதங்கட் குதயமாகிவந்த இந்துவென்ன அவ் விப்பிர தம்பதிகள் தவஞ்செய்யும் பவித்திர தேசத்திற்கு ஸ்ரீ பார்வதி தேவி யாரோடும் விருஷபாரூடராகி யெழுந்தருளி வந்தனர் அக் காட்சியைத் தரிசித்துத் தவதம்பதிகள் வீழ்ந்து நமஸ்க ரித்துத் தூய்மலர் தூவித்தோத்தரித்து நிற்ப · திருவருள் பாலித்து எந்தந்தை கூறுவார். ஹே விப்பிரசிரேட்ட! விரைவில் வரம் வேண்டிக்கொள் நின்றவங்கண்டு மகிழ்ந் தேம் நினது வாஞ்சிதத்தைக் கூறுதியென்ன விப்பிரர் ஹே பகவன்! தேவதேவேச! மிகத் தகுதியுடையவராய் கலியாணகுண ஆசாரராய் மகாமதியராய் மீண்டு எனக் கெக்காலும் சோகமேயுறுமற் காக்கக்கூடியவராய பத்துப்

புத்திரர் தரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அவ்வாறே யுண்டாருக வென்றருள்செய்து ஆங்கே அறிவிற் கரந்தனர் அம்பிகாநாதர். அதன்பின் சிவபெருமான்றிருவருள் பெற்ற அவ்விருவரும் பேரானந்தத்தை யடைந்து தெய்வ தம்பதிகள் போலும், மாயிக திவ்யசரீர கற்பனையாற் கீர்வாண சதிருசர்களான உமாமகேசுரர்கள் வாஸ்தவமான பிரஹ்மாகாசத்தை யடைந்ததேபோலுந் தமது கிருகத்தை யடைந்தனர்; புதல்வரவதரித்தார் இனிவரும்.

மைந்தர்கள் பிறந்து வளர்ந்து வந்தபின் றந்தைதாயர் செல்லலும்மைந்தர்கள்பெரும்பதமுறுதலும்வருணித்தல்.

அவ்வுத்தமப்பிராஹ்மணியானவள் இல்லத்தில்உதார கர்ப்பிணியாய் நீரால் மேகரேகை கருக்கொண்டு கருத்து நின்ற தொப்பப் பூர்ண உதரையாகிப் பிரதிபத சந்திர கோமளர்களாகிய புத்திரர்களை நல்லகாலத்திற் பெற்றெடுத்தனள் என்பார் புதல்வர் அவதரித்தார் என்றார். பூதேவி நவாங்குரங்களை யீன்றனள்போலும் அதிசுந்தரமான தசபாலர்களை யீன்றனள்.இக்குழந்தைகள் முறையே ஜாதகருமம, நாமகரண, அன்னப்பிராசன, சௌள, உபநயன, வேதவிரதாத்தியயனுதிகளாகிய பிராஹ்மண சமஸ்காரங்களாற் சமஸ்கரிக்கப் பெற்றவர்களாகி மகாதேஜசோடும் வளர்ந்து வந்தார்கள். வருஷருதுவில், நவமேகங்கள் போலும் சொற்பகாலத்திற்றுனே வாங்மயமாகிய சர்வசாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்து எழுவயதை யடைந்து ஆகாயத்தின் கண்ணே நிருமலகிரகங்கள் சஞ்சரித் திலங்கலேபோலும் தேஜசோடு மிலங்கினர். பின்பெருங்காலங் கழித்து அவர்கள் பெற்றோர் தநுக்களைவிட்டு முக்கியதமக் கதிபூத பிரஹ்மரூபத்தைத் தங்கள் வடிவமாக வுணர்ந்தவராதலின் விதேக கைவல்யத்தையடைந்தனர். அப்பத்து

மறையவர் மைந்தரும் தாய்தந்தைய ரற்றவராய்த் துக்கித ராய் இளர்ச்சியுற்றவராய் பிதுராதி பந்துஹீனராய்க் கிரு கத்தைவிடுத்து ஸ்ரீகைலாச சிகரத்தை யடைந்தனர். அவர் கட்குப் பாக்கியவசத்தானே வரும் ஹிரணியகருப்ப சம் பந்தஐசுவரிய அடைவுக்குரியதாய ஆராய்ச்சி யுதித்த தென்பார் சிந்தைசெய்வார் என்றார். ஆண்டிருந்துஇனிது சிந்தித்தனர். ஈண்டு மேலான ஐசுவரியம் யாது? மேலான சுகமியாது? எனச் சிந்தைசெய்து இனிவரும் வாக்கியங்க ளைப் பரஸ்பரம் பகர்ந்தனர்; ஹே சகோதரர்களே இக லோக பரலோக சுகசாதனமாக அங்கீகரிக்கத்தக்க இனி யது யாது? ஐகிகசுக ஹேதுத்தன்மையதன்மையதேனும் பரிணாமத்தில் துக்கந்தராதிருப்பது யாது? ஹேதுவாயி னும் எனவும் பாடம். இங்ஙனம் சாமானியமாகஆராய்ந்து விசேடமாயும் ஆராய்வாராயினர். யாது பெருமை யாது செல்வம் யாது சுபமான பேரைசுவரியம்? கிருகக்கிராம அதிபதிகளாக இருக்கும் இச்சனங்களுடைய ஐசுவர்யங் கள் அற்பம் இவற்றினும் உயர்ந்தது யாது? மண்டலாதி பதியா யிருக்கும் சாமந்தபதமே மகா ஐசுவரியமுடையது எனலாம். சாமந்த சம்பத்துத்தான் எவ்வளவு! தேசாதி பதியா யிருத்தலே பெருஞ்செல்வமாம். பூபர் செல்வந் தான் என்னே! சம்ராட்டாக இருப்பதே மேலான ஐசு வரியமாம். அதுதான் என்னே! ஆனால் மகேந்திரபதமே மகா ஐசுவரியம் எனின்? அதுதானும் எத்துணையதாம்? பிரஜாபதிக்கது ஒரு முகூர்த்தமாம் யாது கற்பத்தில் நசி யாதிருக்குமோ அதுவே ஈண்டு சோபனமெனலாம். இவ் வண்ணம் சம்வாதஞ்செய்த பிராதாக்களுள் முற்பிறப்பில் செய்த ஹிரண்யகர்ப்ப உபாஸ்தியானது தடைகளாலிடை யில் தவறிப்போனமையின் அடைந்தவுத்தம ஜன்மத்தின னும், சகோதரரின் சம்வாதத்தானேயே வெளிப்பட்ட

பழைய உபாஸ்தி சமஸ்காரத்தை யுடையவனும் ஆகிய மகாமதியெனப் பெயரிய மூத்தசகோதரன் முன்றுன் அநுஷ்டித்த உபாஸ்திமுறையை அதன்கண் ணதிகாரிக ளான சகோதரர்கள் பொருட்டு உபதேசிக்கு மிச்சை யுடையவனுய்க் கூறல்:—பதுமஞ் செறியு மென்பதாக. பதவியென = பதவியென்று மூத்தவன் உபதேசிக்க, துணிந்தார் மற்றென்பதின்மரும் நிச்சயித்தார் எனக் கொள்க. பேசிக்கொண்டிருந்த இவர்களுள் ஜேஷ்டப் பிராதா மகாமதி கலைமான் கூட்டத்தை நோக்கித் தலை மான் கழறியதே போலும், வழங்குங் கம்பீரமான வாக்கி ஞலே கூறத்தொடங்கினன்: ஹே சகோதரர்களே எல்லா ஐசுவரியங்க ளுள்ளும் யாதுகற்ப மென்னும் பிராகிருதப் பிரளய பரியந்தம் நசிக்கமாட்டாதோ அத்தகையது ஹிரணிய கருப்பத் தகைமையென்று எனக்குத் தோற்று கின்றது, மற்றொன்று மல்லவாம். பாக்கியவசத்தி ஞலே மற்றையர்கட்கும் அதன்கண் அதிகருசியானது உண்டாயிற்றென்பார் துணிந்தாரென்றூர். ஜேஷ்டனும் சிரேஷ்டனுமாகிய மகாமதி யுத்தமோத்தமன் இங்ஙன மியம்பியதைக் கேட்ட அவ்வுத்தம ஐந்தவமறையவர் மைந்தர் யாவரும் ஆண்டின் மொழிகளினுலே சாது சாது எனப்பூசித்து இதனை யியம்புவாராயினர்: அதா வது இதனுனே யதனுபாயத்தைக் கேட்பாராயினர்: ஹே தாத! சர்வ ஜரைமரண சாதிசயத்வாதியாலாய துக்கங் கள் ஒடுங்கும் இடமாய பதுமாசன சகற்பூச்சிய விரஞ்சித் தன்மையை யாங்ஙனம் சிக்கிரம் அடைவோம். அப்பிரா தாவால் மீளவும் மிகத்தேசசுற்ற பிரதாக்கள் வினவப் பட்டார்கள்; உபதேச முட்கொள்ள உடன்பட்ட அவர் கள் பொருட்டு ஹிரணியகருப்ப அகங்கிரக உபாஸ்தி யைச் சாமக்கிரியுடன் உபதேசிப்பான் அதனதங்கமாக

மரணபரியந்தம் தாரண திடத்தன்மை விதித்தல்: யானி யம்பும் இவ்வியாவற்றையுமே நீங்கள் அதிதிட நிச்சயத் துடன் காப்பாற்றவேண்டும். பதுமாசனத்திருக்கும் மகா தேஜஸையுடைய நமக்குப் பிரமரசிட நியாயமாக அத் தன்மை யுதயமாகும்வரை பிரஹ்மாவே யானென்னும் பிரபாவத்தினாலே சிருஷ்டிக்கின்றேன், சங்கரிக்கின்றேன், என்று தியானம் உளதாகவேண்டும்; சிருஷ்டிக்கின்றேன் சங்கரிக்கின்றேன் என்னும் லிங்கத்தாற் சம்வர்க்க வித்தை யாமிரு உபதேசிக்கப்பட்டதென் றுணரத்தக்கது, என்று என்றதனுனே கூறப்பெறும் பிரகாரமுறை யாவுமே உப தேசிக்கப் பெற்றதென உணர்தல் வேண்டும். தமைய னுனே இங்ஙனம் இயம்பப்பெற்றதை யுண்மையெனத் திடமாக அங்கீகரித்த அவ்வுத்தமர் தமையனோடு கூடவே பலராக அதிசயத்தால் தியானுதீனமதிய ராயினர். பித்தி யிற்றீட்டிய சித்திரங்களொப்ப ஆகாரமுடையவராய்த்தி யான ஆசக்த மதியையுடைய அவர் உள்ளேயுள்ள வுள் ளத்தானே மிக ஆதரவோடும் உள்ளுவாராயினர். அச்சிந் தனப் பிரகாரம் யாங்ஙனமென அறையத் தொடங்சல்; பின் மலர்ந்த கமல கோசவதன மேனோக்கியிருந்த அத்த வர், பிரஹ்மாயான் உலகங்களைச் சிருஷ்டிப்பவன் யான் கருத்தாபோக்தா மகேசுரன்யான். லோகபால புரங்க ளோடு கூட இப்பதினொன்கு புவனங்களும் என்னுனே நிர்மிக்கப்பட்டன, அவற்றுள் யானிருக்கின்றேன். இவ் வண்ணம் அந்தப் பிராஹ்மணர்கள் அதிதிடப் பிரஹ்மா வின் பாவனையில் ஈடுபட்டவர்களாகித் தேகங்களை மறந்து விட்டார்கள், அவைகள் பூர்வபாவனைக்கு விடயங்களாய் அர்ப்பிக்கப்பட் டிருந்தமையின் உத்தரபாவனை அதிதிடப் பட மறக்கப்பட்டவைக ளாயினவாம். அவர்களுடைய அத்தேகங்கள் வெய்யிலினுலுங் காற்றினுலும் வெகுகால

மாக வுலர்ந்து உலர்ந்து சீர்ணபர்ணம் போலும் கூழிவித் துப் போயின. அங்ஙனம் பாவனைப் பரிபாகப் பெருஞ்ச மாதியானே அவர்கள் பத்துப் பிரஹ்மாக்களாகிப் பத்து வகையான சர்க்கத் தோற்றங்களும் உண்டாயின. மன்ன வர் = மண்டலேசுரர். எவன் ஆணையால் அரசர் அரசு செலுத்துவரோ அவன் சம்ராட்டெனப்படுவன். பிரஜாப தியின் பகலிலோ பதினான்கு இந்திரர்கள் பவிக்கின்றார் கள். அவர்களுள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு முகூர்த்த மாத்திரம் மூவுலகத்தையும் ஆளுவர். தாத என்றது தந் தைசமத்தன்மையானே ஜேஷ்டனைச் சம்போதித்ததாம் பழுதில்பதவி = சர்வதுக்கங்களும் உபசாந்தியுற்ற இடம்.

சூரியன் கூறி யேகலும் கதையின் உபசங்காரங் கூறல்:—

யாலும் என்றது தனது கிருத்தியமாகிய தினமிரவு செய்தலை யியமபியதாம், பாற்கரனல்லவோ மேருவின் றடைபடாமற் றினஞ்செய்பவனும், தடைபட்டு இரவு செய் பவனுமாவன். இது பிருகத்வாசிட்டத்திலு முளது:— அருக்கனியற்றியகோராத்திரி தெரிக்கு முருக்களை யெங் ஙனந்தானே, சுரிக்குமறிவுஞ் சதசத்தாக்கி, மரிக்குமுருக் களை மலர்த்தியே காட்டும். அவர்கள் தசசமுசாரங்களை மனோவியோமத்திற் சிருஷ்டித்தார்கள், இத்துணைக் கிரந் தத்தானே இஃதெங்ஙன முண்டாயது என்னும் கேள்விக் குப் பதிலளித்து நீயார்என்றதற்கு விடையளித்ததாம் இரவிபாலும் என்றது. அவ்வைந்தவ சர்க்கங்களின்இடை யில் ஏகதம பிரஹ்மாண்டத்தின் அவகாசபூதஆகாசவடிவ மந்திரத்தில் இருப்பவனாகிய பானுயான், புவியிற் காலக லைத்தொழிலில் ஏவப்பெற்றவன். புவியென்றது மூன்று லக உபலக்கணம் ஆம், பூலோகத்திலேயே கருமாங்கமா

கக் காலவிபாக ஞானத்திற்கு விசேட உபயோகமிருத்த லின். இவ்வண்ணம் ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவரை நோக்கிக்கூறி நமஸ்கரித்து விட்டுப் பானுதன்மந்திர மடைந்தனன், தேவேசராகிய விரிஞ்சியும் தமது வியாபாரபரமாயினர்.

ஐந்தவர் உபாக்கியானம் முற்றிற்று.

வஞ்சவிந்திரன் கதை.

சென்றகதையாற் றாற்பரியமாகப் பிரதிபாதித்தஅர்த் தத்தைக் காட்டுகின்றார்:—முன்சூரியனால் ஐந்தவர் விருத் தாந்தத்தைக் கேட்ட ஸ்ரீபிரஹ்மதேவர் இனியான்படைக் கவேண்டிய அவசியம் ஒன்றையுங் காணேமேயென அதற் குப் பாற்கரன் விநோதமாத்திரமாகத் தாங்கள் சிருஷ்டிக் கலாம் பற்றின்றியமனத்தாற் செய்வது பந்தமாகாது, மனமேயல்லவோ பந்தமோக்ஷ, காரணம் என்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக வஞ்சவிந்திரன் கதையைக் கூறல்,

முன் ஐந்தவர் கதையிற் பிரபஞ்சத்திற்குமனோமயத் துவஞ் சொல்லப்பட்டது, இப்போது, கிருத்திரிம இந்தி ரன் கதையில் வாகியேந்திரிய வியாபாரத்தைக் குறித்து மனோ வியாபாரத்திற்கே பிரபலத்துவம் பிரதிபாதிக்கப் படுகின்றது:

மனதாற் செய்யப்பட்டதே நன்றாகச் செய்யப்பட்ட தாம் அதாவது மனமியற்றியதே பயனுடையதாம் என்ப தாயிற்று. பத்தபீடமனத்தின் பிரயத்தனத்தாலசையாத் தன்மையை இந்திர அஹல்யை மனோவிருத்தி கதையாற் றெரிவிப்பான் விரும்பியபானு முதலில் மனத்தின் பெரு

மையை மனமே யென்று தெரிவித்ததாம்: மனமே ஜகத் துகளின் கருத்தா; மனமே பரபுருடன் அதாவது சமஷ்டி பாவத்தை யடைந்த மனமே ஹிரண்யகருப்பன், உலகில் மனக்கிருதமே கிருதமாம், சரீரங்கிருதங் கிருதமன்றாம். கண்டோமல்லவா! சாமானிய பிராஹ்மணராகியும் மனோ பாவனையாலே ஐந்தவர் பிரஹ்மத்தன்மை யடைந்ததை; ஆகலின் மனத்தினது பேராற்றலைப் பாருங்கள் என்று ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவரை நோக்கிப் பானுபகருவதாம்.

சரீரஞ்செய்த கருமங்கட்குப் பயனுடைமையானது காட்சி முதலியவற்றானே துணியப்பெற்றமையின் சரீர கிருதஞ் சார்த்தகமன்று என்று சாற்றியது சாராதாம் என ஆசங்கித்துக் கூறல்.

மனத்தால் எண்ணியெண்ணியுயிர் உடம்புண்மையை யடையும், தேக எண்ணத்தினின்றும் விடுபட்டவனோ தேக கருமங்களாகிய ஜன்ம மரணாதிகளால் பாதிக்கப் படான் தேகாதியின்பால் யான் எனது திருஷ்டியை யுடையவனே யவசியம் சுகதுக்காதியை யடைவன், அந்தர் முகத்தோடு கூடியிருக்கும் யோகிதேகத்திற் பிரியாப் பிரி யங்களையறியான். இனியியம்பும் கதையைத் தொடங்கு வான் முடிபுரைத்தல்: ஆதலால் நானுவித வுலக மயக்கிற்கு மனமே காரணமாகும், அஹலியையோடு இந்திரனது விருத்தாந்தம் இதன்கண் நிதர்சனமாம்.

கதை தொடங்கல்.

ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவர்: ஹே பகவன் பானுவே! ஹே அந்தகார மகற்றுவோய்! அஹல்யை என்பவள் யாவள், இந்திரனென்பவன்றான் யாவன், எவர்தம் விருத்தாந்த சிரவணத்தானே பவித்திரமான திருஷ்டியான தூண்

டாமோ! பூர்வம் ஹே தேவ தேவ! மாகதங்களின் மகீபதி யொருவன் இருந்ததாகக் கேள்வி, இந்திரத்யும்நன் எனப் பெறுவன், புராணாந்தரப் பிரசித்த இந்திரத்யும்நனைப் போன்றவன்; அவனுக்கு, சசாங்கனுக்கு ரோகிணியைப் போலும், இந்துபிம்பப் பிரதிமையென்னச் கமலோசனப் பார்யை யகல்யை யென்பவளிருந்தனள். அதேபுரத்தில் ஒரு விடனிருந்தான் அவன் விடமண்டலேசுரன், விட வித்யா குசலன், விப்பிரகுமாரன், இந்திர னென்னும் பெயரினன்.

கதையைத் தொடர்ந்து கூறல்.

அகல்யையாகிய கௌதமபத்நீ முன்னர் இந்திரனது இஷ்டையாயினள் என்பதாக இராஜமகிஷியாகிய அகலிகை இதிகாசஞ் சிரவணித்தபோது கதைப்பிரஸ்தாவத்தினால் கேள்வியுற்று இந்திர அநுராகிணியாயினள். கூடினள், யாவரும் அதிசயிக்கும்படியாக நிரந்தரங் கனதர நேயமுற்று மறைப்பின்றிய சேட்டையராகி இரமித்தனர். இவ்வாறிருக்கும் இவரது விருத்தாந்தத்தை அரசனது சந்நிதியிற் றெரியப்படுத்தினர். அதைக்கேட்ட மன்னவன் சகிக்கமுடியாத துயரத்தையடைந்து அவர்களிருவரும் அன்னியோன்னியம் பற்றுற்றிருக்கும் பான்மையைப் பார்த்துப் பூபதியானவன், அவ்விருவருக்கும் அநேகவிதமான தண்டனையாற் பீடனம் செய்வித்தனன். என்ன பீடனம் விசேடமா யியற்றுவித்தனன் எனின்? அவ்விருவரையும் ஹேமந்த இருதுவில் பெருநீர்மடுவில் மூழ்கடித்தனன். ஆண்டு லௌகிகமாயும் அசத்தியமாயும் இகழத்தக்கதாயும் உள்ள விடயத்திற் சித்தம் திரபாவத்தையடைந்த அளவில் துக்கமுந் தோற்றவில்லை ஆநந்தத்தையும் அடைவதாயின் பரமாத்மாவின்பா லவ்வாறு நிலை

பெறுவதாயின் துக்கமுறுமென்னும் சம்பாவனையும் தூரத்திற் றள்ளப்படும் பேரானந்தம் நிரதிசயமாக நிரந்தரம் அடையப்படும் அதாவது தானாகவே சித்தமாம் என்னுந் தாற்பரிய இரகசியத்தைக் குறிப்பித்துக் கொண்டு அவர் தம் சித்தத்திரநிலையின் பயனிரண்டையும் விரிப்பார் நகை செய்திருந்தார் நலிவுணரார் என்றார், பரம சந்தோஷத்துடன் சிரித்துக்கொண்டே யிருந்தனர். ஒரு சிறிதும் கேதமடைந்திலர். கடகவக் கழல்களிற் கட்டிவிட்டபோதிலும் கடுகளவுந் துயரையோ கண்டாரில்லை. கசைகளால் ஹதம்பண்ணப் பட்டபோதினும் யாதொரு துயரையுமே யடைந்திலர் மழுக்கக்காய்ந்த பாத்திரத்திட்டும் கொழுக்கச் சுடர்விடுஞ் சுவாலையிற் றேய்த்தும் சிறிதுந் துயரமடைந்திலர்; பனிப்பாறைகளி லிருப்பதுபோலிருந்தனர். பேதங்களால் = பிரகாரங்களால்.

அரசன் ஆச்சரியமடைந்து வினவுதலும் அதற்கவர் கம்பீரமான சமாதானஞ் செய்தலும் வருணித்தல்.

பின்னிறைவன்! ஹே துன்மதிகளே! இத்துணைத் துயருறுத்தியும் நீவிர் துயருறுவாறென்னே யென்ன, மகிழ்நிறைமதி அவர் கூறுவர் தரணீபாலனை நோக்கி: ஹே மஹீபால! யாங்கள் எங்களுடைய அநிந்திதமுக காந்தியை நினைந்து நினைந்து அன்னியோன்னியம் ஆநந்த மடைகின்றேம், பரஸ்பரம் பாவனையின் றிடத்தினாலே எங்களுடைய தேகத்தையும் எண்ணிலேம் எங்களுடைய மனச்சம்பந்தம் பேதசங்கைச் சூனியஹேதுவால் உம்மாலாக்கப்பட்ட பீடனங்களில் மகிழ்ந்துளேமே யல்லாமல் ஒரு சிறிதுந் துயருற்றிலேம் என்பதாம்.

மீண்டும் அவர்மனத்தின் செயலை விரித்தல்.—

எங்கள் அங்கங்களைத் துண்டந் துண்டமாக வெட்டிய

போதினும் ஹே மகீபால யாங்கள் மோகியேம். இஷ்டப் பொருளில் நீண்ட அபிநிவேசஞ் செய்து அதன் கண்ணே யூன்றிநிற்கும் மனத்தை பாதை செய்வதற்குச் சரீரசம் பந்த பாவ அபாவங்கள் சமர்த்துடையன வாகாவாம். அதிதீவிர வேகத்தோடு கூடிய மனத்தினலே யாது பாவிக்கப்படுமோ அதனையே அது மிகத்திரமாகக்காணும் சரீர விசேஷ்டைகளைக் காணுது. எக்கிரியைகளும், வரசா பாதிகளும், அதிதீவிர வேகத்தோடும் பற்றியமனத்தை யசைக்கச் சமர்த்துடையன வாகாவாம் அன்னியோன்னி யம் அவ்வவ் வாகாரங்களை யடைந்துள்ள யாங்கள் அதி தீவிரமாகப் பாவித்து அவற்றுள் அழுந்திக் கிடக்கின் றேம். ஹே பூபதே! ஒருதீரனுடைய மனமானது ஒருமை யுடன் ஒருகாரியத்திற் புகுந்துவிட்டதே யாயின் அது அநேக உபத்திரவங்களாலும் வரசாபவலுமைகளாலும் சுமேருவைப்போல அசைக்கமுடிய யோக்கியமேயாகா தாம்; மான்களுறைந்தோ மாமலைவீழும். அற்றேல் தேகமே மனத்தின் காரணம் தேகபீடனமாகப் பீடிக்கப்படாதது யாது காரணமோவெனின்? அன்றென்பார் மாண்டெனத் தொடங்கினர். இங்கேகாணப் படுவனவாய பிராணிகளின் சரீரவடிவ வீணுகவெழுந்த ஏகதேச அற்பகற்பனைகள், மனங்கட்குக் காரணமாகாவாம், மற்றே, சர்வவன கண்ட லதை ரசங்களில் வாரியே காரணமாவதுபோல, இத்தே கங்கள் யாவற்றிற்கும் சித்தமே உபாதான காரணமாம். இதனுனே தேக நாசமெய்தினும் மீண்டும் மீண்டும் உட லுற்பவமாம் சித்தநாசமாயினே கைவல்யமேபாம் மீண் டும் பவமுண்டாகாதாம் என்பது வெட்டவெளியா மென் பார் விரைந்தெடுக்கு மென்றூர். தேகம் கூதமாகுமாயின் விவிததேக கணத்தைச் சித்தஞ் செய்யுமாதலின் சரீரங் களின்மாட்டுச்சித்தம் உபாதான காரணமென்றது விபரீத

முடையதாக என் ஆகமாட்டாதென்னுஞ் சங்கைக்கிட னின்று மென்றுணர்க. கண்டாமன்றோ கனவிடத்தின் மனம் விரைவில் நவநவமாகச்செய்து விளையாடுவது; சித்த மானது சுஷுத்தமாய்விடின் காயம் ஒரு சிறிதுமே உண்டாக் கவே மாட்டாது, ஆகையினாலே சித்தவடிவ சர்வ அருத்த காரணமாய சிந்தாமணி யரதனத்தைப் பரமபுருடார்த்த சமாதானத்தான் இரக்ஷிப்பீராக, துச்சக் குரோதாதி வயத்தானே விநாசஞ் செய்யாதீர்.

கதையை உபசங்கரித்தல்.

அவர்களால் இவ்வண்ணம் இயம்பக்கேட்ட அரசன் அருகிலிருந்த ஸ்ரீ பரதமுனிவரை நோக்கிக் கூறுவதா வது; ஹே பகவன்! சர்வதருமங்களையும் உணர்ந்தவரே! காமக்குருடரேனும் இவர் தம் வசனம் பரமார்த்தரசம் பூரித்து மனங்களை யிரமிக்கச் செய்கின்றது. சாஸ்திரத் திற் சாற்றியபடி வெகுதண்டனையும் அடைந்தனர் இவரை யினித் தேயப் பிரட்டஞ் செய்கின்றே னென்றுரைத்து இராஜசார்த்தூலன் அவ்விருவரையும் தன்றேச எல்லைக்கப் புறம் போம்படி ஆணையிட்டான். பெரியவாசிட்ட முறையோ: அவன் கூறியதைக் கேட்ட மன்னவன் ஸ்ரீ பரதமுனிவரை நோக்கி இப்பாவியரைச் சபிக்கவேண்டு மென்று வேண்ட அவ்வாறே அழியுமாறு சாபமிட, அவர் தேகநஷ்டமாயினும் அந்தக்கரண வடிவினராய எமக்கு யாதொரு நட்டமு மின்றென்றனர் என்பதாகச் செல்கின் றது, விரிவு அங்குகாண விரித்துளேம்.

வஞ்சவிந்திரன் கதை முற்றிற்று.

மனத்தின் கதை.

நடந்த கதையினாலே விரிவாக விளம்பப்பட்ட அருத்தத்தைச் சங்கிரமாகக் கூறல்:—தூலத்திற்கே கெடுதலைக் கண்டோம் சூக்குமத்திற்கின்று மென்னும் லோகதிருஷ்ட அனுசாரமாக தங்கூற்றைக் கூறுவார் வேறு வேறு இயற்கைகள் வாய்ந்த இருதேகங்களைக் காட்டி மனோசக்தியை விரித்தல்:

முன் வஞ்சவிந்திரன் கதையில் மனோவியாபாரத்திற்கே பிராதானியத்வம் ஆதலின் அதுவே சுகதுக்க போகாயதனத்துவமாதலின் முக்கியமான சரீரமென்று சொல்லப்பட்டது. இப்போது மீட்டும் அதன்சொரூப நிரூபித்ததற்குச் சித்தத்தின் கதை ஆரம்பிக்கப் படுகின்றது.

பிரஹ்மா முதல் ஸ்தாவரபரியந்தம் எல்லாஜாதி சரீரிகளுமே எப்போதும் இவ்வுலகின்கண் ணிருசரீரங்களையுடைத்தா யிருக்கின்றன, ஒன்றோ மனச்சரீரமாம் வேககாரியாம் எப்போதுஞ் சஞ்சலமாம், மாம்ச நிர்மிதமாய மற்றையது யாதொரு காரியமும் செய்யவல்ல தல்லவாம்.

சம்சாரரோக காரணமாகிய மனத்தை நன்றாகவுணர்ந்தாற்றான் அதற்குச்சிகிச்சைசெய்தல் சுககரம் என்றெண்ணி ஸ்ரீ இராகவர் வினாதல்:—அனுபவிக்கப்பட்ட அருத்தங்களின் பாவனை விபாவனை யெனப்பெயரிய விகற்பமாத்திரமே மனமாகும், அப்பாவனை அசையுந் தருமத்தையுடையதாய் விதிநிடேத வினைவடிவமாம், அதிசூக்குமமான அதிர்ஷ்ட பாவத்தையடைந்த அவ்வினைக்கே ஜன்மாந்தராதி யான் மகமாக யாதுவரும் ரூபமுளதோ.

அதுவே பயனாகும், அதனையே எல்லாஜந்துக்களும் அநுசரிக்கின்றார்கள். அம்மனமே முறையாக உபயபாவத்தை யடைகின்றது, என ஸ்ரீ வதிஷ்டபகவான் கூறியதைக் கேட்ட ஸ்ரீ இராகவர் வினாதல்.

ஹே பிரஹ்மன்! ஜடமாயும் அஜடாகிருதியதாயும் நிராகிருதியதாயும் இருக்கும் மனத்தினது சங்கற்பப் பிரதான வடிவத்தை விஸ்தாரமாக அடியேனுக்கு அனுக்கிரகம் செய்வீராக, என்பது பிரசினம்.

அநிர்வாச்சியமாய மனத்தினது சொரூபத்தைக் காண்பித்துக் கொண்டு துயில்வரை சாங்காறும் சிவசிந்தனைதிவடிவ மோக்ஷ உபாயத்திலேயே அம்மனதைப் பயில்விக்கவெனக் கூறுகின்றார்.

சர்வ பதார்த்தங்களினும் இருப்பனவாகப் புலப்படாநின்ற சர்வசக்திகளையும் உடையது ஆத்மதத்வம், அதற்குச் சங்கற்ப சக்தியுடன் சம்பந்தித்த எக்கற்பித ரூபமுளதோ அதனை மனமென்பர். சத்தசத்துக்களின் மத்தியிலுள்ள பதார்த்தம் அது. சஞ்சல இயற்கையினாலே அதிலோலமான நரர்களின் எவ்வபிப்பிராய காரணமுளதோ அது சங்கற்ப அபிமுகத்தன்மையை யடைந்து சத்த சத்துக்களின் மத்தியிற் சலிக்கின்றது, ஆன்மா அநான்மாக்களினிடையில் ஊஞ்சலாடுகின்றது; பன்மைப் பாரம் தாங்கி மனக்கண்ணாடியில் அதிருடமாகி ஆன்மா அநான்மா காண்போன் காண்பொருட் பாவத்தைப் பஜிக்கின்றது, மனோலயமான துயிலில் ஆன்ம அநான்மக்கட்குக் காண்போன் காண்பொருட் பான்மைகாணாமையின் என்றுணர்க. அநந்த ஆத்மதத்வ மகாத்மாவாய்ச் சர்வசக்தியையுடைய மாயாசபமத்தின் முதற்றோற்ற சங்கற்ப சக்தி யெவ்வுருவம் அது மனமாம். இப்போது இங்குற்ற

நரர்தம் விவகாரத்தும் அது பிரசித்தமாம், நரர்கட்குத் தானுவா புருடனு ஏனவுண்டாம் விகற்பத்தில் சத்தசத்துக் கோடிகளிவிரிடையில் எப்பாவம் ஊஞ்சற்போலச்சஞ்சரிக்கின்றதோ கோடித்துவயத்தின் நினைப்புப் பூர்வகத் தன்மை யடைகின்றதோ அவ்வுருவமே மனமென அறைவர். எப்போதும் அறிவுருவத் தன்மையானே விளங்குகின்ற ஆன்மாவின் கண்ணும் யான் அறிந்திலேனென்னும் உணர்வும், அகர்த்தாவின் கண்ணும் கர்த்தாத்தன்மையுணர்வும் எதனுல் உண்டாகின்றதோ அது மனமெனப்படும்.

நித்தியமுக்தமாய ஆன்மாவிற்கும், அஞ்ஞானத்தானே மனோபிராந்தியா லாக்கப்பெற்றது பந்தபுந்தி யென்பதாக நிண்ணயிப்பான், மனத்திற்கு அறியப்பெறுத ஆன்மாவினின்றும் உற்பத்தி வித்தாரமாக உரைக்கப்பட்டது. ரோகதத்துவ நிர்ணயப் பொருட்டே போலும் ரோககாரண அபத்திய ஆகாரம் அறைந்ததாமிது; நிர்ணயம் மனத்தத்துவம் ஆனபின் னிப்போதோ அதன் சிகித்சைப் பிரயத்தினமே அவசியம் செய்யத்தக்கதாம், மீண்டு மீண்டும் காரண சிந்தைக்குப் பயனின்றும் என்னுங்கருத்தாற் கூறுகின்றுர்.

எவ்வாசனையினுலேனும் எதையேனும் பற்றிக் கிளம்பும் சித்தம் மிகவும் அற்பமேயாம், ஆயினும் நித்தியம் ஆன்ம விமோக்ஷப் பொருட்டு ஹே அநக! அதிமுயற்சியினுல் ஆன்மாவின் கண்ணே சமாதானப்படுத்துக. சமாதியின் பலமியாதோ வெனின்? பரத்திற் சமாதியை யடைந்த சித்தமானது தாய்தாய் வாசனை யற்றதாம், அதன்பின்னே கற்பனையற்றதாய் ஆன்மத்தன்மையை யடையும் சித்த நிரோதமாத்திரத்தானே யாங்ஙனம்

வெளியுட் சர்வஞானைத பந்தநிவிருத்தி யெனின்? சராசர வடிவமாக இருக்கும் இவ்வுலகமுழுவதும் சித்த அதீனமே யாம்; ஆகலின் பந்தமோக்ஷங்கள் சித்த அதீனங்கள் என்பது புடமாம் கூறியபொருளிற் சாதகமான ஆக்கியானத்தைக் கூறுகின்றார் பங்கேருகன் என. இப்பொருளில் ஸ்ரீ பிரஹ்மதேவர் எமக்கு முன்னர்த் திருவாய்மலர்ந்தருளிய அநுக்ரமமான சித்தாக்கியானத்தைக் கூற அதிபத்தினத் தோடுங் கேட்பாயாக. ஸ்பாரமாய்ச் சூனியமாய் அசாந்தமாய் அதிபீஷணமாய் அடவியொன்றுளது. அடவியாதி சப்தங்கட்குத் தாற்பரியப் பொருளைப் பின்னர்த் தாமே யருளுவர். சூனியம் = மிருக பக்ஷியாதிரகிதம் மித்தைவடிவம் அசாந்தம் = மிக விக்ஷேபம் விரிந்தது. திக்குமுடிவுகள் அற்றதுமாம்.

வனத்தையும் கதாநாயகனையும் அவனது செய்கையையும் வருணித்தல்,

அவ்வடவியை நோக்கின் நூற்றுக்கணக்கான யோஜனைகள் அணுமாத்திரம் போற்றோற்றும், அங்கு ஒரே புருடன் சகத்திரகரலோசனனாய், ஆகுலநிறைந்த புந்தியனாய், பயங்கரனாய், விஸ்தார ஆகிருதியனா யிருந்தனன். அவன் ஆயிரக்கணக்கான கரங்களால் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆயுதவர்க்கங்களைத் தாங்கித் தனதுமுதுகில் அடித்துக் கொண்டு தானே ஒடித்திரிவன் திடமாகிய அடிவர்க்கங்களால் தன்னால் தன்னில் சுயமாகவே புடைத்துக்கொண்டு பயந்த ஆகிருதியனாகி யோஜனை சதங்களாகச் சுழன்று திரிவன். ரோதனஞ் செய்துகொண்டு ஒடுகின்ற இவன் இங்கும் அங்குமாக வெகுதூரம் ஒடியோடி, வெகுசிரமத்துடன் பரவசமாகிய ஆகிருதியனாய்ச் சரணங்கங்கள் பொடிந்து பொருமுவன், ஆகாயம்போலும் கம்பீரகோடர

முற்ற கிருஷ்ணபக்ஷ இராத்திரிபோலும் இருண்ட இருளால் அதிபயங்கர முற்ற அந்த கூபத்தில் மிகுந்த அவிவேகியாகிய அவன் விரைவில் பரவசமாகவே வீழ்ந்தனன். பின் வெகுகாலங்கழித்து அவன் அந்த கூபத்தினின்றும் வெளிப்போந்து மீண்டும் அடிவர்க்கங்களால் அடித்துக்கொண்டு தன்னிமித்தத்திலே தானே ஓடிக்கொண்டு திரிவன், மீண்டும் அதிதூரமோடி முள்ளுகளும் கொடிகளும் செடிகளும் நிறைந்த பிறவான் முட்களும் பெரிதுற்ற சிறுநிழலும் பெருந்துயரும் பொருந்திய கருவேல் வனத்திற் புகுந்து தீப்பாய்ந்த ஈப்போலத் துன்புறுவன். அக்கருவேலங் காட்டி னின்றும் கணம் வாழ்ந்ததுபோல வெளிப்போந்து மீண்டும் தாடன வர்க்கங்களாற் பீடனமாகித் தானே தன்னிமித்தத்திலே யோடித்திரிவன். மீண்டும் வெகுதூரம் ஓடி நிலவின் கிரணத்திலே மிகக் குளிர்ந்து ஒளிகாலும் வாழைத்தோப்பில் இனிது பிரவேசித்துச் சிரித்து மகிழ்ந்து விளையாடும்.

சுழலும் அவனை நிறுத்தி யுபதேசித்தலும் அவன் சாந்தி யுறுதலும்.

கதலீகண்டத்தினின்றும் கணத்தில் வெளியேகிளம்பி மீண்டும் சுயம் தன்னுற்றன்னிற்றுடன வர்க்கங்களானே புடைத்துக்கொண் டோடினன்; மீளவும் வெகுதூரமோடி நவின்ற மகாந்தகார அந்த கூபத்திலேயே விரைவில் வீழ்ந்தனன், அவயவங்க ளெல்லாம் பொடியான ஆகிருதியுடையவனானன். அந்த கூபத்தினின்றுங் கிளம்பிக் கதலீவனத்தை யடைந்தனன், கதலீகானனத்தி னின்றும், கர்த்தம்போலக் கம்பீரமான கரஞ்சவனகுல்மகத்தை யடைந்தனன் (கருவேலங்காட்டை) கரஞ்சகானனத்தினின்றும் கழறிய அந்த கூபத்தையும், அந்த கூபத்தினின்

றும் ரம்பாவனாந்தரத்தையும் (கதலீவனமத்யம்) சுயம் தன்னால் தன்பால் அடித்துக்கொண்டு மாறி மாறிப் புருந்து துயருற்றுக் கொண்டிருந்தவன். இவ்வண்ணமாய தனதாசார முடைய அவனை நெடும்போதுயாம் விவேகதிருஷ்டியினாலே நோக்கி யோகபலத்தினாலே நிறுத்தினேன் அந்நெறியில் முகூர்த்தம்வரை ரோதனஞ் செய்தனன். நீயார்? தன்னைத்தானே யடித்துக் கோடலும் தானே கூபந் தன்னில் வீழ்தலும் ஆகிய இச்செயல்யாதின் பொருட்டோ? எவ்வருத்தத்தால் இயற்று கின்றனைதான்? ஈண்டு கின்னவாத்தா னிருந்தவா றென்னே? வீணேமிகுமயல் வேய்ந்தனையென்கொல்? என்றவனை யாங்கேட்பக் கூறுவான், யானென்பதாக வொருவனில்லை, இதுவென்பதாகவு மில்லை, யான் சிறிது செய்வதாகவுங்காணேம், உம்மால் யான் வெந்துயருற்றேன், அந்தோதுயரம்! நீரே யென்னுடைய பகையாக இருக்கின்றீர். உம்மால் துக்கத்தின் பொருட்டும் சுகத்தின் பொருட்டும் திருட்டனானேன் நட்டனானேன் என்று புகன்று சிதைந்துபோன தன் அங்கங்களை நோக்கிப் போகங்களில் திருப்தியொன்றும் அடையாதவனாகி மேகமானது சப்தித்துக்கொண்டு அவியிற் பொழிவதேபோல அதிதீனனாய் மிகுந்த சப்தத்துடன் அழுதனன் கணமாத்திரையில் ஆண்டு அவன் ரோதனத்தை யொழித்து தன்னுடைய அங்கங்களை யினிது நோக்கிச் சிரித்தனன் தொனித்தனன், நீள்போது அட்டகாசமுஞ் செய்தனன், பின்னப்புமான் எமது முன்னிலையில் முறையாகத் தனது அவ்வங்கங்களை யெல்லாம் கவிர்த்தனன். பிரகுமம் அவனது சங்கற்பவடிவமான சிரம் விழுந்தது, [illegible] அநர்த்த மூலமாதலின் பரம தாருணமாம்; பின்விகற்ப ஆசயங்களாகிய பாகுகள் விழுந்தனவாம், பின்விடய அபிநிவேசமாகிய வக்ஷம் விழுந்